P. KESAVAN NAIR
AGENT
MOOLAM VEEDU, MALAYIN KIL.

വിഷയവിവരം.

പേജ്.

1. ബാലനും ബാപ്പുവും (കവിത)
കെ. അച്യുതൻ പിള്ള 941
2. സേവാഗ്രാം ഡയറി
വിശ്വനാഥ്. 942
3. മുഹമ്മദു നബിയുടെ വചനങ്ങൾ.
സത്യൻ വാരം. 947
4. മാഞ്ഞുപോയ കാൽപ്പാടുകൾ
(ചെറുകഥ) രാഘവാചാരി, ചമ്പക്കുളം. 949
5. ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴ (കവിത)
കെ. എം. നാരായണപിള്ള 957
6. ചങ്ങമ്പുഴ (ഉപന്യാസം)
ആർ. സഭാനന്ദൻ, ചിറയിൻകീഴ്. 958
7. വേഷക്കാർ (കവിത)
ഏവൂർ. പരമേശ്വരൻ നായർ 961
8. അതാണു നക്ഷത്രങ്ങൾ (ചെറുകഥ)
എൻ. ഗോവിന്ദൻ കുട്ടി. 962
9. അശോകവനികയിലെ സീത
(കവിത)ആനന്ദവല്ലിനന്ത്ര ആർ. രാമൻപിള്ള 966
10. അൽട്രാസോണിക സ (ശാസ്ത്രം)
പി. ഏ ഡാനിയൽ ബി എസ്. സി 968

പേജ്

11. മാപ്പ് (കവിത)
സാഹിതീസദനം. സി. കെ. എസ്. 973
12 വെളുത്തിരയും വാസന്തിയും
(ചെറുകഥ) വിദ്വാൻ എം. പരമേശ്വരൻപിള്ള 975
13. വഴുതിയ ഭാഗ്യം (കവിത)
ടി. എൻ നായർ, ഏലങ്കുളം 982
14. സ്ത്രീകൾ അബലകളോ?
(ഉപന്യാസം) പി. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ 983
15. ആവർത്തനം. (കവിത)
സുകുമാരൻ, പൊറക്കാട്ട്. 988
16. വിവാഹത്തിനു മുൻപു് (ചെറുകഥ)
രത്നഗിരി, ആർ. പ്രസന്നൻ 989
17. വിശപ്പിന്റെ വിളി. (കവിത)
കെ. എൻ. വി. കറുപ്പ്. 993
18. യാചകി. (കവിത)
കുന്നത്തൂർ. ശിവശങ്കരപിള്ള. 994
19. ആശാന്റെ തത്വദർശനം
(ഉപന്യാസം) വിദ്വാൻ കെ. കെ. വാര്യർ 995
20 സൈരിണി (കവിത)
എൻ. ജെ. പ്രഭീപം, കടമ്പനാട്. 999
21. പ്രേമലേഖനം (ഏകാങ്കനാടകം)
കെ. ഏ. സുകുമാരൻ) ടാഗോപുരം 1000
22. മാളവി (കവിത തുടർച്ച)
ഉള്ളൂർ. ഏ. വേലായുധൻപിള്ള 1007
23. ആശാലത (തുടർച്ച നോവൽ) 1008
24. ആരോഗ്യപംക്തി (ക്ഷയരോഗം)
കെ. രാഘവൻ തിരുമല്ലാട്ട്. 1020
25. ബാലപംക്തി(രസകരമായ കച്ചവടം)
വി. ആലപ്പാട്ട്. 1026
26. വിനോദപംക്തി
എൻ. വിശ്വംഭരൻ 1030
27. നിരൂപണപംക്തി. 1032
27. ജാതകചിന്താമണി. 1034

"You're-in-it-all-mine"

രമണൻ

ഉണർവ്വും, ഉന്മേഷവും
നല്കി, നിങ്ങളുടെ വികാ
രങ്ങൾക്ക വേലിയേറ്റ
മുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വാജീക
രണൌഷധം.
20 ഡോസ് ടിൻ
പാക്കിങ്ങ് പോസ്റ്റേജ്
അടക്കം 2 ക. 12 ണ.

Ramanan
FOR SEX DEBILITY

ക്ഷീണം, ഓർമ്മക്കുറവ്, ക്ഷീണം,
സ്വപ്നസ്ഖലനം, ശീഘ്രസ്ഖലനം,
ഇവയെമാറ്റും. രതിയിൽ ഭീർഘ
സംതൃപ്തി നൽകും.

SWATHANTHRA PHARMACY,
VARKALA - - - - - - - TRAVANCORE

CHITRAKALA

JUST ARRIVED

Parker "Victory" Pen (Regular) Rs: 18—0—0
Swan ,, ,, 9—8—0

APPLY TO

The Reddian Press & Book-Depot,
Phone No. 554. TRIVANDRUM.

P. KESAVAN NAIR
AGENT
MOOLAIM VEEDU, MALAYIN KIL.

യാവദ്ഭാരതഭൂസ്ഥലീ യാവച്ചന്ദ്രദിവാകരൗ ||
യാവദ്വായുരുപൈതി താവദ്ഭൂയാൽ കലാനിധിഃ ||

കലാനിധി

കലാത്മക സാഹിത്യ മാസിക

Chief Editor—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

വാല്യം ൨ } ഫാല്ഗുന മിഥുനം { ലക്കം ൯

ബാലനും ചാപ്പുവും

കെ. അച്യുതൻപിള്ള, മാവേലിക്കര.

I

ഏകാന്തശാന്തിക്കുളിർച്ചന്ദനച്ചാറിൽമുക്കി
മൂകാന്തരംഗങ്ങൾ തൻമൂടൽനീക്കാൻ
'ബാപ്പു'വാമലനാട്ടിൽമാലേയവാതംപോലെ
കുപ്പുകൈപ്പുമായിച്ചുറ്റിടുമ്പോൾ,
തുമണൽത്തിട്ടയാകുമാഗ്രാമമുത്തുജിതൻ
തുമയേറീടും നരക്കുന്തൽ തന്നിൽ
കാല്പാടാം പാടലപ്പൊൻപൂക്കളക്കല്പകല്പ-
പദപദ്മം ചൂടിച്ചീട്ടുകയായ്.

ഉണ്മയിൽ കാലത്തളിരിന്നുമയിലുറങ്ങിടും
വെണ്മണൽ കിനാക്കളിൽ മുങ്ങിയപ്പോൾ
ദാരിദ്ര്യപ്പൊരിതീയിൽ പൊള്ളിടുമൊരുപി-
ദാരകൻപൊടിമണ്ണുവാരുകയായ് [ജ്യേ-
ജീവകാരുണ്യത്തനിത്തേനരുവി ശാന്തിദവൻ
പാവനരംഗമതു കണ്ടു മെല്ലേ.
"കണ്മണീ! യെന്തിനു നീ വെണ്മണൽവാരു
ന്നീപ്പോ-"
തുന്നൊരുതിരുമൊഴി കേട്ട ബാലൻ.

II

"മാനംമറയ്ക്കുവാനൊരു പാഴ്ത്തുണിത്തുണ്ടില്ലാ
മാന്യനാമങ്ങേക്കാണാൻപാടിടാതെ [ഞ്ഞു
ദൂരെയക്കാണും ചെറുകുരയിൽ ദാരിദ്ര്യത്താൽ
ദീനയായ് മേവും മാതാവോതുകയാൽ
അമ്മണിച്ചേവടികളുമ്മവച്ചീടും മണ-
ലമ്മയ്ക്കു പൂജിയ്ക്കുവാൻ വാരിടുന്നു."
തുവെള്ളിക്കണ്ണീർക്കണം തുവിക്കൊണ്ടഴൽ
ത്തീയിൽ
വേവുമപ്പൈതലേവം മൊഴിഞ്ഞീടവേ,
മാന്തളിരിളംമേനി മാറത്തുചേർത്തുദേവൻ
സാന്ത്വനപ്പൈമ്പാൽ ചുരന്നതന്നുവിൽ.
തുശിസ്സിലക്കൊച്ചുഹൃത്കോരകം വിടിരവേ
തുശിശു പുളകത്തിലാഴ്ന്നുപോയി.
മേദുരമോദമേറും വെണ്മതിക്കീറിൻമേനി
മേചകമേഘം മാറിൽ ചേർത്തനേരം
നീലനീരാളം ചൂടുമാലസൽ ഗ്രാമംപോലും
ലോലാത്മ മലർനിര വാർത്തുപോയി.

സേവാഗ്രാം-ഡയറി

ശ്രീരാമശർമ്മാ.

വിവർത്തകൻ—വിശ്വനാഥ്.

(തുടർച്ച)

6—4—41. പ്രാതഃസവാരിസമയത്തു ബാപ്പുജി ചായ, കാപ്പി, കൊക്കോ എന്നിവയെപ്പറ്റി തന്റെ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ചായയെപ്പറ്റി "ചായ നല്ലപോലെ വറുത്തിട്ട് അതിൽ ചൂടുവെള്ളം ഒഴിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ഇളംചായ (weak tea) കുടിക്കുന്നതു് അത്ര ഉപദ്രവകരമല്ല. കൊക്കോയിലും ടാനിക്ക് ആസിഡ് (Tanic acid) ഉണ്ട്. മഹാദേവ്ഭായിയുടെ മാതൃ ചായ പതിവായി കുടിക്കുന്നു" എന്നു അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി.

വ്രതദിനമായതുനിമിത്തം ഇന്നു ശാസ്ത്രിജിയുമായി സംഭാഷണം നടന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയവാരത്തിന്റെ ആദ്യദിവസമായതുകൊണ്ടു രോഗികളും കുഞ്ഞുങ്ങളുമൊഴികെ ബാക്കിയെല്ലാവരും വ്രതമനുഷ്ഠിച്ചു. അഖണ്ഡസൂത്രയജ്ഞവും നടന്നു.

രണ്ടുമണിക്കും മൂന്നുമണിക്കുമിടയിൽ തെക്കേ ഇൻഡ്യയിലെ ഒരു മാന്യൻ ബാപ്പുജിയെ സന്ദർശിക്കുവാൻ വന്നു. ശാന്ധിജിയുടെ പ്രോത്സാഹനത്താൽ ഗ്രാമസേവകനായിത്തീർന്നിരുന്ന അദ്ദേഹം ബനാറീസിൽനിന്നാണ് അപ്പോൾ വന്നുചേർന്നതു്. മാളവീയജിയെപ്പറ്റി ശാന്ധിജി പ്രസ്താവിച്ചു. "മാളവീയജിക്കു പ്രസംഗം കേൾക്കാനുള്ള ആളുകൾവേണം. ഒരനുജനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലുപിടിച്ച ഞാൻ 'അങ്ങു് അധികം പ്രസംഗിക്കരുതെന്നു' അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം വകവെക്കുന്നില്ല. മാളവീയജി കഥാപ്രവചനം നടത്തുന്ന പണ്ഡിതനാണു്. മിക്കവാറും ഭാഗവതം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനു് മനഃപാഠമുണ്ടു്. ഞാൻ കഠിനമായി ജോലിചെയ്യിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണു്."

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു് എ. ഐ. സി. സിക്കു ട്ടറി കൃപലാനി വന്നു ബാപ്പുജിയോടു പറഞ്ഞു. 'അങ്ങയ്ക്കു ഒരു ക്ഷണംവന്നിട്ടുണ്ടു്.'

ശാന്ധിജി—എന്താണതു്?

കൃപലാ—"ജർമ്മനി ഗ്രീസിനേയും യുഗോസ്ലേവിയായെയും ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി റായിട്ടർ അങ്ങയുടെ സ്റ്റേറ്റുമെന്റു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു."

ബാപ്പുജി (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) "ഞാൻ ഹരിജനിലാണു് എഴുതുക പതിവു്. ഹരിജൻ തടഞ്ഞിരിക്കയുമാണല്ലോ." ശുദ്ധാത്മാവായ ഈ വാക്യത്തോടുകൂടി ക്ഷണമവസാനിച്ചു. മോറിസ് എന്നു പേരായ ഒരു ജൂതൻ വന്നു ഇംഗ്ലീഷിലാണു് അയാളുമായി ശാന്ധിജി സംസാരിച്ചതു്. ജൂതൻ ചോദിച്ചു

"യുദ്ധംകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമാകുന്ന പരസ്പരവഞ്ചനയെപ്പറ്റി താങ്കളുടെ അഭിപ്രായമെന്തു?"

ബാപ്പുജി പറഞ്ഞു. "ഇന്നുവരെ നടന്നതിനെക്കാൾ അപ്രിയമായവയാണു നടക്കാൻ പോകുന്നതു്. ഈശ്വരൻ മനുഷ്യനു മെഴുനംമുഖേന പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള കർത്തവ്യം മനുഷ്യൻ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടില്ല. അവൻ ഭൂമിയും ജലവും സ്വാധീനമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. വായുവിനെയും സ്വായത്തമാക്കുന്നതിലക്ഷണം കാണുന്നു. പക്ഷേ അവൻ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചാകും. വല്ലാത്ത ഉഗ്രതിയായിരിക്കുമവനു നേരിടുക. മനുഷ്യൻ പാപത്തിൽ ആനന്ദിക്കയും ലോകത്തിന്റെതന്നെ മരണകർത്താവാകാൻ ആഗ്രഹിക്കയുംചെയ്യുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രജായത്തഗവർമ്മെന്റു

കൾക്കും സേച്ഛാധിപതികൾക്കും തമ്മിൽ ഞാൻ ഒരു വ്യത്യാസവും കാണുന്നില്ല. എല്ലാം ഒരേ ഇനംതന്നെ."

വൈകുന്നേരത്തെ സവാരിക്കിടയ്ക്ക് ഒരു ആംഗ്ലോഇൻഡ്യൻ ഗാന്ധിജിയെക്കണ്ടു. അദ്ദേഹം ഹസ്തദാനം ചെയ്തു. ബാപ്പുവും കയ്യ് നീട്ടി. ആ സന്ദർശകൻ യാത്ര പറയാറായപ്പോഴും കയ്യുനീട്ടിയപ്പോൾ ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞു "ഇപ്പോൾ ഞാൻ കുരുടൻ തന്നെ" (Now I am blind) ചെരിപ്പുചീത്തയായതിനാൽ ഉടനേണ്ടിവന്നു. കണ്ണുമടച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നടന്നുതുടങ്ങി. പക്ഷേ അന്തസ്സോടുങ്കൽ സഭാധൈര്യത്തെന്നെയാണിരുന്നതു്.

പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം ഞാൻ പ്രദ്യുമ്നയാൽജിയുമായി രാഷ്ട്രഭാഷാപ്രചാരസമിതിയിലേക്കു പോയി. അടുത്തദിവസം ഗാന്ധിജിയുടെ മൌനാചരണദിനമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം മഗൻവാഡി കാണാൻ വായിലേക്കു ചെല്ലുന്നതിന് സമ്മതം മേടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു ഇന്നു വ്രതമാണു്. ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂർനേരത്തെ ഉപവാസത്തിനുശേഷമേ ഭക്ഷണംകഴിച്ചുള്ളൂ.

7—4—41. രാഷ്ട്രഭാഷാപ്രചാരസമിതിയിൽ പ്രദ്യുമ്നയാൽജിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ രാത്രികഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനുശേഷം മഗൻവാഡി കാണാൻപോയി. അവിടെ കുമരപ്പായുടെ അനുജനെക്കണ്ടു്, അഖിലഭാരതവ്യവസായസംഘത്തിന്റെ പരിപാടികളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചക്കും കടലാസും ഉണ്ടാക്കുക രണ്ടു പ്രധാന വ്യവസായങ്ങളാണു്. തേനീച്ച വളർത്തൽ പഠിക്കേണ്ടതു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തിടത്തോളം പ്രധാനംതന്നെ. ചക്കിനു പുറമേ സോപ്പുവ്യവസായവുമുണ്ടു്. ചെറിയ മൂലധനംകൊണ്ടു നാട്ടിൻപുറത്തു ജീവിതം നിർവഹിക്കുകയും ഗ്രാമീണർക്കു നല്ല എണ്ണ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുകയാണു് ഉദ്ദേശം.

മഗൻവാഡിയിൽനിന്നു മടങ്ങി ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞുചതുർഭുജിക്കും സഹോദരനും എഴുത്തെഴുതി. വൈകുന്നേരം അഞ്ചേകാൽമണിക്കു നടക്കാനിറങ്ങി. ആറരമണിക്കു തിരിച്ചുവന്നു. രാമായണത്തെപ്പറ്റി പ്രവചനം നടത്തി.

8—4—41. ഇന്നത്തെ പ്രഭാതസവാരി സമയത്തു വിശേഷസംഭവം യാതൊന്നുമുണ്ടായില്ല. കുഞ്ഞുങ്ങളോടും ആശ്രമത്തിലെ സ്ത്രീകളോടും ബാപ്പുസംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ശാസ്ത്രിജിയോടു മാത്രം സംസാരിച്ചില്ല.

ഉച്ചയ്ക്ക് ഏതാനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ശ്രീയശ്പാലിന്റെകൂടെ ബാപ്പുജിയെ സന്ദർശിക്കാൻ വന്നു. ശ്രീയശ്പാൽ ഹിന്ദി നല്ലപോലെസംസാരിക്കാറുണ്ടു്; എങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷിലാണു സംഭാഷണംനടന്നതു്. അവരുടെ സംഭാഷണം ഏതാണ്ടിങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം.

യശ്പാൽ—"നാട്ടിൽ കോടിക്കണക്കിനു വിശന്നുവലയുന്നവർ ഭക്ഷണം എങ്ങിനെ കിട്ടും, താമസിക്കാൻ സ്ഥലവും ഉടുക്കാൻ വസ്ത്രങ്ങളുമെവിടെനിന്നു ലഭിക്കും എന്നു ചോദിക്കുന്ന ഈ പ്രശ്നത്തിനു ഈശ്വരവിശ്വാസവുമായി എന്തു ബന്ധം? ഓരോരുത്തരായി ജയിലിൽ പോകുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനം എന്താണുള്ളതു്? പരമാത്മാവിൽ വിശ്വസിച്ചതുകൊണ്ടു് അങ്ങയുടെ പ്രക്ഷോഭണത്തിനു് എന്തുപകാരം?"

ബാപ്പുജി—"ഒരേ സൈന്യത്തിനും ഒരു മേധാവി കാണും. അയാൾ തന്റെ രീതിയനുസരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുന്നു. സാധുക്കളുടെ ദാരിദ്ര്യം നീങ്ങണമെന്നതന്നെയാണു് എന്റെയും ഉദ്ദേശം. ഉപാധികളിൽ മാത്രമേ അന്തരമുള്ളൂ.

സത്യാഗ്രഹം മനുഷ്യപ്രേരിതമായ ഉപാധിയല്ല. ഓരോ സേനാനിയും തന്റെ പരിശീലനത്തെ മാത്രമല്ല ആശ്രയിക്കുക. വൃംവിച്ചിൽ പരിശീലനംലഭിച്ച സേനാധിപന്മാരെല്ലാം ഒരേതരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ തങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങൾക്കു് അവർ ഒരു മാഗസീൻ (പ്രമാണഗ്രന്ഥം) ആശ്രയിച്ചേ മതിയാകൂ. എന്റെ പ്രമാണഗ്രന്ഥം ഒരിക്കലുമവസാനിക്കാത്ത ഈശ്വരവിശ്വാസമാണു്.

ഒരൊറ്റ സത്യാഗ്രഹിക്കു യുദ്ധം വളരെക്കാലം തുടർന്നുനടത്താൻ കഴിയും.

എന്റെ ഉപാധികളിൽ സത്യം കാണാത്തവർ മാറിപ്പോയ്ക്കൊള്ളട്ടെ. ഈ വിഷയത്തിൽ നാം രണ്ടുകൂട്ടരും ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരാണെന്നതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സത്യം തെളിയിക്കുന്നെങ്കിൽ വളരെനന്ന്. എനിക്ക് എന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സാഫല്യം ലഭിച്ചാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് എന്റെ വീക്ഷണകോടി ശരിയാണെന്നു സമ്മതിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. അത്രയേ ഉള്ളൂ. ഉപാധികളുടെ കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. അഹിംസയിൽ ഈശ്വരവിശ്വാസം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു."

"പക്ഷേ ഞങ്ങൾ അങ്ങയെ ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരാനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്" എന്നു കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പറഞ്ഞു.

കുപലാനി കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരോട് "ഗാന്ധിജി ശരിയായമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മുസൽമാനാകണമെന്നു മുഹമ്മദാലി ആവശ്യപ്പെടാറുണ്ടായിരുന്നു."

സന്ദർശനം നല്ലതുതന്നെ. പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സൌകര്യം ലഭിക്കുമല്ലോ.

രാത്രി ഞാൻ അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡത്തിലെ പത്തു ദോഹകം (ഈരടികൾ) വായിച്ചു. ഇന്നു കാറ്റു ശക്തിയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മഴയും പെയ്തു. കൽക്കത്താക്കും ആഗ്രയ്ക്കും മറ്റു സ്ഥലങ്ങൾക്കും കത്തെഴുതി.

9—4—41 ഇന്നു മഹാത്മജി ആറേമുക്കാൽ മണിക്കു തന്നെ ഉലാത്താനിറങ്ങി. കൂടെ ഒരു പെൺകുട്ടിയും ശ്രീമന്നാരായണൻ അഗർവാലുമുണ്ടായിരുന്നു. ബാപ്പുജി സവാരികഴിഞ്ഞു ആശ്രമത്തിലേക്കു തിരിയുന്ന സ്ഥലത്തായപ്പോഴാണു ഞാൻ ഓടിയോടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തു എത്തിയതു്. മടക്കത്തിൽ എന്നോടു പറഞ്ഞു. "ശമ്മാജി, താങ്കൾ പതിനഞ്ചുമിനിട്ടു രാമായണത്തെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. രാമായണത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പറ്റി. രാമഭരതന്മാരുടെ പരസ്പര വിവാഹത്തിന്റെ സംഗതി എന്തു? രാമനാമം എന്നാരംഭിച്ചു? ഇതിനെപ്പറ്റിയെല്ലാമാലോചിക്കാൻ എനിക്കു സമയം കിട്ടുന്നില്ല. രാമായണപദ്യങ്ങളുടെ ശബ്ദാർത്ഥം മാത്രം ചൊവികളിൽ പലപ്പോഴും പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ പതിനഞ്ചുമിനിട്ടുസമയം രാമായണത്തിലെ ഗൂഢതത്വങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുക. ഞാൻ എഴുനേറ്റു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പതിനഞ്ചുമിനിട്ടുനേരം സാധാരണ അർത്ഥം ആകട്ടെ."

ഞാൻ പറഞ്ഞു—"ശരി. ഇന്നു തുളസീദാസിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കാം."

ഉണ്ണുന്നതിനുമുൻപു ഞാൻ കിണറിനരികിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ പിയിലെ സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പക്ടർ ശ്രീമംഗൽസിംഗ്തിവാരി വരുന്നതു കണ്ടു. അദ്ദേഹം മദ്രാസിലേക്കു പോകുന്നതായി എന്നോടു പറഞ്ഞു. നിഷ്പക്ഷമായ റിപ്പോർട്ടു നല്കിവരുന്നതായും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. ബാപ്പുജി രയകണ്ടതിനുശേഷം അദ്ദേഹം തിരികെപ്പോയി.

ഉച്ചയ്ക്ക് അമേരിക്കാസ്വദേശിയായ ഒരു കാത്തലിക്കു വൈദികൻ ഫാദർ ലയാൺസ് വന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ഹിന്ദിയിൽ സംസാരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് ആളുകൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "കുറച്ചൊക്കെ പറയാം. പക്ഷേ താങ്കൾക്ക് എന്റെ ഹിന്ദി ഇഷ്ടമാകയില്ല."

ബാപ്പുജി—അതു് എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. ഞങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷു താങ്കൾക്കു മറ്റും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതുപോലെ ഞങ്ങൾക്ക് അങ്ങയുടെ ഹിന്ദി വളരെ മധുരമായിരിക്കും

ലയാൺസ്—"ഇൻഡ്യയുടെ ദാരിദ്ര്യം ഞങ്ങൾ മുൻപിൽ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ കുറേശ്ശേ മനസ്സിലാകാൻ തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഈ നാട്ടിൽ കൊല്ലംതോറും മലേറിയാകൊണ്ടു മരിച്ചുപോകുന്നിടത്തോളം ആളുകൾ യൂറോപ്പിൽ യുദ്ധത്തിൽ പോലും മരിക്കാറില്ല. ഫ്രാൻസിലെ ജനനിവാസമില്ലാത്ത സ്ഥലത്തേക്ക് അമേരിക്കയിൽ നിന്നും

ആഹാരസാധനങ്ങളും അയക്കാൻ ഏർപ്പാടുകളും നടന്നിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അമേരിക്കയിൽനിന്നും ഇൻഡ്യയിലേക്കു എന്തെങ്കിലും സാധനം വരികയാകട്ടെ, ഇവിടത്തെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അവിടെ എന്തെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുകയാകട്ടെ, ചെയ്യാറില്ല. വിശന്നവൻ ധനികന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ബലാൽകാരമായി എടുത്തു ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു ലാറിൻഭോഷയിലുള്ള ബൈബിളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. താങ്കളുടെ ദേശത്തിലും ഇത്തരം ഏതെങ്കിലുംതന്നേവേണം. സാധനങ്ങളും വളരെയധികമുള്ള താണ ലോകത്തിലെ തിന്മ. ഇൻഡ്യയിലെ സ്ഥിതികണ്ടിട്ട് എനിക്കു സഹിക്കുന്നില്ല. പ്രവർത്തനസ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടണമെന്നു ഞാൻ നാഗപ്പൂർ ബിഷപ്പിനോടു ആവശ്യപ്പെടാൻ പോകുകയാണു്.

ബാപ്പു—"അതു താങ്കൾക്കു കിട്ടുകയില്ല. ഇല്ലാത്തവൻ അധികം ഉള്ളവന്റെ കയ്യിൽനിന്നു് അപഹരിക്കണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അധികമുള്ളവൻ തന്നെത്താൻ അതു മുഴുവനും അനുഭവിക്കരുതു എന്നേ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുള്ളു. സത്യാഗ്രഹമാണു് എന്റെ മാർഗ്ഗം. അതൊന്നുമാത്രം. അതിൽനിന്നു് അനേകം സംഗതികളും സംഭവിക്കുന്നു. ഒന്നും പൂജ്യങ്ങളും ചേരുമ്പോൾ കോടിയാകുന്നുണ്ടിലും ഒന്നുണ്ടു്. ഒരു വിളക്കുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽനിന്നു അനവധി വിളക്കുകളും കത്തിക്കാം. ഇപ്പോഴത്തെ സത്യാഗ്രഹം ഒരു സാധാരണസംഗതി—വെറും സാധാരണസംഗതി മാത്രമാണു്. ഇതിൽനിന്നു വളരെയധികം കാര്യങ്ങളും പുറത്തുവരുന്നുണ്ടു്."

ഇന്നലെവിലെ ഒരു മാന്യൻ ഒരു യുവതിയെ ആശ്രമത്തിൽ ചേർക്കണമെന്നപേക്ഷയുമായി ബാപ്പുജിയെ സമീപിച്ചു. വന്നയാൾ ബാപ്പുജിയുടെ പരിചയക്കാരനായിരുന്നു. ബാപ്പുജി ഗംഭീരതയോടുകൂടി പറഞ്ഞു. "കേൾക്കു! ആശ്രമത്തിൽ പെൺകുട്ടികളെ ചേർക്കുന്നതിനു വ്യവസ്ഥയില്ല. ഇവിടെയുള്ളവർ ഒന്നുകിൽ രക്ഷകർത്താക്കന്മാരുടെ ക്രമേണയാണു താമസം. അല്ലാത്തവരെ ഞാൻ കുട്ടിക്കാലംമുതല്ക്കേ അറിയും. ആശ്രമത്തിലെ താമസക്കാർ സിദ്ധാന്തങ്ങളും മറ്റുമല്ല. അവരവരുടെ കാര്യം അവരവർക്കു്. ഞാൻ എല്ലാരെയും അറിയുകപോലുമില്ല."

വൈകുന്നേരം ഉലാത്താൻ തിരിച്ചപ്പോൾ ഗാന്ധിജി എല്ലാവരേയും തന്റെയടുക്കൽ നിന്നോടിച്ചു; ലീലാവതിയുമായി സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി. ഉലാത്താനുള്ള സമയം ആശ്രമവാസികളുടെ സ്വന്തം സമയമാണു്. രാമായണപ്രവചനം നടത്താൻ താൻ തയ്യാറായിട്ടില്ലെന്നു ബാപ്പുജിയെ അറിയിക്കുന്നതിനു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ബാപ്പുജി സ്വയം എന്തെങ്കിലും ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ വിശേഷിച്ചും രാമായണത്തിന്റെ രഹസ്യാർത്ഥം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ നല്ലപോലെ ചിന്തിക്കണം. ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി പരിചിന്തനം ചെയ്യുവാനല്ല വന്നതും. അതിനു് ഒക്ടോബറിൽ വരാമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ ഞാൻ ബാപ്പുജിയോടു് എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ശർമ്മാജി, ഹിന്ദി സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുപദങ്ങൾ ഇടയിൽവരാൻ അനുവദിക്കരുതു്. ഞാൻ ഹിന്ദിയിൽ സംസാരിക്കാറുള്ളപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുപദങ്ങൾ അടുത്തുവരാൻപോലുംസമ്മതിക്കാറില്ല. ഇതു വലിയ ന്യൂനതയാണു്."

ഞാൻ സമ്മതിച്ചു.

പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മുമ്പു ഞാൻ എന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടു് അടുത്ത ഒക്ടോബറിൽ വരാൻ സമ്മതം കിട്ടിയാൽ രാമായണത്തിന്റെ ഗൂഢതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രവചനം നടത്താമെന്നും തല്ക്കാലം രാമായണത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുകമാത്രം ചെയ്യാമെന്നുമറിയിച്ചു. അതിനു .....ബാപ്പുജി "ശരി. അക്ടോബറിൽ തീച്ചയായും വരണം" എന്ന മറുപടിയും നൽകി.

പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിനുശേഷം ഞാൻ കർമ്മയോഗം, ജ്ഞാനയോഗം, ഭക്തിയോഗം, രാജയോഗം, എന്നിവയെപ്പറ്റി മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ ദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി പതിനഞ്ചുമിനിട്ടു സംസാരിച്ചു. പ്രഭാതയോഗജീവനുചേർന്നതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹവുമായി യുക്തം,

ബർളിൻറേഡിയോ തുടങ്ങി പലതിനെക്കുറിച്ചും കായ്ങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രാത്രി വലിയ കാറും. ഉറക്കംവന്നതേ ഇല്ല. കാറുനിന്നപ്പോൾ കൊതുകുകൾ കലശലായി കടിതുടങ്ങി. കഷ്ടിച്ചു മൂന്നു നാലു മണിക്കൂർ ഉറങ്ങിക്കാണും

10—4—41. ഇന്നു നടക്കാൻ തിരിച്ചപ്പോൾ മിസ്സസ് രാമനാരായണൻ ചെട്ടിയാർ പറയുകയുണ്ടായി. "ബാപ്പു, എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ അങ്ങയെ വളരെ അലട്ടുന്നുണ്ട്. അവരുടെ ദിനചര്യയും തെറ്റുന്നു. എല്ലാം തിന്നുകൊള്ളുകയാണ്. ഞാൻ മകൾ സുഭദ്രയുടെ തട്ടുകാണാറുണ്ടല്ലോ."

ബാപ്പു—"അവളുടെ തട്ടിൽ വല്ലതും ഇല്ലാതില്ലല്ലോ എന്നു നോക്കുകയായിരിക്കും അല്ലേ?"

മിസ്സസ് ചെട്ടിയാർ—"അല്ല, അവൾ അങ്ങയുടെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെല്ലാമെടുക്കുന്നു."

ബാപ്പു—"ഇല്ല. എന്റെ ആഹാരസാധനങ്ങൾക്ക് ഒരു കുറവും വരാറില്ല. എനിക്കു കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കൊണ്ടു സുഖമേ ഉള്ളൂ."

അല്പം മുതിർന്നപെൺകുട്ടിയായ രുഗ്മിണി പറയുകയുണ്ടായി. "ബാ (കസ്തൂർബാ) എനിക്കു വളരെയധികം തിന്നാൻ തരാറുണ്ട്."

ബാപ്പു—"ബാ എല്ലാവർക്കും കൊടുത്താൽ എനിക്കു വളരെ സന്തോഷം."

ശാസ്ത്രിജിയുടെ അടുക്കലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "ബാപ്പു, ക്ഷമയ്ക്കു തിരുത്തുണ്ടോ?"

ഉടൻ ഗംഭീരഭാവത്തിൽബാപ്പുജി—"ഇല്ല. ഒന്നുമില്ല" എന്നു മറുപടി നൽകി.

ശാസ്ത്രിജി—"ഒരുത്തൻ എത്രയധികം പാപം ചെയ്താലും ക്ഷമിക്കുന്നവൻ അവനു മാപ്പുകൊടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കണമെന്നുണ്ടോ?"

ബാപ്പു—"ചിലപ്പോൾ ക്ഷമ അഹങ്കാരത്തിന്റെ രൂപഭേദം ആയിരിക്കും; ശരിയായ ക്ഷമയായിരിക്കയില്ല. യഥാർത്ഥക്ഷമയാകുന്ന അഗ്നി ദോഷങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി ദഹിപ്പിക്കും അവന്റെ ദോഷങ്ങൾ ഭസ്മമായിപ്പോകും. അതിനാൽ അവൻ നല്ലവഴിക്കു വരികയും ചെയ്യും. യുധിഷ്ഠിരന്റെ രക്തം ദ്രൗപദി തറയിൽ വീഴാനനുവദിച്ചില്ല. അനുവദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു ആപത്തായേനേ. സോഡമിന്റെ (sodom) കഥയും അപ്രകാരം തന്നെ ഒരൊറ്റ നല്ല മനുഷ്യൻ എങ്കിലും ലോകത്തുണ്ടെങ്കിൽ ലോകത്തെ നശിപ്പിക്കരുതു്.

ബാംബേയിലെ..... .....ജനശീലത്തിനു പ്രസിദ്ധനാണു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം വളരെയധികം മോഷ്ടിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്."

ശാസ്ത്രിജി—"മോഷണമെങ്ങിനെ?"

ബാപ്പു—"മോഷ്ടിക്കാതെ ഒരുത്തനും കോടീശ്വരനാകാൻ സാധിക്കയില്ല. ജമൻലാൽജിയും തന്റെ കഥയിൽ ഇക്കാര്യം സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്."

ഉച്ചയ്ക്കു ബാപ്പുജിയെ കാണാൻ ഹിന്ദുസഭാനേതാവായ മദ്ധാസിലെ ഡാക്ടർ വരദരാജുലു വന്നിരുന്നു. ആൾ സത്യസന്ധനും ഹൃദയം തുറന്നുസംസാരിക്കുന്നയാളുമാണെന്നു തോന്നി. ഇന്നലെരാവിലെ ബാപ്പു ശ്യാമപ്രസാദ് മുക്കർജിയെപ്പറ്റി പറയുകയുണ്ടായി. "ഡാക്ടർ മുക്കർജിയുടെ ഹൃദയം നല്ലയാളുമാണ്. ബംഗാളിലെ ഹിന്ദുസഭയിൽ കൊള്ളാവുന്ന ആളുകളും ഉണ്ട്" എന്നു.....

(തുടരും)

മുഹമ്മദു നബിയുടെ വചനങ്ങൾ

[മുസ്‌ലീം ധർമ്മത്തിൽപ്പെടാത്ത മലയാളികൾക്കു മഹമ്മദ്നബിയെപ്പറ്റിയും മുസ്‌ലിംധർമ്മത്തെപ്പറ്റിയും സൽഭാവവും അറിവും ലഭിക്കണമെന്നതാണ് ഈ തർജ്ജമയുടെ ഉദ്ദേശം. മുസ്‌ലിം മീമാംസകരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഈ വചനങ്ങൾ അവരുടെ 'ഹദിസ്' എന്നുവെച്ചാൽ ''സ്മൃതി''യാണ്. ''ശ്രുതി''യായി കരുതപ്പെട്ടുന്ന കുറാൻ ശ്രദ്ധയാലും ഭക്തിയാലും അംഗീകരിക്കേണ്ടവയാണെങ്കിൽ ഈ വചനങ്ങൾ വിവേകബുദ്ധിയാൽ അംഗീകരിക്കേണ്ടവയാണ്. ഇവയിൽ ചിലവ ആഴമേറിയവയും അതായതു ചിന്തനംചെയ്തു അറിയേണ്ടവയും മറ്റവ വളരെ സരളമായവയും അതായതു ജീവിതത്തിൽ സഹജമായി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ളവയുമാണ്. ഈ വചനങ്ങളുടെ ശരിയായ അദ്ധ്യയനം സർവ്വധർമ്മ-സമഭാവനയെ വളർത്തുവാൻ സഹായിക്കുമാറാകട്ടെ!] സതൃൻ — വാദ്ധ്യാർ.

"കൃപാലുവും കാരുണ്യവാനുമായ ഈശ്വരന്റെ പേരിൽ ആരംഭിക്കപ്പെടുന്നു."

1

കർമ്മത്തിന്റെ നന്മതിന്മകൾ അതിന്റെ ഉദ്ദേശത്താൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നു.

2

സ്വന്തമല്ലാത്ത കാര്യത്തിൽ തീരെ ഇടപെടാതിരിക്കുന്നതാണു ഒരുത്തമധർമ്മനിഷ്ഠന്റെ (മുസൽമാന്റെ) ലക്ഷണം.

3

മനുഷ്യൻ തനിക്കായിട്ട് ആഗ്രഹിക്കുന്നതു തന്റെ ബന്ധുക്കൾക്കുവേണ്ടിയും ആഗ്രഹിക്കാതിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം അവൻ വാസ്തവത്തിൽ ആസ്തികനല്ല.

4

വിധിച്ചിട്ടുള്ളതും നിഷേധിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ കാര്യങ്ങൾ സ്പഷ്ടമാണ്. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടിനും മദ്ധ്യേ സംശയാസ്പദങ്ങളായ ചില കാര്യങ്ങൾക്കുടിഉണ്ട്. അവയിൽ നിന്നും അകന്നു നില്ക്കുകയാണ് നല്ലതു.

5

ദൈവിക ഗുണങ്ങളാൽ സുശോഭിതമാകുക.

6

തന്റെ ജീവിതം ജ്ഞാനാർജ്ജനത്തിന്നായി ചിലവഴിക്കുന്നവർക്കു മരണമില്ല.

7

വിദ്യയുള്ളവരെ സമ്മാനിക്കുന്നവർ എന്നെത്തന്നെ സമ്മാനിക്കുകയാണ്.

8

ഉഷസ്സിലും സന്ധ്യയിലും ഈശ്വരാരാധന ചെയ്യുകയും, ദിവസം മുഴുവനും ജോലിയിൽ ചിലവഴിക്കുകയും ചെയ്യുക.

9

തനിക്കായിട്ടോ മറ്റുള്ളവർക്കായിട്ടോ പ്രവർത്തിക്കാത്തവരിൽ ദൈവകൃപ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.

10

സുശക്തനും സമർത്ഥനുമായിരുന്നിട്ടുകൂടിയും, തനിക്കോ മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടിയോ പ്രവർത്തിക്കാത്തവരെ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതല്ല.

11

തന്റെ ഉപജീവനം സന്മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി സമ്പാദിക്കുന്നവർ ഈശ്വരനു് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടവരാണു്.

12

ഭിക്ഷയെടുത്തല്ല, കഷ്ടം സഹിച്ചു് തന്റെ ജീവനോപായം നേടുന്നവരെ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

13

വാമഹസ്തത്തിനുപോലും അറിയാതെ ദക്ഷിണഹസ്തംകൊണ്ടു നല്കുന്ന ദാനമാണു് സർവ്വോൽകൃഷ്ടം.

14

ഗുപ്തദാനം ദൈവകോപത്തെ ശാന്തമാക്കുന്നു.

15

സംസാരിക്കുമ്പോൾ കളവുപറയുന്നവനും, വാഗ്ദാനം പാലിക്കാത്തവനും, വിശ്വസിപ്പിച്ചശേഷം വഞ്ചിക്കുന്നവനും എന്നെ അറിയുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പരോക്ഷമായി എന്നെ ദ്രോഹിക്കുകയും ക്രൂരചെയ്യുന്നു.

16

തന്റെ കർത്തവ്യം പൂർത്തിയാക്കുകയും, തന്റെ വാക്കു പരിപാലിക്കുകയും, തന്റെ ശപഥം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്യുന്നവനാണു് യഥാർത്ഥഭക്തികൻ (മുസ്ലിമാൻ.)

17

"ആപത്തിൽ അചഞ്ചലരും അപരാധങ്ങളെ ക്ഷമിക്കുന്നവരുമാണു് യഥാർത്ഥധാർമ്മികന്മാരെന്നാണു് നബി പറയുന്നതു്.

18

നമ്രതയും ശിഷ്ടാചാരവും ധാർമ്മികകായ്കങ്ങളാണു്.

19

യഥാർത്ഥ വിനയശീലം സൽഗുണങ്ങളുടേയും ഇരിപ്പിടമാണു്.

20

വിനയശീലവും ചാരിത്രശുദ്ധിയും ആസ്തികതയുടെ അംഗങ്ങളാണു്

21

പരുക്കേറ്റവന്റെ വ്രണത്തേയും വേദനയേയും കുറയ്ക്കുന്നതിന്നായി ഹൃദയം തുളുമ്പുന്ന സഹതാപവും ചുണ്ടിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദവുമാണു് സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായ പരോപകാരം.

22

അന്തഃകരണം സരളവും, നിർമ്മലവും, കോമളവുമായിരിക്കുന്നവനു മാത്രമേ പരമാനന്ദത്തിന്റെ വാടിയിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കയുള്ളൂ.

23

ഈശ്വരന്റെ സന്താനങ്ങളിലും സ്വന്തം മക്കളിലും വാത്സല്യം കാണിക്കാത്തവനിൽ ഈശ്വരൻ വാത്സല്യം കാണിക്കുന്നതല്ല.

24

വാർദ്ധക്യകാലം ഓർമ്മയിൽവെച്ചു വൃദ്ധന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുന്ന യുവാക്കന്മാരുടെ സേവയ്ക്കായി അവരുടെ വയസ്സുകാലത്തു അവരെ ബഹുമാനിക്കുന്നവരെ ഈശ്വരൻ നിയമിക്കുന്നു.

25

സ്വന്തം സന്താനങ്ങളിൽ വാത്സല്യം കാണിക്കാത്തവരും വൃദ്ധന്മാരെ ആദരിക്കാത്തവരും നമ്മുടെ കൂട്ടുകാരിൽ പെട്ടവരല്ല. അപ്രകാരംതന്നെ നന്മയെ സ്വീകരിക്കുകയും തിന്മയെ വർജ്ജിക്കാത്തവരും നമ്മുടെ കൂട്ടുകാരിൽപെട്ടവരല്ല.

(തുടരും)

മാഞ്ഞുപോയ കാൽപ്പാടുകൾ.

രാഘവാചാരി, ചമ്പക്കുളം.

ഓർമ്മയുടെ വിചിത്രമായ പ്രവർത്തനം കഴിഞ്ഞുപോയ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ ഒരിക്കൽക്കൂടി എന്റെ മുമ്പിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ, പൊതുവേ അകർഷണീയമായി തോന്നുന്ന അവയെ നോക്കി ഞാനിന്നു് അത്ഭുതപ്പെടുകയാണു്. എന്റെ തത്ക്കാല ജീവിതാനുഭവങ്ങളുമായി ഒന്നുതട്ടിച്ചുനോക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനിടയിൽ വീണ്ടും വിസ്മൃതിയിലാണ്ടുപോകുന്ന അവ സംഭവങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു് അപ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു പ്രത്യേക പുതുമയോടെ എന്റെ മനസ്സിൽ പററിച്ചേർന്നുകഴിയും. അതിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിമാത്രം പിന്നീടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചിത്തവൃത്തി ആ സംഭവങ്ങളെ ഉരുക്കുട്ടിയ ചുറുചുറുപാട്ടുകളെ തെരഞ്ഞുപിടിച്ചു കൂട്ടിയിണക്കാൻ പണിപ്പെടുന്നതും സാധാരണമാണു്.

അങ്ങനെ എന്റെ കൗമാരദശയോടുമെങ്കിലും പിന്നോട്ടുചെല്ലുന്ന സ്മരണ അപ്പപ്പോൾ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള സംഭവപരമ്പരകളിൽവച്ചു് "ഭവാനി"യുടെ ഗൃഹപരിസരങ്ങളിൽക്കൂടെയുള്ള എന്റെ പതിവുതെറ്റാത്ത യാത്രയും, അതിനു പ്രേരകമായി നിന്ന മാനസികവ്യാപാരവും, ഇന്നും—ഇത്രയും കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും എനിക്കാനന്ദപ്രദങ്ങളാണു്. ഇരുവശവും കൊന്നത്തെങ്ങുകൾ തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്ന ആ ഇടവഴിയും, അതു ചെന്നവസാനിക്കുന്നിടത്തു് കൃഷിയാവശ്യങ്ങൾക്കായി അതാതുകാലങ്ങളിൽ നിർമ്മിക്കുന്ന നടവരമ്പും ഒരു ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ എനിക്കിന്നു ദൃശ്യമാകുന്നു. വരമ്പിന്റെ ചെറിയ വിള്ളലുകളിൽക്കൂടി എതിർവശത്തുള്ള കുളത്തിലെ വെള്ളം അല്പാല്പം "ചോന്നു" പാടത്തേക്കു് ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നിമിത്തം വരമ്പിറമ്പിൽ വളരുന്ന നെല്ലിൻതൈകൾക്കു് ഒരു ഇരുണ്ട പച്ചനിറം സാധാരണ കാണാമായിരുന്നു. ആ നടവരമ്പിന്റെ അങ്ങേ അറ്റമാകട്ടെ, പടർന്നു നില്ക്കുന്ന ചീലാന്തിമരവും പരുത്തിയും തണൽ വിരിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു ഭൂഗോളത്തോളം നീണ്ടുചെന്നു് രണ്ടു വഴിയായി പിരിഞ്ഞു് ഒന്നു് അല്പം മാറിയുള്ള തോട്ടിറമ്പിലേയ്ക്കും, മറ്റതു് നേരേ ആ വീടിന്റെ നട്ടുമുറ്റത്തേയ്ക്കും പോവുകയാണു്. നാലുപുറത്തും കെട്ടിയിട്ടുള്ള വേലിയും അതിനു പുറമേ പിടിച്ചുകിടക്കുന്ന കൈതയും കണ്ടലും ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജലത്തിൽ ഒരു ഹരിതവർണ്ണം വ്യാപിപ്പിച്ചിരിക്കും. ആ പരിവേഷത്തിനുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നിടത്തോളം മാത്രമാണു് ഭവാനിയുടെ സാമ്രാജ്യം.

വികാരത്തിന്റെ തീക്കനൽ ജ്വലിക്കുന്ന ഹൃദയവുമായി എന്റെ ചെറിയ ചാക്കുകസേരയിലിരുന്നു ജന്നലിൽക്കൂടെ നോക്കിയാൽ ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലും പുതുമയിലുമാണു് അതെനിക്കു പ്രത്യക്ഷമാവുക ഒരു സങ്കല്പലോകമാണതെന്നും, അപരിച്ഛേദ്യമായ ഒരു ശ്രദ്ധാത്മകതപം അതിനെ വലയംചെയ്തുനില്ക്കുകയാണെന്നും എനിക്കപ്പോൾ തോന്നിപ്പോകും. ആ വിഭ്രമത്തിൽ നിന്നും ക്രമേണ സാധാരണത

ത്തിലേയ്ക്കു് ഞാൻ എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ, മുറ്റത്തു പൂത്തുനില്ക്കുന്ന 'ആറുമാസച്ചെടി' ചെറുവേലിക്കു മുകളിൽ പട്ടുക്കുട ഉയർത്തിനില്ക്കുന്നതും, അതിന്റെ പഴുതിൽക്കൂടി, തിണ്ണയിൽ തേച്ചു മിനുക്കി വച്ചിരിക്കുന്ന ഓട്ടുപാത്രങ്ങളുടെ അപൂർണ്ണഭോഗങ്ങൾ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും എനിക്കു കാണാൻ കഴിയും. ഉജ്ജ്വലിത കാമിതങ്ങൾ അനവരതം കീഴടക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതും, എന്റെ മുമ്പിൽ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വികാരവഹ്നിയിലേയ്ക്കു കൂതിച്ചുചാടാൻ ഇടവിടാതെ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും ആയ ഹൃദയം ഇന്നു് ഇത്രമാത്രം ശാന്തമായിപ്പോയതെങ്ങനെയാണെന്നാണു് എനിക്കു മനസ്സിലാകാത്തതു്.

അങ്ങനെ, ഒറ്റ നോട്ടത്തിനു മിക്കവാറും നിരപ്പായി, നിശ്ശബ്ദമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്റെ ചിത്തവൃത്തി ഇപ്പോൾ ശാശ്വതമായ ഒരു ഭാവം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നിമിത്തം, കഴിഞ്ഞുപോയ ആ വിപ്ലവ ജീവിതത്തെ ഒരു മന്ദഹാസത്തോടെ വീക്ഷിക്കാൻ ഇടതരുന്നതോടൊപ്പം, ബാല്യകാലസ്മരണകൾ തളിരിട്ടുനില്ക്കുന്ന 1915-ലെ ഒരു ശരൽക്കാലസായാഹ്നത്തോളം പിന്നോട്ടു ചെല്ലുന്നതിനും എനിക്കു പ്രാപ്തിനല്കുന്നുണ്ടു്. ബാലനായിരുന്ന ഞാൻ എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നൂറു ശതമാനവും കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നുഅതു. കെട്ടിയിരുന്നതെല്ലാം അഴിച്ചുനോക്കിയും, തടയപ്പെട്ടതെല്ലാം ചാടിക്കടന്നും പോന്നിരുന്ന ആ അനന്യപരതന്ത്രത, മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ മാന്യനാകുന്നതിനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ കപടനാട്യങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഇന്നു് എത്രമാത്രം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരിക്കുന്നു!

അതേ, നഷ്ടപ്പെടൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരംശംപോലെ അതിനോടു് പറ്റിച്ചേർന്നു കിടക്കുന്നതു് എനിക്കു പലപ്പോഴും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സ്മരണകൾ എല്ലാം തന്നെ അങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെട്ടവയുടെ ഒരാകെത്തുക കണക്കാക്കലുമാണു്. ഏതായാലും ആ വക കാര്യങ്ങളിൽ മനസ്സു തിരിഞ്ഞു പോകാതെ ആ സായാഹ്നത്തിലേക്കു മടങ്ങുക. ആ നടവരമ്പിനു് എതിർവശത്തുള്ള കുളത്തിൽ അന്നു ഞാൻ മുങ്ങയിടുകയാണു്. ആ ചീലാന്തിമരത്തിൽ ചാരിനിന്നിരുന്ന പെൺകുട്ടി പലതും പിറുപിറുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാക്കാന്മാർ മാത്രമേ മുങ്ങയിടാവുള്ളൂന്നും, മുങ്ങയിടുന്നവരെ നാറുമെന്നുമൊക്കെയാണു് അവൾ പറഞ്ഞിരുന്നതു്. അതൊന്നും വകവയ്ക്കാതിരുന്ന ഞാൻ, മുങ്ങയ്ക്കുനേരേ അവൾ കല്ലെറിയുന്നതു കണ്ടു് അവളെ പിടിക്കുടി വലിച്ചിഴച്ചു നെല്പാടത്തിലേക്കുതള്ളി. എന്റെ മുങ്ങക്കമ്പുമായി ഞാൻ പെട്ടെന്നു് അവിടെനിന്നും മറഞ്ഞു.

ആകാശമണ്ഡലത്തെ ഫൂൽക്കാരത്തോടെ വലിച്ചു കീറി വരുന്ന ഒരെർവാണം പോലെയാണു് അവളുടെ അമ്മ വീട്ടിലേക്കു പാഞ്ഞു വന്നതു്. കൈകൾ ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, ശകാരവർഷം ചെയ്തുകൊണ്ടും അവർ ഒരു പിണിയാളിനെപ്പോലെ നിന്നു തുള്ളി. സ്നേഹത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിലിരുന്നു സ്നേഹമന്ത്രം ഉരുവിടുന്ന സ്നേഹഭിക്ഷുണിയാണു മാതാവു്. സ്നേഹത്തിന്റെയും ന്യായത്തിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു നിർമ്മമനാണു പിതാവു്. അമ്മ, എന്റെ മുങ്ങക്കോലൊടിച്ചു പുരപ്പുറത്തേയ്ക്കെറിഞ്ഞു. അതായിരുന്നു അമ്മയ്ക്കുനോട്ട

ചെയ്യാമായിരുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കടം കൈ! അച്ഛൻ, ആ മാനധനൻ, ഒരു പുളിങ്കമ്പുമായിട്ടാണു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. അച്ഛന്റെ കൈകൾ ആ വടിയോടുകൂടി ഉയരുന്നതു് ഞാൻകണ്ടു. അമ്മ എന്നെ വാരിയെടുത്തു. ഇടത്തുഭാഗത്തുകൂടി നീണ്ടു പുറത്തുകാണുന്ന ഈ പാട്ടു് അങ്ങനെയുണ്ടായതാണു്. അതുയും വേണമെന്നൊന്നും അച്ഛനുദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അങ്ങനെയൊക്കെയാണു് സംഭവിച്ചതു്. പിറേറ ദിവസം രാവിലെ അച്ഛനും മറ്റും ഉണ്ണാൻ നോക്കുമ്പോൾ ഞാൻ മരിച്ചുകിടക്കുകയാണെങ്കിൽ അടുത്തുള്ള അമ്പലത്തിൽ ഒരു നെയ്‌വിളക്കു് കത്തിച്ചേയ്ക്കാമെന്നു ഞാൻ നേർന്നിരുന്നു. അതുമാത്രം പ്രതിഷേധമാണു് അന്നു് എനിക്കച്ഛനോടുതോന്നിയിരുന്നതു്. വെറും തറയിൽ കിടന്നതുകൊണ്ടും ആഹാരത്തിനു് ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടും നേരം വെളുത്തപ്പോൾ എനിക്കു നല്ല സുഖം തോന്നിയിരുന്നില്ല. മരണം അത്യാസന്നമെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധത്തിലായിരുന്നു എന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ! അമ്മയുടെ കണ്ണുനീരിലായിരുന്നു. എന്റെ രോഗത്തിന്റെ വിജയം! അന്നുച്ചയ്ക്കുശേഷം ആ പെൺകുട്ടിയും അതിന്റെ അമ്മയും, എന്നെ കാണാൻ വന്നു. ഞാൻ മനഃപൂർവ്വം ഒന്നു ചരിഞ്ഞുകിടന്നപ്പോൾ വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്ന അടിയുടെ പാട്ടിലേയ്ക്കു നോക്കി അവൾ വല്ലാതെ നില്ക്കുന്നതും, ആ കൺപീലികൾ നനഞ്ഞു് രണ്ടശ്രുകണങ്ങൾ അവയിൽ തങ്ങി നില്ക്കുന്നതും ഞാൻ കണ്ടു. അടുത്തുതന്നെ എന്റെ മുൻപിൽ നീണ്ടുകിടന്ന ഭാവിയെ നേരിട്ടു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, വിശ്വം മുഴുവൻ നിറയ്ക്കുവാനും പര്യാപ്തമായ പ്രേമം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുമയന്ന സഹതാപത്തിന്റെ-ഉറവിന്റെ-പ്രേമബിന്ദുക്കളായിരുന്ന അവയെന്നു് എനിക്കപ്പോൾ മനസ്സിലാകുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഒന്നിനും തികഞ്ഞു പറ്റാതിരുന്ന അന്നത്തെ ദിവസങ്ങൾ ഈദൃശചിന്തകൾക്കു തീരെ അവസരം തന്നിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടതന്നെയായിരിക്കണം പിന്നീടും അവളോടുള്ള എന്റെ പെരുമാറ്റം കർക്കശമായിത്തന്നെയിരുന്നതു്. അവളുടെ നിസ്സാരമായ ഒരാഗ്രഹനിവ്വഹണത്തിനു എന്റെ ജീവൻപോലും ഒരു പുകഞ്ഞ കൊള്ളിപോലെ പുറത്തെറിഞ്ഞുകളവാനും മടിയോന്നാത്ത ഇന്നത്തെ മനോഭാവത്തിലേയ്ക്കു് ഞാനെന്നാണു് ആദ്യം തിരിഞ്ഞതെന്നു് എന്റെ ചിന്താശക്തിക്കു പിടി കിട്ടുന്നില്ല. ഇരുളടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സ്മരണയുടെ കലവറയിലേയ്ക്കു ഗവേഷണബുദ്ധിയോടെ ഞാൻ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുമ്പോൾ, അതിനു മുമ്പിലും അത്രമാത്രം തെളിഞ്ഞതല്ലെങ്കിലും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത മറെറാരു സംഭവമുണ്ടായ ദിവസം എനിക്കു കാണാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ മുന്നോട്ടുമുന്നോട്ടു ചെല്ലുന്ന മനസ്സു് വൃശ്ചികമാസത്തിലെ ഒരു സായാഹ്നത്തോളമെത്തി. അന്നത്തെ അഭികാമ്യമായ അനുഭവങ്ങളെ പരിരംഭണം ചെയ്തു് അവിടെത്തന്നെ തങ്ങിനില്ക്കാൻ കൊതിക്കയും, അതും കടന്നു് മുന്നോട്ടു പോകാൻ ഒട്ടും ക്ലേശിക്കാതെ ആ അനുഭവങ്ങൾക്കു ഒരു ശാശ്വതഭാവം കൈവന്നുകാണണമെന്നു ആത്മാർത്ഥമായി പ്രത്യാശിക്കയുമാണു്.

അന്നു സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചിട്ടു വിനാഴികകൾ ചിലതുകഴിഞ്ഞിരുന്നതേയുള്ളു. മൺമറഞ്ഞ നേതാവിന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര സാമാന്യജനം മറന്നു കഴിഞ്ഞാലും, ഉന്നതവ്യ

ത്തങ്ങളിലുള്ള ചുരുക്കം ചിലർ അതിനെ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുംപോലെ, ത്യാഗമോഹനമായ ലോകസേവനത്തിനു ജീവിതമർപ്പിച്ച കർമ്മസാക്ഷിയുടെ രക്തകാന്തി ഉയർന്നുനിന്ന ചില മേഘങ്ങളിൽ മാത്രം അവശേഷിച്ചുകിടന്നിരുന്നു. ജലത്തിന്റെ ശോകഗാനങ്ങൾ ശ്രവിച്ച സ്തംഭിച്ച പ്രജ്ഞ കെട്ടുനിന്ന കരയുടെ കണ്ണുകളിൽ സന്ധ്യാമാരുതൻ മന്ത്രോച്ചാരണംചെയ്ത ജീവശക്തി നല്കാൻ പണിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ മുമ്പിലിരുന്ന നോവലിന്റെ പകുതിയിലധികം ഞാനപ്പോൾ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു മഗധം രാജകുമാരി തടവുകാരനായ ഒരു രജപുത്രയുവാവിനു സ്വന്തം ലായത്തിൽ നിന്നു് ഒരു കുതിരയെ കൊടുത്തു്, രക്ഷനേടിക്കൊള്ളാൻ കേണുവീണപേക്ഷിക്കുന്ന സുന്ദരമായ ഭാഗമാണു് ഞാനപ്പോൾ വായിച്ചിരുന്നതു്. അതിനു മുമ്പും ഞാൻ ആ ഭാഗം തന്നെ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഹൃദയത്തിനു അനുഭൂതിയായതുപോലെ ഒരു വൈവശ്യം മുമ്പൊരിക്കലും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആ ആത്മാർത്ഥമായ അപേക്ഷയുടെ പിന്നിലുള്ള പ്രേരണാശക്തി ആദ്യമായിട്ടു് അന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. ദേഹമാകെ ഒരു കുളിരുതോന്നി. പുസ്തകം താഴെവച്ചു് ജന്നലിൽക്കൂടി നിരുദ്ദേശമായി ഞാൻ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രപഞ്ചമിത്രമാത്രം സുന്ദരമായതു് എപ്പോൾ?—എങ്ങനെ? എന്ന ചിന്ത എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്നു. വോനിയുടെ വീട്ടിന്റെ മുൻവശത്തുള്ള തുളസിത്തറയും, അതിനു മുമ്പിൽ ഒരു ദേവകന്യകയും എന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. സന്ധ്യാസ്നാനം കഴിഞ്ഞു് പുറകോട്ടിട്ടിരിക്കുന്ന മുട്ടോളമെത്തുന്ന തലമുടിയും, സ്വർണ്ണവർണ്ണം വഴിയുന്ന അംഗങ്ങളുമുള്ള ഒരു ദേവകന്യക! വലംകൈയ്യിലിരുന്ന അന്തിത്തിരി കാറ്റേറ്റു അണഞ്ഞുപോകാതിരിക്കാൻ ഇടംകൈകൊണ്ടു മറച്ചു പിടിച്ചിരുന്നു. സ്വർണ്ണക്കമ്പികൾപോലുള്ള വിരലുകൾക്കിടയിൽക്കൂടി ചോന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ദീപജ്യോതി അവിടെ ഒരു ചെഞ്ചായം പൂശുകയും, സന്ധ്യാനിഴൽ കൊണ്ടു് അല്പം മങ്ങിയിരുന്ന മുഖത്തേയ്ക്കു സംക്രമിച്ചു് അതിന്റെ കാന്തിയെ ഇരട്ടിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

അതൊരു സ്വപ്നമാണെങ്കിൽ, അനങ്ങിയാൽ പോയേയ്ക്കുമെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അവിടെത്തന്നെ അല്പനേരംകൂടെയിരുന്നു. തീച്ചൂടായും ആവേശസ്വപ്നങ്ങൾക്കു് അനുഭവങ്ങളെക്കാൾ മാഹാത്മ്യമുണ്ടെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഏതിനോ ഉള്ള അഭിവാഞ്ഛ എന്റെ കാലുകളെ ചലിപ്പിച്ചു. ഞാൻ നേരെ അങ്ങോട്ടുതന്നെ നടന്നുചെന്നു. ആ വേലിപ്പടപ്പിൽ വിടർന്നുനിന്ന നിശാപുഷ്പങ്ങൾ തീക്ഷ്ണമായ ഒരു ഗന്ധം പരിസരത്തിൽ വ്യാപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നീരന്ധ്രമായിരുന്ന അന്തരീക്ഷവായുവിനു് അല്പം ഘനക്കുറുതലുണ്ടെന്നു തോന്നുമായിരുന്നു. എന്റെ അനപേക്ഷിതമായ ആഗമനത്തിൽ പ്രതിഷേധിച്ച പൂക്കളിൽനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോക്കു നടത്തിയ വണ്ടുകളിൽ ചിലവ ശകാരവർഷത്തോടെ എന്റെ തലയ്ക്കു മുകളും പറന്നുനടന്നെങ്കിലും അല്പം കഴിഞ്ഞു അപരാധബോധത്തോടെ വീണ്ടും സ്വസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരുപ്പു പിടിച്ചു. ഏകാഗ്രതയോടെ, വേലിയുടെ ഇടയിൽക്കൂടെ തലയിട്ടു ഞാൻ ആ തുളസിത്തറയിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വിസ്മയസ്തിമിതമായ ഭാവത്തോടെ അവളെ ഉറുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ കണ്ണുകളെ അവളുടെ സൂക്ഷ്മനയനങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. അവൾ എപ്പോഴും ചിരിക്കാറുള്ള വിധം ഒന്നു പുഞ്ചിരിയിട്ടുകൊണ്ടു് സലജ്ജം അകത്തേയ്ക്കു ഓടിപ്പോയ്കളഞ്ഞു. എന്നാൽ ആ പുഞ്ചിരിയിൽ അന്നു്, അന്യാദൃശമായ സൗന്ദര്യം ഓളം വെട്ടിനിന്നതായും, ചന്ദ്രികപോലെ ശുഭ്രമായ ആ പുഞ്ചിരിയുടെ വെളിച്ചം ആ മുഖം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിട്ടും അവസാനിക്കാതെ ദേവബിംബങ്ങളിൽ കാണാറുള്ള പരിവേഷംപോലെ രശ്മികൾ മുഖത്തിനു ചുറ്റും വിരചിച്ചു നിന്നതായും ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. ഭവിഷ്യത്തിനെ നിർവിശങ്കം നേരിടാനുള്ള ഹൃദയസ്ഥൈര്യവും അതുപോലെയുള്ള ഒരമൂല്യസന്ദർഭത്തെ പാഴാക്കിയാൽ വരുന്ന നഷ്ടത്തിന്റെ പൂർണ്ണബോധവും ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നെനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ആ വേലിപടർപ്പു ചാടിക്കടന്നുചെന്നു്, അമോഘമായ അംഗചലനങ്ങളോടുകൂടി ഓടുന്ന അവളെ പിടികൂടി നാണിച്ചുനിന്നു കുഴയുന്ന ആ മുഖം വലതുകരംകൊണ്ടുയർത്തി അവളുടെ കണ്ണുകളിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് "ഭവാനി" എന്നു സംബോധന ചെയ്യാൻ ഞാൻ മടിക്കുമായിരുന്നില്ല.

എന്നാൽ അങ്ങനെയൊന്നു മല്ല ഞാനപ്പോൾ ചെയ്തതു്. ഏറ്റവും നിറപ്പകിട്ടുള്ളതും മധുരമുള്ളതുമായ പലഹാരം അവസാനം നുണഞ്ഞിറക്കാൻ മാറ്റിവയ്ക്കുന്ന ഒരു പൈതലിനെപ്പോലെ, കുഴഞ്ഞുരുണ്ടു തുടങ്ങിയിരുന്ന അവളുടെ കൈകളിലൊന്നു സ്പർശിക്കുന്നതുപോലും അവസാനത്തേയ്ക്കു മാറ്റിവയ്ക്കുകയാണു ഞാൻ ചെയ്തതു് അങ്ങനെ ഹൃദയത്തിന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കു് കർമ്മപന്ഥാവിലേക്കുള്ള പ്രവാഹം മനഃപൂർവം തടയപ്പെട്ടതോടുകൂടി ചിന്താമണ്ഡലം അത്യന്തമാത്രം ഉത്പതിഷ്ണുവീക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. അവൾ കളക്കടവിൽ പാത്രം കഴുകുമ്പോഴും, അതുപോലെ നിസ്സാരമായ മറ്റേതെങ്കിലും വീട്ടുജോലികൾക്കു് അവിടെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും, അവളറിയാതെ എന്റെ കണ്ണുകൾ അവളെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. സന്ധ്യകഴിഞ്ഞാൽ നിലവിളക്കിനു മുമ്പിലിരുന്നു ഭക്തിപൂർവം നാമം ജപിക്കുന്ന അവളെ കാണാൻ മറ്റു കാര്യമൊന്നു മില്ലെങ്കിലും നാലുമണിക്കു പ്രാവശ്യം ഞാൻ ആ വഴിയേ പോകും. അല്പംകൂടെ ഇരുട്ടിയാൽ, അന്നത്തെ ജോലി മുഴുവനാക്കി അവൾ ഓട്ടപാത്രങ്ങൾ പെറുക്കിയടുക്കുമ്പോഴും, തലയിണതട്ടിക്കുടയുമ്പോഴും പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ ഭവാനിയുടേയും അവൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജോലിയുടേയും പൂർണ്ണരൂപം ഞാൻ സങ്കല്പിച്ചു കഴിയും. പാതിരാത്രിയോടടുത്തു് അവളുടെ ഇളയസഹോദരി ചിലപ്പോൾ ഉണർന്നു കരഞ്ഞാൽ, പകുതിയുറങ്ങിയതു കൊണ്ടു് അല്പം പരുപരുത്ത സ്വരത്തിൽ അവൾ ആ കുഞ്ഞിനു താലോലം പാടിക്കൊടുക്കുന്നതു് നിശ്ചലമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽകൂടി ഒഴുകി, ജന്നൽമാർഗ്ഗം എന്റെ കിടക്കയിലെത്തി, എന്നെ കിടുകിടുപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

II

പ്രേമഗർഭമായ വീക്ഷണങ്ങളും, സംഗീതത്തിന്റെ സാരാംശം നൈസർഗ്ഗികമായി ലയിച്ചു ചേർന്നിരുന്ന കൊഞ്ചലുകളും കൊണ്ടു് എന്റെ ജീവിതത്തിൽ മാധുര്യം പകർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഭവാനി എന്റെ അയൽ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നപ്പോഴെല്ലാം, ആ ആനന്ദാനുഭവങ്ങളെല്ലാം

അത്ര പെട്ടെന്ന് അവസാനിക്കാൻ പോവുകയാണെന്ന് ഞാൻ ലേശവും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രേരണമൂലം അകലെയുള്ള പട്ടണത്തിലേക്ക്, കലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം പ്രാരംഭിക്കാൻ ഞാൻ യാത്ര ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, മടങ്ങി വരുന്നതു് അവളുടെ അഭാവം കൊണ്ടു തികച്ചും ശൂന്യമായിപ്പോയിരുന്ന ആ ഗൃഹപരിസരങ്ങളെ നേരിട്ടു കാണാൻ വേണ്ടിയായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കു സങ്കല്പിക്കാൻ പോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഭവാനിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തകൾ കൊണ്ടു് നീറിക്കൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയത്തിനു് അന്നു് അല്പമെങ്കിലും സമാധാനം ലഭിച്ചിരുന്നതു് അടുത്തു വരാനിരുന്ന മദ്ധ്യവേനൽ ഒഴിവു ദിവസങ്ങളെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ മാത്രമായിരുന്നു. അതുയും കാലം കൊണ്ടു് അവൾ വേണ്ടപോലെ വളർന്നിരിക്കുമെന്നും, എന്റെ ശ്രദ്ധാർത്ഥ പ്രയോഗങ്ങൾക്കും, വ്യംഗ്യഗർഭമായ അംഗവിക്ഷേപങ്ങൾക്കുള്ള പൂർണ്ണമായ അർത്ഥം മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം അവൾ മാറിക്കാണുമെന്നും ഞാൻ പ്രത്യാശിച്ചിരുന്നു. അവളെ ആദ്യം കാണുമ്പോൾ എന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ എപ്രകാരം ധരിച്ചിരിക്കണമെന്നും, എന്റെ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും പൂർണ്ണമായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഏതൊരു പദം കൊണ്ടാണു് അവളെ അപ്പോൾ സംബോധനചെയ്യേണ്ടതെന്നും ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഒടുവിൽ ചിരപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്ന ആ ദിവസവും സമാഗതമായി. യഥാർത്ഥത്തിൽ അന്നത്തെ എന്റെ പ്രതീക്ഷകളുടേയും സങ്കല്പങ്ങളുടെയും പര്യവസാനം എങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. അതെങ്ങനെയുമായിരുന്നു കൊള്ളട്ടെ. ഭവാനിയെ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു പിൻതള്ളിയിരുന്ന ഓരോ നിമിഷവും ആനന്ദസാന്ദ്രമായിട്ടു് എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രതീക്ഷകൾ നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെയാണു് ഞാൻ അന്നു് എന്റെ ഗ്രാമത്തിലേക്കു മടങ്ങിയതു്.

സന്ധ്യമയങ്ങിയപ്പോഴേക്കും നിലാവു തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കൊയ്തൊഴിഞ്ഞു കിടന്ന പാടങ്ങളിൽ നിന്നു് അപ്പോഴും കന്നു കാലികൾ മേഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ബോട്ടിലിരുന്നു കാണാമായിരുന്നു. പ്രേമദശ്ചുമായ ഹൃദയത്തിലേക്കു വികാരത്തിന്റെ തള്ളൽപോലെ, അന്തിക്കുള്ള വേലിയേറ്റം മൂലം ആറ്റു വെള്ളം നെൽപ്പാടങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു് അവിടവിടെ കവിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. ഉഴവുകാർ സൗകര്യാർത്ഥം നിർമ്മിച്ചിരുന്ന ‘തുമ്പു’കളിൽ ക്രമേണ ചാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ ഇരമ്പലും, ഉണങ്ങിക്കിടന്ന മൺകട്ടകളിൽ പെട്ടെന്നു ജലസ്പർശമുണ്ടായപ്പോൾ അതിൽ നിന്നും പൊങ്ങിയ ഉന്മേഷകരമായ ഒരു സുഗന്ധവും, അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു. വയലിന്റെ അങ്ങേക്കരയിൽ അവ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്ന തെങ്ങിൻ തോപ്പുകളും, അതിനിടയിൽ മനുഷ്യവാസത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി തെളിഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന ദീപശിഖകളും അതിവേഗം പുറകോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വെടിയേറ്റ ഹിംസ്രജന്തുവിനെപ്പോലെ ഭ്രാന്തുപിടിച്ചോടിയിരുന്ന ആ ജലവാഹനം ഒടുവിൽ കരയോടു ചേർന്നു നിന്നു കിതച്ചു തുടങ്ങി. ഞാൻ കരയ്ക്കിറങ്ങി, എനിക്കു നിത്യപരിചിതമായ ആ ഇടവഴിയിൽ ക്രമേണ മുമ്പോട്ടു പോയി.

ആ നടവരമ്പിൽ നിന്നു കൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ ഭവാനിയുടെ വീട്ടിലേക്കു കണ്ണോടിച്ചു. ആ വേലിപ്പടർപ്പിൽ അന്നും പുഷ്പ

ങ്ങളും നിറയെ വിരിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനിടയിൽ ക്കൂടി കാണാമായിരുന്ന ആറുമാസച്ചെടി അല്പം ക്കൂടെ വളർന്നു പോയിരുന്നു. ആ വീടിനു് ആകപ്പാടെ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം വരുത്തിയിരുന്നു ആഡംബരപൂർണ്ണമായ ഒരു വിരുന്നു നടന്നതിന്റെ ലക്ഷണമെല്ലാം അവിടെ കാണാനുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയമൊന്നു ഞെട്ടുങ്ങി. പല സംശയങ്ങളും ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ പൊങ്ങിവന്നു ഞാൻ മുറ്റത്തേക്കു നീങ്ങി.

തുളസിത്തൈകളും ഉലഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്ന തുളസിമാടം സിമൻറടിച്ചു വൃത്തിയാക്കിയിരുന്നു. അതിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ, അന്നു സന്ധ്യയ്ക്കും ജ്വലിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന തീവ്രവികാരങ്ങളുടെ ശവശരീരം പോലെ ഒരു കരിന്തിരി അവശേഷിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. തോട്ടടുത്തു നിൽക്കുന്ന മുല്ലപ്പന്തൽ അപ്പോഴും അഴിച്ചു മാറ്റിയിരുന്നില്ല. മുല്ലപ്പന്തലിനു ചുറ്റും ചാർത്തിയിരുന്ന പച്ചിലത്തോരണങ്ങളും അല്പം വാടി നിറം മങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. തൂണുകളിൽ ചുറ്റിയിരുന്ന കടലാസു മാലകളും അവിടവിടെ പൊട്ടിയിഴഞ്ഞു കിടന്നതു് കാറ്റത്തനങ്ങുന്നുങ്ങായിരുന്നു. നിശ്ശബ്ദമായി നിർജ്ജനമായി നിന്നിരുന്ന ആ മണ്ഡപത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നും രണ്ടു ദിവസം മുമ്പുയർന്നിരുന്ന മന്ത്രോച്ചാരണങ്ങളും വാദ്യധ്വനികളും ഞാൻ നേരിട്ട കേൾക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. അവിടെ ഒരു പീഠത്തിൽ വരന്റെ അഭിമാനത്തോടെ പുഞ്ചിരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു യുവാവും മറ്റൊന്നിൽ ലജ്ജാവിവശയായി ഭദ്രദീപത്തിൽ ഭക്തദൃഷ്ടിയായി കനിഞ്ഞിരിക്കുന്ന എന്റെ ഭവാനിയേയും ഞാൻ കാണുകയാണോ എന്നു സംശയിച്ചു. അവളുടെ കൈകളും വരണമാല്യത്തോടുക്കൂടി ഉയരുന്നതു പോലെയും, അതു കണ്ടു ഹർഷാരവം മുഴക്കുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ നിസ്സഹായനായ ഞാൻ മാത്രം നിന്നു വിങ്ങുന്നതുപോലെയും ഒരു തോന്നലെനിക്കുണ്ടായി.

സ്വപ്നജാഗരങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള ആ നിമിഷങ്ങൾ ഏതായാലും പെട്ടെന്നവസാനിച്ചു. കൈകൾ ഞെരിച്ചു കൊണ്ടു ഞാൻ മുന്നോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ, വിവാഹവേദിവസം വെള്ളി വിളക്കിൽ നിന്നും ഇറ്റിറ്റു വീണ തൈലം കൊണ്ടു നനുത്തു് തെളിഞ്ഞു കിടന്ന വിവാഹവേദി, എന്റെ പ്രേമത്തിന്റെ ബലിക്കല്ലുപോലെ അങ്ങനെ കിടക്കുന്നതു് എനിക്കു കാണ്മാറായി. ഹൃദയം ഓരോ സ്പന്ദനത്തിലും സ്വസ്ഥാനത്തുനിന്നും തെറിച്ചു മാറുകയാണോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. ആ നിയന്ത്രിതമായ ചില ആഗ്രഹങ്ങൾ എന്റെ കാലുകളെ ചലിപ്പിച്ചു. അവ നീങ്ങി നീങ്ങി വരന്റെ പീഠമിട്ടിരുന്നതെന്നു സങ്കല്പിക്കാവുന്ന സ്ഥാനത്തോളമെത്തി നിശ്ചലങ്ങളായി. ഞാൻ അവിടെയിരുന്നു് അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അവളുടെ പാദസ്പർശം കൊണ്ടു ധന്യമായിരുന്ന ആ മണ്ണിലേക്കു വീണു. എന്റെ കവിളുകളിൽ ക്കൂടി ധാരധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ ആ മണ്ണിൽ വീണു് അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, എന്റെ ദേഹം ഒന്നോടെ തന്നെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ദാഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ മണ്ണിനുണ്ടോ രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ കൊണ്ടു തൃപ്തിവരാൻ പോകുന്നു?

ഞാൻ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ പൊരുമീൻ ഉദിച്ചു പൊങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നേരത്തേ ഉണരാറുള്ള വണ്ണാത്തിപ്പുള്ളുകൾ അവിടവിടെ ചിലയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അകലെ നിന്നുംവരുന്ന ഒരു മോട്ടോർ

ബോട്ടിന്റെ ശബ്ദംകേട്ട് ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഞാൻ അടുക്കടവിലേയ്ക്ക് ഓടിപ്പോയി. ആ ഓട്ടം ഞാൻ ജനിച്ചുവളർന്ന വീട്ടിന്റെ പടിക്കൽ കൂടെയായിരുന്നെന്ന് അപ്പോൾ ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

III

ജീവിതം പിൻതള്ളിയിട്ടുപോകുന്ന ഈ വക കാൽപ്പാടുകളെ കൈനീട്ടി മായ്ച്ചുകളവാൻ കാലത്തിന്റെ കയ്യ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേക വിരുതുണ്ട്. എന്നാൽ സ്മരണയുടെ ദൂരദർശനിയിൽക്കൂടെ നോക്കുമ്പോൾ ആ കാല്പാടുകളിൽ വിഷലിപ്തമായ മധുരഫലംപോലെ രുചിച്ചുനോക്കാത്ത ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ആകാംക്ഷകളും സ്വപ്നങ്ങളും തന്നതാൻ കെട്ടടങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എനിക്കു വ്യക്തമായിക്കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. എന്റെ ദേശാന്തരഗമനവും, വിദേശത്തുള്ള സുദീർഘമായ താമസത്തിനു ശേഷമുള്ള എന്റെ പ്രത്യാഗമനവും, അപ്പോഴേയ്ക്കും എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഉറ്റവരെല്ലാം തന്നെ ദൈവസന്നിധിയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന മറികം മാത്രം എനിക്കു സ്വാഗതംചെയ്യുന്നതും തടവില്ലാത്ത സംഭവപരമ്പരകളും പലതും അവയിൽ തങ്ങിനില്ക്കുകയാണു്.

പൊടിയടിഞ്ഞുകിടന്ന എന്റെ ചാക്കുകസേര ഞാൻ തട്ടിക്കുടഞ്ഞു. എന്റെ വീടിനോടു എനിക്കുള്ള പൂർവ്വബന്ധത്തെ പുതുക്കുവാനുള്ള പ്രഥമ ശ്രമം! മറുകവിഞ്ഞു് അവിടവിടെ നരച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്ന താടിയെ തടവിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ കസേരയിൽ വളരെ നേരമിരുന്നു. സന്ധ്യാനിഴൽ മറിക്കുള്ളിലേയ്ക്കു ഇഴഞ്ഞുകയറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാഴ്ചയല്പം കുറഞ്ഞിരുന്ന കണ്ണുകൾ പുറത്തെന്തോ തിരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, ഇരുപതുമുപ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഇതുപോലെരു സായാഹ്നം അത്രമാത്രം വെമ്പലും ആവേശവും ആ കണ്ണുകളിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു് ഇപ്പോൾ അതിനു മടികാണിച്ചു നില്ക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടെന്നു് അവധാനപൂർവ്വം ആരായുകയായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ കസേരയിൽ തന്നെ അന്നിരുന്ന യുവാവിന്റെ, തീ പിടിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹൃദയത്തിൽ, അങ്ങിനെയൊരു അഗ്നിയുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ മാത്രം അല്പാല്പം ഉയർന്നുപൊങ്ങുന്നു. ഒരാശ്രമപ്രശാന്തതയാണു് അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

അന്തിത്തിരിയുടെ വെട്ടം ഭവാനിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും കണ്ടുതുടങ്ങി. ഞാൻ കണ്ണുകൾ തുടച്ചുകൊണ്ടു് വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി. അവർത്തനം!! ഹൃദയത്തിൽ നിറവേറാതെ കിടക്കുന്ന കാമിതങ്ങളെ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ ഭീകരമായ അവർത്തനം!!! ഭവാനിയുടെ വീട്ടിലെ തുളസിത്തറയ്ക്കുമുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു, അന്നു ഞാൻ കണ്ട, അന്നത്തെ പ്രായത്തിലുള്ള, ആ ദേവകന്യക!

ഞാൻ അന്തിത്തിരിയോടുകൂടി ഭവാനിയുടെ മകളുടെ രണ്ടു കൈകളും കൂട്ടിപിടിച്ചു് ആ പിഞ്ചുദേഹത്തെ ഒരു പൂമാലപോലെ ഉയർത്തി, വാത്സല്യപൂർവ്വം എന്റെ വക്ഷസ്സിലേയ്ക്കു ചേർത്തു്, നിറുകയിൽ ദീർഘമായൊന്നു ചുംബിച്ചു. അടക്കിനിറുത്തിയ ഒരു നിശ്വാസം കേട്ടു് ഞാനൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ, അകത്തുള്ള വാതിലിൽക്കൂടി വെള്ളവസ്ത്രങ്ങൾ നീങ്ങുന്നതു് എനിക്കു കാണാമായിരുന്നു.

"ഞാൻ" ഉൾപ്പെടെയുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ സങ്കല്പസൃഷ്ടികളാണു്.

ശ്രീ ചങ്ങമ്പുഴ

കെ. എം. നാരായണപിള്ള. ഇടപ്പള്ളി.

സ്വർഗ്ഗീയമാം കളിർഗാനാമൃതം ചൊരി-
ഞ്ഞാനന്ദമേകിയോരോമൽതരംഗമേ!
കാവ്യനാണ്യങ്ങളെജ്ജീവിതച്ചൂണയിൽ
ലക്ഷണംചെയ്തിതു താവകതൂലിക.
വിശ്വത്തെനോക്കിപ്പഠിച്ചുനീ; നിന്നെയീ-
വിശ്വമെന്നാൽ കണ്ടറിഞ്ഞില്ലൊരല്പവും.
തൂമധുതുല്യംമധുരംതുളുമ്പുമാ-
മാനസമെന്നും മഥിക്കുമൽബോധനം
ചന്ദ്രതാരങ്ങളേ വിട്ടതിന്നപ്പുറം
ചെന്നുചേർന്നില്ലോ തവ മുട്ടുചിന്തകൾ.
തന്തരെപ്പാടിയുണർത്തുന്ന പാട്ടുമായ്
ശാന്തിതൻ ചിൽക്കതിർചിന്തുംചിറകുമായ്
മന്ദഹാസം കണക്കുൽഫുല്ലമായ്വരും
മാനവമാനസപ്പൊൽപ്പനീർപ്പൂക്കളിൽ.
ചേതനയറ്റുള്ള വസ്തുക്കളെയുമീ
സുന്ദരമായിരുന്നീടിലും നിഷ്ഫലം.
അന്തരാത്മാവിൽ നിന്നാത്മീയചിന്തക-
ളുന്തരിച്ചീടുകിൽ നിഷ്ഫലം ജീവിതം.
ആന്തരശക്തിയിലല്ലാതൊരീക്കലും
സൗന്ദര്യമല്പവും കണ്ടിരുന്നില്ല നീ.
വിശ്വം വിളക്കും വിവസ്വാനൊരുദിന-
മംശുക്കളെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞുവിവർണ്ണമായ്,
കേവലമിംഗാലഖണ്ഡമായ്മാറിടും;
പാരൊരുനിശ്ചലവസ്തുവായ്തീർന്നിടും.
എങ്കിലും താവകധർമ്മോപദേശങ്ങൾ
പങ്കമൊഴിച്ചിട്ടുന്നാത്മാവിനെപ്പോഴും,
അല്ലെങ്കിലീവെറും കല്ലുകൾതാവക
സ്വർല്ലോകഗീതംശ്രവിക്കുന്നതെങ്ങനെ?
സ്നേഹം തുളുമ്പുന്ന താവകഗീതയാൽ
മോഹത്തിൽനിന്നുമുലകമുണർന്നുപോയ്.
സ്നേഹംവെടിയുകിൽ ജീവിതം കേവലം
പക്ഷംകൊഴിഞ്ഞ പറവപോലായിടും.
താവകചിന്തതൻ താഴ്വരത്തിലോ-
രായിരം സുന്ദരലോകമുണർന്നുപോയ്.
അഗ്നിയിൽഭാവനചെയ്തുള്ള കാവ്യഗാ-
നങ്ങളത്രേ കവിത നിന്നക്ഷിയിൽ.
പാവങ്ങളെച്ചൊണത്തിനിയോത്തുന്ന
വിത്തഗർവ്വത്തിൻ ചുമരു തകർക്കുവാൻ,
സാഗരംതന്നിലെക്കല്ലോലമാലയിൽ
മല്ലടിച്ചാലും വിജയം കൊതിച്ച നീ.
മീനാങ്കനമ്പയാൽ നീയൊരു ഗംഭീര-
ഗാനാബ്ധിയായിപ്പരിണമിച്ച സ്വയം.
ഉദ്ദേശമില്ലാതിരയുന്ന സാഗരം
ചിന്തവിഹീനമതിനെ ത്യജിച്ച നീ.
ഇന്നു നീയെതോ വിയൽപഥം തന്നിലെ-
പ്പൊന്നുഷിത്താരമായ് മിന്നുകയാണഹോ!
സൽകർമ്മചിന്ത തന്നുള്ളുതുടിക്കയാ-
ണിപ്പോഴുമുള്ളിൽ വിരഹം നിനയ്ക്കയാൽ.
ഹാ! വേൽതൂലികമേലിൽ ചലിക്കയി-
ല്ലുമ്മധുരസ്വനം കേൾക്കുകയില്ലിനി.
നശ്വരമാകുമീ ജീവിതം കൈവിട്ട
ശാശ്വതാനന്ദം നുകരാൻ മറഞ്ഞു നീ.
വെൽകനീ, താവകശ്രേഷ്ഠമാം ജീവിത-
പ്പൊൽക്കൊടി നാട്ടിയോരാത്മീയവേദിയിൽ.

ചങ്ങമ്പുഴ

ആർ. സദാനന്ദൻ, ചിറയിൻകീഴ്.

അനുവാചകരുടെ ഇടയിലേയ്ക്കു സ്വന്തം കൃതികളുമായി ഒട്ടുള്ളാരില്ലാതെ കടന്നുചെന്ന ഒരു കവിയുണ്ട് — ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴ. മുപ്പത്തഞ്ചു വർഷത്തെ ജീവിതത്തിനിടയ്ക്ക് കിരീടധാരികൾക്കു മംഗളമായി ഒരു വരിപോലുമെഴുതാത്ത ഒരു കവി മലയാളത്തിനുണ്ട് — ശ്രീ ചങ്ങമ്പുഴ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ നഷ്ടം മലയാളത്തിന്റെ മഹാനഷ്ടമാണു്. എഴുത്തു തുടങ്ങിയതു മുതൽ മംഗളോദയം 'നവം സിംഗ് ഫോമി'ൽ വച്ചു ശാസ്ത്രഗതി നിശ്ചലമാകുന്നതുവരെ, അ മഷി ഉണങ്ങാത്ത തൂലിക മലയാളികളെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ മലയാളിയുടെ നന്ദികേട്! ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അധികം പേരും അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിച്ചില്ല. മരണം അന്ത്യശാസനം നല്കിയപ്പോഴും നാം നിർലജ്ജം നോക്കിനിന്നു. നാം അദ്ദേഹത്തെ പുലർത്തിയില്ല. ഇന്നു നാം പുകഴ്ത്തുന്നു. ദിഗന്തങ്ങളിൽ ചെന്നലയ്ക്കുന്ന അക്കവിവര്യനെ അഭിനന്ദിച്ച പ്രസംഗികളുന്നു. ശരിയാണു്. ചങ്ങമ്പുഴ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കളക്രജനം അനുസ്യൂതം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, മലയാളിക്കൊരു സംശയം, അദ്ദേഹം കവിയാണോ എന്നു്. ചിലർക്കൊരു തിട്ടക്കം, അദ്ദേഹം കവിയേയല്ലെന്നു പറയാൻ. മലയാളത്തെ മുഴുവൻ കണ്ണുനീരിലാക്കിയ ആ ദാരുണസംഭവത്തിനുശേഷം ചങ്ങമ്പുഴയെ മലയാളികൾ അറിഞ്ഞുതുടങ്ങി: മരണമാണു യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ മാറ്റുരച്ചു നോക്കുന്നതു്. ചങ്ങമ്പുഴ മരിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ മരണത്തെ അതിജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. കവിയുടെ കാലത്തെ അതിജീവിക്കാത്ത കവിത, കവിയോടൊത്തു പട്ടടയിൽ മറയുന്ന കവിത, കവിതയല്ല.

കലയും ജീവിതവും

ജീവിതമില്ലെങ്കിൽ കലയില്ലെന്നു ചങ്ങമ്പുഴ പൂർണ്ണമായിവിശ്വസിക്കുന്നു! കലയ്ക്കു് ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെന്നും, അതു വിനോദത്തിനും വിശ്രമത്തിനും വായിച്ചുകളയാനുള്ളതല്ലെന്നും, അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്നേഹാധിഷ്ഠിതവും സമത്വസമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരു നവ്യവ്യവസ്ഥിതിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. കാലികങ്ങളായ മാനുഷിക പ്രശ്നങ്ങളെ സധീരം കൈകാര്യം ചെയ്തു ജനസഞ്ചയത്തെ ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കുവാൻ കലാകാരൻ കടമപ്പെട്ടവനാണു്. ജീവിതത്തിൽനിന്നു് അന്യമായ ഒന്നിനെ ധ്യാനിച്ചു കലാനിർമ്മാണം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ ആഹ്ലാദതൃഷ്ണകളും ആവേശങ്ങളും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു് അവയ്ക്കു രൂപം നല്കാനും, പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കാനും താൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണെന്നു അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അനീതിയുടേയും അന്യായത്തിന്റേയും വെയിലും വേനലുമുള്ളപ്പോൾ, ദേവേന്ദ്രന്റെ നാൽക്കൊമ്പനാനപ്പുറത്തുകയറു

ന്ന കുലാപ്രേമികളെ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ പുച്ഛമാണു്. അന്യരുടെ ഹൃദയത്തുടിപ്പു സ്പന്ദനം ഹൃദയസ്പന്ദനമായി മാറുവാനും അത്രയും വികാരാവേഗത്തോടെ ആവിഷ്കരിക്കുവാനും ചങ്ങമ്പുഴ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

കവിതാരീതി

പരാജിതനു് ഒന്നാം സമ്മാനം നല്കാമെന്നു ഉറപ്പുകൊടുത്താലും യമകാലങ്കാരങ്ങളുടെ ഗോദായിൽ ചങ്ങമ്പുഴ ഇറങ്ങുകയില്ല. അത്ഥത്തിനാണു് അദ്ദേഹം പ്രാധാന്യംകല്പിക്കുന്നതു്. അക്കാര്യത്തിൽ രാജരാജനും ഏശാനുമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആചാര്യന്മാർ. അനുവാചകർക്കു് എളുപ്പം മനസ്സിലാകണമെന്ന മനഃപൂർവ്വോദ്ദേശ്യത്തോടെയാണു് അദ്ദേഹം കവിത എഴുതുന്നതു്. സരളവും ലളിതവുമാകൃതിമവുമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രീതി. നമ്മുടെ നിത്യസംഭാഷണങ്ങളിലെ പദങ്ങളാണു് സാധാരണയായി നാം അവിടെ കാണുക. അതു ശക്തിയായ ചിത്രങ്ങളായി അനുവാചകഹൃദയത്തിൽ മറഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും കിടക്കുന്നു. അതാണു കടയ്ക്കൽ നിന്നും ചന്തവണ്ടി തെളിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്ന പരവശനായ മൈതീൻ കണ്ണും, പുസ്തകം മാറിലമത്തി കോളേജിലേയ്ക്കു പോകുന്ന മന്ത്രികുമാരിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈരടികളും ഉരുവിട്ടുന്നതു്. കേരളീയ ഹൃദയങ്ങളുടെ അഗാധതലത്തിലേയ്ക്കു ഇത്രത്തോളം ആഞ്ഞിറങ്ങിയ ഒരു കവി വേറെ മലയാളത്തിലുണ്ടോ എന്നു് ആരും ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു്.

രൂപഭദ്രതാവാദം ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കുമുണ്ടു്; എന്നാൽ പ്രതിപാദ്യത്തോടൊപ്പം പ്രധാനമാണു് പ്രതിപാദനവുമെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടും. വേണ്ടിവന്നാൽ "വന്നുപോം പിഴയുമത്ഥശങ്കയാൽ" ഇങ്ങനെയുമാകാമെന്നു് അദ്ദേഹം വ്യഗ്രതയോടെ വാദിക്കയും ചെയ്യും. പക്ഷേ, ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു വിഷമവുമില്ല. പറയേണ്ടതു് വേണ്ടതുപോലെ പറയുവാൻ തക്ക കഥകളും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം അധികമുണ്ടു്.

ഗാനാത്മകതയാണു് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയുടെ പ്രത്യേകത. സംഗീതമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ നാം പലപ്പോഴും ആദ്യമായി കേൾക്കുന്നതു്. ചിന്താപരതയിൽ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. വികാരനിർഭരമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം. "ചങ്ങമ്പുഴ പാടുമ്പോൾ നമ്മുടെ, മഹാകവി" കവും ഉൾപ്പെടെ കേരളത്തിലെ കണ്ണിനെറ മഹാകവികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും, തങ്ങൾ പാടുകയില്ല, പറയുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു വിചാരിച്ചു് തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യഹീനതയിൽ സങ്കടപ്പെടുന്നു. അവരിൽ പലരും ചങ്ങമ്പുഴയെ ചതച്ചില്ലാതെ തങ്ങൾക്കു രക്ഷയില്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു." ഇങ്ങനെ ഒരാക്രമണം തന്നെ നടത്തുവാൻ പ്രതിയോഗികൾക്കു് പ്രേരണ നല്കത്തക്കവണ്ണം അസൂയാവഹമായ വിജയം വരിച്ചിരിക്കുന്നു നമ്മുടെ ചങ്ങമ്പുഴ.

ആക്രമണത്തിന്റെ നടുവിൽ

പ്രധാന കൃതികൾ മാത്രമേ നിരൂപണവിധേയമാകാറുള്ളു. വലിയ കോലാഹലമുണ്ടാക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ പുസ്തകരചന ചെയ്യുന്നവരുണ്ടു്. എന്നാൽ ആകൃതി പുറത്തിറങ്ങിയാൽ ആരുംതന്നെ അറിയില്ല. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കൃതികൾപോലെ നിരൂപണവിധേയമായകൃതി മലയാളത്തിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. രമണന്റെ ചിലവു കണ്ടു് സ്നേഹി

തന്റെ ചരമത്താൽ ചങ്ങമ്പുഴ പണം വാരുന്നു എന്നു് ആലോചിച്ചവരുണ്ടു്. ആ ആക്ഷേപത്തിന്റെ പിന്നിൽ അസൂയ ഫണം വിടർത്തിയാടുന്നതു കാണാം. പ്രരോദനവും, കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയും, ബാഷ്പാഞ്ജലിയും, അഡോണയും ചിലവാകുമ്പോൾ ആശാനും നാലപ്പാടനും രാജായ്ക്കും ഷെല്ലിക്കും ഈ ആക്ഷേപം ഇല്ലെന്നോ? രമണനിലെ കലാംശം എന്തുമാകട്ടെ. പക്ഷേ കവിയുടെ ആത്മാർത്ഥതയെ നാം ചോദ്യം ചെയ്യരുതു്.

കൊച്ചുമകളുടെ രാഗവായ്പിൽ
അച്ഛനമ്മയ്ക്കുമെന്തുതോന്നാൻ—

തോഴിയുടെ ചോദ്യത്തിനുള്ള 'രമണനി'ലെ നായികയുടെ ഈ സമാധാനം 'പെൺമക്കളെ' അപഥത്തിലാക്കിപോലും. പക്ഷേ, അക്രൂട്ടർ

യുവജനഹൃദയം സ്വതന്ത്രമാ-
ണവരുടെ കാമ്യപരിഗ്രഹേച്ഛയിൽ

എന്നു് ആശാൻ പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടു് അടങ്ങിയിരുന്നുകളഞ്ഞു?

സഞ്ജയനാണു് ചങ്ങമ്പുഴയെ നിശിതമായി വിമർശിച്ച മറെറാരു നിരൂപകൻ. ഒരുക്രൂട്ടർ അസൂയകൊണ്ടാണെങ്കിൽ ഇദ്ദേഹം അജ്ഞതകൊണ്ടെന്നുമാത്രം. വാസ്തവത്തിൽ പലരും വിചാരിച്ചു "മോഹിതന്നു" ശേഷം ചങ്ങമ്പുഴ എഴുത്തു നിർത്തുമെന്നു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം അതിനെയും ചെറുത്തു ജയിച്ചു.

മലയാളപരിഭാഷയായ ഗീതഗോവിന്ദം ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ഒരു മറുപടിഗ്രന്ഥമാണെന്നു ചങ്ങമ്പുഴ തന്നെ ഈ ലേഖകനോടു ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു. ചങ്ങമ്പുഴകവിത മൂരിശ്ശൃംഗാരമാണെന്നു പറയുന്നവർ ജയദേവകൃതിക്രൂടി ഒന്നു വായിച്ചിട്ടു് അഭിപ്രായം രൂപവൽക്കരിക്കട്ടെ എന്നാണു് അദ്ദേഹം ആ കൃതിമൂലം നമ്മോടു ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

പട്ടാളവേഷത്തിൽ

ചങ്ങമ്പുഴ പലവേഷക്കാരനാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ അതിനു തെളിവുകളുമാണു്. പരിതഃസ്ഥിതികൾ അദ്ദേഹത്തിൽ അതിയായ സ്വാധീനത ചെലുത്തുമെന്നു മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം അവയ്ക്കടിമയാകയും ചെയ്യും. "കൊടിയദാരിദ്ര്യം അദ്ദേഹത്തെ യുദ്ധസേവനത്തിനയച്ചു." ശരിയാണു്. പക്ഷേ, ഇവിടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷി വിലപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കോഡുവെല്ലും, ബയറണും വാളെടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.? ആ പട്ടികയിലെ അവസാനഭാഗത്തു് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പേരും എഴുതാം. കാരണം വിശ്വവ്യാപകമായ ശോഭിമാനത്തിന്റെ പേരിലാണു് അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥസ്താപ്പണി ചെയ്തതും പട്ടാളവേഷമിട്ടതും.

ജനത തൻ സമരത്തിൽ, സമത തൻ സദനത്തിൽ
ജയലക്ഷ്മി നമ്മെയും കാത്തുനില്ക്കേ,
മതമരത്തണൽപറ്റിപ്പുഴിപറഞ്ഞന്യോന്യം
മണലേറിഞ്ഞെന്തേ നാം മത്സരിപ്പൂ?
അണിയുവിൻ കവചങ്ങൾ; കുലയുവിൻ കലഹങ്ങ-
ളുണരിയിട്ടിട്ടണയുവിൻ സമരഭൂവിൽ.
അവിടെയും "റഷ്യ"യിലാ "രക്തസേന" തന്നവിരാമപടഹത്തിൻ തിരയടികളും,
മദമത്തപൈശാച "ഫാസിസ"ശകുനി തൻ
മരണവിദ്യോതകമണിയൊലികളും
അണയുന്നതില്ലെന്നോ നിങ്ങൾതൻ ചെവികളി-
ലുണരുവിൻ, കുലയുവാനില്ല നേരം!
മതിയാക്കു മതവൈര,മിരുൾ നീക്കിസ്വാതന്ത്ര്യ
ദ്യുതിപൊഴിച്ചുയരാറായുദയ സൂര്യൻ!

നമ്മുടെ രാഷ്ട്രിയത്തിലെ നേതാക്കളിൽ പലരും ഫാസിസത്തിന്റെ ദല്ലാളരായിരുന്നപ്പോൾ അതിനെ ചെറുക്കുവാൻ കവചമണിയുവാനുള്ള ആഹ്വാനവും തന്നു് യുദ്ധസേവനത്തിനിറങ്ങിയ ചങ്ങമ്പുഴ ഒന്നാംതരം ഒരു രാഷ്ട്രമീമാംസകനും ധീരസേനാനിയുമാണു്.

വേഷക്കാർ

ഏവൂർ, പരമേശ്വരൻനായർ.

ഒന്നു്.

നാടകംതുടങ്ങാറായ്, വേഷമിട്ടില്ലാവരും
മോടിയായ്നില്ക്കുന്നല്ലോഞാനാത്രം മടിച്ചുംലോ?
കിന്നരിത്തലപ്പാവും പട്ടുടുപ്പിനു മീതേ
മിന്നുന്നരവെരക്കുല്ലുമാലയും ചേലിൽചാർത്തി
ചെങ്കോലുമെടുത്തതാ നില്ക്കുന്നു രാജാവൊരു
ശിങ്കിടിക്കാരൻ പിന്നിൽ സ്തുതിക്കാൻമാത്രംനില്പു!
തങ്കത്തിൽപ്പൊതിഞ്ഞമെയ്യാടിതാനില്പൂ നൃപ-
നങ്കത്തിൽതലചായ്ച്ച നിർവൃതിക്കൊള്ളേണ്ടവർ.
തോഴിമാർകറിക്കുട്ടും മാല്യവുംനിറച്ചുപൊൻ-
താലങ്ങളെടുത്തുംകൊണ്ടവളേ 'വലംവയ്പൂ;
അത്തങ്കക്കിനാവിനെ മോടിക്കൂട്ടുവാൻ, മലർ-
മെത്തയിലുറക്കുവാൻ ശീതോപചാരംചെയ്യാൻ!
മന്ത്രിമാർ, പ്രഭുക്കന്മാർ, മറ്റു സേവകന്മാരും
ചന്തത്തിൽതന്നെനില; ഞാനാത്രംമടിച്ചുലോ?
നാടകംതുടങ്ങാറായ്, തെല്ലുമാന്തിച്ചുവേടം-
കൂടുമായ്സ്വം, വേഗം ഞാൻക്കുടിയണിയട്ടെ!

രണ്ടു്.

സംഭ്രമിച്ചിടാവലംനോക്കുമെൻ കരങ്ങളെ-
സ്സംഗ്രഹിച്ചൊരാളെന്നെക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയുള്ളിൽ
നാണിച്നുണ്ണിച്ചഞാൻ പിന്നിലായ്നടപ്പൊരു
കോണിലപ്പുഴുത്തുണിക്കെട്ടയാളെനിയ്ക്കേകി.
വേഷ്ടിൻറെനാറ്റം! ചൊറവസംശയിച്ചുഞാൻനില്പൂ
"വേഗമാകട്ടെ"— താക്കീതെന്നപോലയാളോതി.
"നാടകംതുടങ്ങാറായ്; മറ്റുവേഷക്കാരെല്ലാം
നീ കൂടിച്ചെല്ലുവാൻവേണ്ടിക്കാത്തിരിക്കുകയത്രേ!
ശങ്കിച്നേരംപാഴിൽകളയേണ്ടല്ലോ, പട്ടും
തങ്കവും കിട്ടില്ലിനിശ്ലേഷിപ്പിക്കേട്ടോയുള്ളൂ.
വേഗമാകട്ടെ, നിൻറെ കൂട്ടായിട്ടിവർപോരും
നാടകത്തിരശ്ശീലപൊക്കുവാൻകാലംവൈകി"……

മൂന്നു്.

വേണ്ട, ഞാനൊരാളായി നാടകംമുടങ്ങേണ്ട
വേഗമെൻതങ്കവന്നൻവേഷമൊന്നണിയിക്കു.
പട്ടുടുപ്പിട്ടോരൊക്ക നില്പുവേ നാം രണ്ടാളും
പട്ടിണിത്തുണിപുറമിനിന്നാലേമതിയാവൂ!!……

പകർപ്പവകാശം കലാനിധിക്കു്.

വളരെ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു്

ഡ്രായിംഗ് ബുക്കുകൾ, ഇൻസ്ട്രുമെൻറ് ബാക്സ് മുതലായവയും
സ്പാൻ, വാട്ടർമെൻസ്, കപിങ്കു് മുതലായ മഷികളും
സ്പാൻ ഫൌണ്ടൻ പേനയും മൊത്തമായും
ചില്ലറയായും വില്പനയ്ക്കുണ്ടു്.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ—തിരുവനന്തപുരം.

ഫോൺ നമ്പർ 554.

അതാണ് നക്ഷത്രങ്ങൾ

എൻ. ഗോവിന്ദൻ കുട്ടി.

എന്റെ കണ്ണുകൾ വരിഞ്ഞു കെട്ടിയിരുന്ന 'ബേൻഡേജു'' അഴിക്കേണ്ടുന്ന സമയമടുത്തപ്പോൾ എനിക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു പരിഭ്രമമുണ്ടായി. ഓ! ശസ്ത്രക്രിയ പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ!—

ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു മുൻപു് വീദഗ്ധനായ ആ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതു ഞാൻ ഓർത്തു.

".....നിങ്ങൾ അത്രയധികം ആശയ്ക്കാനും വക കാണരുതു്, മിസ്റ്റർ സുരേന്ദ്രൻ! നിറഞ്ഞ നിരാശയ്ക്കുപോലും തയ്യാറെടുത്തു കൊള്ളണം....."

ഞാൻ ചോദിച്ചു:—

"എന്റെ സ്ഥിതി എന്താവും ഡോക്ടർ?"

"എനിക്കു തീച്ചപറയുവാൻ വയ്യ ഒരുപക്ഷെ നിങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണമായും കാഴ്ച ലഭിച്ചേക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ എന്നെന്നും തികഞ്ഞ അന്ധനായിത്തന്നെ കഴിയേണ്ടിവന്നേക്കാം. ചിലപ്പോൾ അതിലും അസഹ്യമായ ഒരു അവസ്ഥയിലെത്തിയേക്കും അയാൾ അല്പനേരത്തേയ്ക്കു മൗനമവലംബിച്ചു. "...പക്ഷെ,...ഏ...ങ്ങ്"... നിങ്ങൾ മരിക്കയില്ല. ഓ, അതിലും കഷ്ടതരമായ ഒരവസ്ഥ—അതെ, മരണത്തിലും!....."

"അതു്.....അതെങ്ങനെയാണു് ഡോക്ടർ?" സുമിത്ര—എന്റെ ഭാര്യ—ചോദിച്ചു.

"അതായതു് നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു് ഈ ഓപ്പറേഷൻ കൊണ്ടു രക്ഷപ്പെട്ടും; പരിപൂർണ്ണകാഴ്ചയോടെ. എന്നിട്ടു് ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം കാഴ്ചമങ്ങിത്തുടങ്ങും... കണ്ടതെല്ലാം ക്രമേണ ക്രമിരുളിൽ അലിഞ്ഞലിഞ്ഞു ചേരും.....ഒടുവിൽ, ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കു ശേഷം കാഴ്ച നിശ്ശേഷം നശിക്കും. രണ്ടാമതൊരു ശസ്ത്രക്രിയ കൊണ്ടു വീണ്ടെടുക്കുവാൻ സാദ്ധ്യവുമാകില്ല. ഹൊ! അതെന്തൊരു അവസ്ഥയായിരിക്കും!!....."

സുമിത്ര നിശ്ശബ്ദയായി. പാവം പ്രാർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നിരിക്കണം; നിശ്ശബ്ദമായി.

"എനിക്കൊന്നും നഷ്ടപ്പെടുവാനില്ല ഡോക്ടർ—" ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ ജന്മനാ അന്ധനായിരുന്നു. ഒന്നൊന്നും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ശബ്ദംകൊണ്ടും സ്പർശനം കൊണ്ടും മാത്രം അറിയപ്പെടുന്ന ഇരുളടഞ്ഞ ഒരു ലോകത്തിലാണു് ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നതു്; ജീവിക്കുന്നതും. ശസ്ത്രക്രിയ വിജയപ്രദമായില്ലെങ്കിൽ പോകട്ടെ, ഞാനൊന്നും തന്നെ നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല....."

"..... പക്ഷേ ഡോക്ടറുടെ സമർത്ഥമായ വിരലുകൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ ബന്ധിച്ചിരുന്ന കെട്ടുകൾ അഴിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ എന്തെല്ലാമാണു് എനിക്കു അനുഭവപ്പെട്ടതു്!....."

വേദനകലർന്ന നിരാശയുടെ ഏതാനും നിമേഷങ്ങൾ!—

ആശയുടെ മധുരമായൊരു ഒന്നാന്തരപ്പൊട്ടത്തൽ!—

എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു പരിഭ്രമം!

ഛെ! ഒന്നുകിൽ.....!.....അല്ലെങ്കിൽ!.....

* * * *

രൂപമില്ലാത്ത ചില സാധനങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു പ്രകാശം വേദനാജനകവുമായിരുന്നു. ക്രമേണ കണ്ണുകൾ പരിസരങ്ങളുമായി പഴകിപ്പറ്റി. എല്ലാം തെളിഞ്ഞു. എല്ലാം എല്ലാം തെളിഞ്ഞു. പുതിയൊരു ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു ഞാൻ ആദ്യമായി നോക്കി.

.....ചുമരുകൾ വെളുത്തതാണു്. ആസ്പത്രിയുടെ ചുമരുകളിൽ വെള്ളക്കുമ്മായമാണല്ലോ പൂശുന്നതു്. എന്റെ ശയ്യയ്ക്കു ചുറ്റും മൂന്നുപേർ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒരു രൂപം എന്നെവല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു.

"അതു്" സംസാരിച്ചപ്പോൾ എന്റെ സുമിത്രയുടെ ശബ്ദമാണു് ഞാൻ കേട്ടതു്.

"ഹാ! നിങ്ങൾ—നിങ്ങൾക്കെന്തു തോന്നുന്നു?" എനിക്കറിയാമായിരുന്ന എന്റെ ഭാര്യയും ഒരു പുതു ജീവിതത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നു്.

എനിക്കെന്തെല്ലാമോ പറയണമെന്നുണ്ടു്. ഓരോന്നും പറവാനും തോന്നുന്നില്ല. കാണുന്നതെല്ലാം എനിക്കു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം. ഛെ! എന്തെല്ലാം ഏതെല്ലാം അറിയണമെന്നുണ്ടു്! ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അതെന്താണു്?"

"അതു്...പുറത്തെയ്ക്കുള്ള വലിയ വാതിലാണു്. അവിടുന്നു ഇപ്പോൾ നോക്കുന്നതു് ജനാലയിൽ കൂടെയാണു്.....അക്കാണുന്നതു് പൂന്തോട്ടമാണു്-പൂന്തോട്ടം ഭംഗിയുള്ള ചെടികൾ—ദാ, നിറമുള്ള പൂക്കൾ...ദാ..."

"ഹായ്...ഇങ്ങിനെയാണു പൂന്തോട്ടം! ഇതാണു് പൂന്തോട്ടം!!" അത്ഭുതാധീനനായി ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു. 'കിലുകിലാ' ചിരിച്ചു. ആനന്ദതുന്ദിലരായി കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെ ചിരിച്ചു. ആനന്ദം കൊണ്ടുള്ള ഭ്രാന്തിന്റെ ചിരി.

ഡോക്ടരും പുഞ്ചിരി തൂകി. ഒരു ഡോക്ടരുടെ വേഷം എങ്ങിനെയിരിക്കുമെന്നു് സങ്കല്പത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു.: ഒരുനല്ല മനുഷ്യൻ! എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞൊഴുകിയ കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ പണിപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, എന്റെ തൊണ്ട ഇടറിപ്പോയി;—ശബ്ദം പതറിപ്പോയി. മോഹോന്മത്തനായ എനിക്കു പൊട്ടിക്കരയണമെന്നു തോന്നി.

"ശരി" ഡോക്ടർ കൃതാർത്ഥതയോടെ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കുറേ സമയം ഇരിക്കൂ...." അല്പനേരത്തേയ്ക്കു് എന്തോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടയാൾ നിന്നു.

അമ്പരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മൌനം!

"ങ്ഹാ. മി. സുരേന്ദ്രൻ, ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നതൊന്നും മറക്കരുതു് കേട്ടോ. മൂന്നാമതു പറഞ്ഞതു്—മരണത്തേക്കാൾ കഷ്ടതരമായ...അവസ്ഥ...അതു സംഭവിക്കുകയില്ല...എന്നു്...നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു...പക്ഷേ—", അയാൾ പോയി.

പിറകെ അവിടെ നിന്നിരുന്ന നേഴ്സും! ഞാനും സുമിത്രയും അന്യോന്യം നോക്കി നോക്കി നിന്നു.

നിന്നിമേഷരായിനിന്ന ചില നിമിഷങ്ങൾ!

"സാരമില്ല" പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ അവൾ പറഞ്ഞു.

"ഓ, സാരമില്ല..." ഞാൻ നൊടിഞ്ഞു "ഓമനേ! നീ—നീ—നിന്നെ കാണാൻ എന്തൊരു ഭംഗി?—"

വീണ്ടും വീണ്ടും ഞാൻ ഓരോന്ന ചോദിച്ചു തുടങ്ങി.

ഇതെന്താ?—

ഇതൊരു ചിത്രമാണു്...

എന്തു നിറമാണു്?...

—തു്...അതു്...നിറമില്ലാത്ത നിറം.

അവയെന്താണു്?

അവ പുഷ്പങ്ങളാണു്...അനിറം ചെമപ്പാണു്...ചെമപ്പു്.

അങ്ങിനെ അങ്ങിനെ പലതും പലതും പലതും...

കിടക്ക ശരിപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ശേഷം ഏതാനും നിമിഷത്തേയ്ക്കു എന്നെ തനിയെ വിട്ടുവാൻ സുമിത്ര തീച്ചപ്പെടുത്തി.

"അവിടുന്ന അല്പം വിശ്രമിക്കണം. അവിടേയ്ക്കു നന്നേ ക്ഷീണമുണ്ടു്. ഉറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കു. സന്ധ്യയോടടുക്കുമ്പോൾ ഞാൻ തിരികെ വരാം. എന്നിട്ടു് ഇനി എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ടെന്നോ!"

എന്തോ എനിക്കു നന്നേ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. വെറുതേ നോക്കുന്നതിനു എത്രമാത്രം ശക്തി ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വരുന്നുണ്ടെന്നു് നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഞാനങ്ങിനെ ഓരോന്നും നോക്കി നോക്കിക്കിടന്നു. എന്റെ കൺപോളകൾക്കു വല്ലാത്തൊരു ഭാരമുള്ളതായി തോന്നി. ഞാൻ ഉറങ്ങി. എന്റെ അത്ഭുതലോകം എന്നിൽ നിന്നു മറയ്ക്കപ്പെട്ടു. അത്രയ്ക്കു മധുരമായൊരു ഉറക്കം എനിക്കന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?—ഉണരുമ്പോൾ ഞാൻ എന്തെല്ലാം ഏതെല്ലാം എത്രയെല്ലാം വസ്തുക്കൾ കാണും?—

* * * *

വീണ്ടും കൌതുകം കൺനിറയെ കാണുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഉണർന്നു. ഓരോ സാധനങ്ങളും മതിവരുവോളം വീണ്ടും വീണ്ടും ഞാൻ നോക്കി. സുമിത്ര പറഞ്ഞുതന്ന അവയുടെ പേരുകൾ ഓരോന്നോരോന്നായി ഉരുവിട്ടു ചിലതെല്ലാം മറന്നു.

.....എന്തോ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ! തെറ്റു്! എന്തോ പിശകു്!..... പൂക്കൾ തെളിയുന്നില്ല. അവ ആദ്യം കണ്ടപ്പോഴുണ്ടായ വിധം ചെമപ്പല്ല. ഞാൻ ജനാലയിൽ ക്രൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി. ഉറങ്ങുന്നതിനു മുൻപു് കണ്ടതുപോലെ യൊന്നുമല്ല. ആ ചെടികൾക്കും ഉണ്ടൊരു മാറ്റം. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. എന്തോ പിശകു്.....

സാവധാനത്തിൽ, നരകത്തെ സംബന്ധിച്ച അറിവുപോലെ, ആ ചിന്ത എന്റെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിലേയ്ക്കു നുഴഞ്ഞിഴഞ്ഞുകയറി. ആ മൂന്നാമത്തെ അവസ്ഥ! മരണത്തിലും കഷ്ടതരം!...ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതു്.....ഹയ്യോ!...ഇവയെല്ലാം എന്റെ കൺമുന്നിൽ നിന്നു മായുകയാണോ എന്നന്നേയ്ക്കുമായി?—

അപ്പോൾ ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു് എനിക്കു തൽക്കാലക്കാഴ്ച്ച ഏകുവാൻ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. ഞാൻ വീണ്ടും കൂരുടനാകുകയാണു്! മറ്റുള്ളവരുടെ മുഴുവൻ ജീവിതകാലത്തും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടുന്ന ആ സൌഭാഗ്യം ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ—മണി

ക്രൂരകർമ്മം—മാത്രം നോക്കിക്കൊണ്ടുഞാൻ ഹായ്യോ!.....

* * * * *

"മൂന്നാമത്തെ അവസ്ഥ!—ഇനി നാലാമത്തെ ഒരു അവസ്ഥയുണ്ടു്.—" സുമിത്രയുടെ ശബ്ദത്തിൽ സന്താപത്തിന്റെയല്ല, സന്തോഷത്തിന്റെ ഒരു ഛായയാണു കലർന്നിരുന്നതു്. ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു!

"അവിടന്നു വിചാരിക്കുമ്പോലെ ഒന്നുമല്ല—" എന്റെ തോളിൽ ക്രൂടെ കൈ ചുറ്റി എന്നെ അവൾ എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു.

"നിനക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ, സുമിത്രേ?"

"ആർക്കാണു് ഭ്രാന്തെന്നു ഇപ്പോഴറിയാം." അവൾ പറഞ്ഞു, "ജനലിന്നടുത്തേയ്ക്കു വരൂ."

അവളെന്നെ നയിച്ചു. ഞാൻ നീങ്ങി.

"കണ്ണുകൾ നല്ലവണ്ണം തുറക്കുക."

"അവ തുറന്നിരിക്കയാണു്."

"അവിടന്നു് എന്തെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടോ? ചെറിയ ചെറിയ പ്രകാശക്കട്ടകൾ?—"

"ഉവ്വു്....." ഞാൻ പറഞ്ഞു, "ശക്തിക്ഷയം ആയിരിക്കാം. ക്ഷീണത്തിന്റെ വെള്ളീച്ചകൾ—"

"ഇല്ല. ക്ഷീണവും ശക്തിക്കുറവും ഒന്നുമില്ല. അവിടുന്നു കാണുന്നതു് ക്ഷീണത്തിന്റെ മിന്നാമിനുങ്ങുകളും വെള്ളീച്ചകളും അല്ല...അതാണു നക്ഷത്രങ്ങൾ!"

"ആ നക്ഷത്രങ്ങൾ! ഞാനവ മുൻപൊരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല."

"അവിടത്തെ കാഴ്ച അപഹരിച്ചതു് രാത്രിയാണു്. ദിവസവും ഒരിക്കൽ ഈ ഭ്രമിയിലുള്ള എല്ലവരേയും അതു അന്ധരാക്കുന്നു..."

"കേരളമഹാചരിത്രം"

ഗ്രന്ഥകർത്താ

കൊച്ചുപുംവീട്ടിൽ കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള.

ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാംഭാഗം ഇ. ക. 3—0—0 രണ്ടാംഭാഗം ഇ. ക. 3—0—0

ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു് അറുത്തുകെട്ടി ഉറപ്പായും ഭംഗിയായും ബയൻറുചെയ്ത പുസ്തകത്തിനു് ഇ. ക. 6—0—0.

മാനേജർ:—റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ഡിപ്പോ,

ഫോൺ നമ്പർ 554. തിരുവനന്തപുരം.

അശോകവനികയിലെ സീത

ആനന്ദവല്ലിനത്തു ആർ. രാമൻപിള്ള

ഉള്ളിൽകിടന്ന വലുതായവിചാരവാർധി
തള്ളിപ്പരന്നലയടിക്കുക കാരണത്താൽ,
തയ്യൽക്കൊടിയ്ക്കുലമൊരക്ഷരമുച്ചരിപ്പാൻ
വയ്യാതെയായ,വിടെ നിന്ന നിലയ്ക്കു നിന്നാൾ.

II

ഏതോ കഥിക്കുവതിനായഥ ചുണ്ടനക്കി-
ത്തോരീമണി സഗൽഗദമങ്ങുനിന്നു;
ചോരാവികാരപരിപൂരിതയായ് തദാപി
പൂതോറിടുംതനു പരം വിവശീഭവിച്ചു.

പൂടേറുമുച്ചിയലും നെടുവീർപ്പു,മുറ-
ത്തോടേയടിക്കടിയുദിപ്പൊരു നെഞ്ചിടിപ്പും,
പാടേ പ്രിയൻ വെടികയാലസഹായയാമി-
പ്പോടക്കരംഗമിഴിയിൽ തുണയാചരിച്ചു.

തൈവല്ലിപോൽ മൃദുലകോമളയായ തനു-
പാവം, പിടഞ്ഞു നെടുവീർപ്പുവിടുന്നനേരം
ആവത്തുലോചകചയംമമവും കടുത്ത-
മോവംവെടിഞ്ഞു പരമന്നൊരിളക്കമാർന്നു.

'ഹാ! രാ—'നിരുത്തിയവളപ്പുറമോതിടായ്മ-
സ്ഫാരാർത്തിയോടു ചുടുബാഷ്പകണം ചൊരിഞ്ഞു;
ആരാത്രിനാഥകിരണപ്രസരത്തിലായ-
താരാലെഴും മണികൾപോലതുലം വിളങ്ങി.

ധാരാളധാര നയനങ്ങളിൽനിന്നു തീരെ-
ത്തോരാതഹോ! കുടകൊടെ പ്രവഹിച്ചുനേരം
ശ്രീരാമപത്നിയുതൻ വസനാഞ്ചലത്താൽ
നേരായ്തുടച്ചു നെടുതായഥ നിശ്വസിച്ചു.

സൂക്ഷിച്ചു തദ്വിടപമായവളെന്തിനോ, ഹാ!
സാക്ഷിസ്ഫുരജ്ജലകഷായിതലോചനത്താൽ;
ഭിക്ഷിൽപ്രിയാനയനമായതിലല്പനേരം
ഭാക്ഷിണ്യമെന്യെ നിപതിച്ചു നിമേഷഹീനം.

എന്തായിരിക്കുമിവളേപ്പുതു ശാഖശാഖ-
മെന്താണു ശാഖയിവളിന്നു ബലാൽഗ്രഹിപ്പൂ?
ഹന്താതിബാഢമിതിലുറ്റിവരം നോക്കിടുന്ന-
തെന്താ,രറിഞ്ഞു സതികൾക്കെഴുമന്തരംഗം?

തീർത്തുവു,നാടു,തനതാളുകളൊക്കെവിട്ട
ദുഷ്ടാവലിയ്ക്കിടയിലംബുധിമധ്യദേശേ
നഷ്ടാവബോധമതിസങ്കടമാണ്ടതാനേ
വർത്തിപ്പവർക്കുടനീധീർഷനിനയ്ക്കിലെന്തും?

III

കേൾക്കെ യ്തദാ തനതു ജീവിതനാഥവൃത്തം
കീർത്തിപ്പതംബരതലേ വിശദം സുധാഢ്യം;
കീരോക്തിയാൽ ചെവികൊടുത്തറിയാതെ, "മാമ-
കീന പ്രിയാത്മസഖനിങ്ങു വരേണ"മെന്നാൾ.

ഭദ്രാവചസ്സു വിനയത്തൊടു കേട്ടയോദ്ധൃ-
ഭദ്രാനിതന്നനുചരൻ, മരുഭാത്മജാതൻ,
ഭദ്രാഗ്രഭോഗമതിൽനിന്നവതീർണ്ണനായി-
ട്ടദ്രാനകീ സവിധമാൻ വണങ്ങിനിന്നാൻ.

കള്ളത്തരം പെരുകുമാശരനായകൻ താൻ
"സൊല്ല"യ്യുവന്നിടുവതെന്നു നിനച്ചു സീത
ഉള്ളംവെറുത്തു മുഖതാരു കുനിച്ചിരുന്നാൾ;
അല്ലൽപ്പെട്ടം സതികൾ കാമിമുഖാവലോകേ
അക്കീശവര്യനരചെയ്തു:—"ശുഭേ! തദീശൻ
ചിൽക്കുതൽ,സർഗ്ഗലയസംസ്ഥിതിഹേതുഭൂതൻ,
ഉൽക്കാമ്പിലാശരവിനാശമുറച്ചവൻ തൻ—
ദൂതൻ നിഷേവ ഭുവി ചെയ്യൊരുകിങ്കരൻ ഞാൻ!
ശങ്കിക്കവേണ്ട ചെറുതും മനതാരിലെന്നെ-
പ്പുങ്കാപഹേ! സുദൃഢമോർക്ക ബന്ധുവായി;
കിങ്കിം? മനസ്സിലിനിയും വിചികിത്സതന്നെ
യെങ്കിൽ കഥിച്ചിടുവനിങ്ങടിയാളുവാക്യം"
ഇത്വണ്ണമോതി രഘുനാഥനരച്ചയച്ചോ-
രാവാർത്തയാകെയറിയിച്ചു തദാ വിനീതൻ;
ദേവൻകൊടുത്ത തിരുവാഴിയുമേകി; മൃത്യു-
കൈവയ്യുമാളിലുതംചൊരിയും വിധത്തിൽ
വൻക്രൂരരാക്ഷസിമാരൊരു പാറയിട്ടക്കി,ലബ്ധി-
തൻകൽപ്പെട്ടം മുഴലിയാലഭിനീതമായി,
നിങ്കുരമിട്ടു, പൂഭൃദിക്കിറിയാതെ ദുഃഖം
തങ്കുന്ന നായികനു തന്നുടെ കൈത്തലത്തിൽ.
ആദിത്യനെപ്പരിചിലന്നു ലഭിപ്പതായാൽ
മോദിപ്പതെത്രയവനാ,യതുപോലെതന്നി,
ഹാ! ദിവ്യശോഭമുഖതാരിലണഞ്ഞു; തുഷ്ടി-
സാദിപ്പൊഴാണിവളുറിഞ്ഞതനേകനാളായ്!

(യുഗ്മകം)

സന്താപബാഷ്പമൊഴുകും കവിളിൽ തദാനിം
സന്തോഷബാഷ്പമലവറൊഴുകിത്തുടങ്ങി;
ഹന്താതിമാത്രമഴലിൻ പിറകേ സുഖശ്രീ
പൊന്തിടുമെന്നതുലകിന്നു നിസർഗ്ഗസിദ്ധം!

സ്വാന്താഭിമോദജനിതം നയനാബ്ജജാതാ-
നന്താംബുവൽ കുശലമോതിയതിന്റെ ശേഷം
കാന്താംഗുലീയകമുടൻ ശിരസാ വഹിച്ചാൾ,
കാന്താംഗുണീമുടലോവലിയാൽ കൃശാംഗി.

ഏതാനുമൊട്ടിടകഴിഞ്ഞിതുപോലെ, പിന്നെ-
യജാതാനുമോദമവനോടരചെയ്ത സീത;
"നീതാൻ കപിപ്രവര! നിസ്സ്വയമെന്റെ ജീവ-
ദാതാ;വോനു വേകം വളരട്ടമേന്മേൽ.

രചാപ്യേണമെന്നൊട്ട വോൻ, കഥമെൻപ്രിയനു
മല്ലുകവുദ്ദമൊട്ട സംഗതിസംവിച്ചു?"
നല്ലാരിൽമൗലിയുടെ വാക്കുകളീവിധം കേ-
ട്ടല്ലാസമാനു സകലം ഹനുമാനണഞ്ഞി.

പ്രാണാധിനാഥവിരഹത്തിനുശേഷമയ്യോ!
നീണാടം തദീയകഥയൊന്നുമറിഞ്ഞിടാതെ
വാണാളിവൾ; പ്രമദമിപ്പൊഴതെത്രമാത്രം
കണാ;മതാരുമനുമിപ്പുതനെന്ന യുക്തം!

ആമോദവാരിനിധിയിൽ തരസാ പതിച്ചാ-
ക്ഷാമോദരീ നിചയമലിപരം പരുങ്ങി,
സീമാതിരിക്ത പരിതൃപ്തികലർന്നവീണ്ടു-
മാ മാനിനീമണിയുരച്ചയനോടിവണ്ണം.

"ധീയുറിട്ടന്നൊരു വോനൊട്ടരച്ചിടേണ്ട-
താരയാനുമില്ല; സകലം വിഭിതം വോനാൽ;
ഇതരയന്റെ ദുഃസ്ഥിതിവോനറിയിക്കുമസ്മൽ-
പ്രേയാനൊടെന്നു ദൃഢമായ് ഹരി വിശ്വസിപ്പു.

മാംസാശനത്തിനിവളെപ്പിശിതാശി രണ്ടു-
മാസംകഴിഞ്ഞു നിഹനിച്ചിടുമെന്നു നൂനം;
ആസകൃതിയുണ്ടിവളിരിപ്പതിലാരൃനെങ്കിൽ
ഹാ! സംശരത്തിനു വരേണമതിന്നു മുൻപേ.

ഏന്നാരൃ പുത്രനടരിന്നിഹ കാലുവച്ചാ-
ലന്നമരിച്ച ദശകന്ധരനെന്നു നൂനം;
അന്നാളെനിക്കുമലകിൽ സുമനസ്സുകൾക്കു-
മെന്നായ്ലഭിച്ച നവജീവനപേതവാദം!

പോയാലുമെങ്കിലയി! വത്സല! മേല്ക്കുമേല് നന്നായീട്ടു;മിങ്ങുവരുവാനരുതേ വിളംബം!;
നീയാണിതില്തുണ; കപീശ്വര! താമസിച്ചാ-
ലീയംമിനീവിചരർ മത്തനു ഭക്ഷ്യമാക്കും"

എന്നോതിക്ഷിതിപുത്രിരണ്ടുകരവും
പൊക്കിക്കപിശ്രേഷ്ഠനിൽ
ക്കുന്നോളം സമനഗ്രഹങ്ങളും വഴിപോൽ
വർഷിച്ച ഹർഷത്തൊടേ;
അന്നേരം വിനയാതൻ കപിവരൻ
തൻകൈകൂപ്പിനിശ്ചഞ്ചലം
ധന്യാത്മാ കൃതകൃത്യനായ് സപുളകം
നിന്നാൻ ഹനുമാൻ ചിരം!!

പകപ്പുവകാശം കവിക്ക്.

വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള

എല്ലാവിധ സ്കൂൾടൈപ്പ് സ്റ്റഡിബുക്കുകളും, നോട്ടുബുക്കുകളും, പെൻഡൻപെൻ, പെൻസിൽ, മഷി, റബ്ബർ, സ്ലേയിൽ, ഇൻസ്ട്രുമെൻറ്ബോക്സ് മുതലായ എല്ലാവിധ ഉപകരണങ്ങളും ന്യായമായ വിലയ്ക്ക് ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണ്.

★

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

ഫോൺ നമ്പർ 554.

അൾട്രാസോണിക്സ് *

പി. എ. ഡാനിയൽ ബി. എസ്. സി.

'അൾട്രാസോണിക്സ്' അല്ലെങ്കിൽ 'സൂപ്പർ സോണിക്സ്' എന്നീപദങ്ങൾ ഇന്ന് പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്, എന്നു വരികിലും ഇതെന്താണ് എന്നു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർ വളരെ വിരളമാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. ശ്രവണസാദ്ധ്യമല്ലാത്ത അഭീക്ഷ്ണത (Frequency) യോടുകൂടി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശബ്ദതരംഗങ്ങളെയാണ് ഈ പദങ്ങൾകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ശബ്ദം തരംഗരൂപേണയാണല്ലോ ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു ശബ്ദം നാം കേൾക്കണമെങ്കിൽ ആ തരംഗത്തിന്റെ അഭീക്ഷ്ണത മുപ്പതിനും ഇരുപതിനായിരത്തിനും മദ്ധ്യേയായിരിക്കണം. ഇരുപതിനായിരത്തിലധികം അഭീക്ഷ്ണതയുള്ള തരംഗങ്ങളെയാണ് 'അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ സൂപ്പർ സോണിക് തരംഗങ്ങൾ' എന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ സൂപ്പർ സോണിക് എന്ന പദപ്രയോഗത്തിൽ പല അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ട്. 'അൾട്രാ' എന്നുള്ള പദം ഫ്രഞ്ചു ഭാഷയിലും ജർമ്മൻ ഭാഷയിലും സാമാന്യാതീതമായ കാര്യങ്ങളെ വിവക്ഷിച്ച് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ക്രൂടാതെ ശബ്ദത്തിന്റെ വേഗതയിലും ക്രൂടുതലുള്ള വേഗതയെ സൂപ്പർ സോണിക് വേഗത എന്നും സാധാരണ പറഞ്ഞുപോരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ശ്രവണശബ്ദത്തിന്റെ അഭീക്ഷ്ണതയിലും അധികം അഭീക്ഷ്ണതയുള്ള തരംഗങ്ങളെ അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ എന്നുതന്നെ പറയുന്നതായിരിക്കും ഉചിതം.

അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ പല പ്രകാരത്തിലും പുറപ്പെടുവിക്കാം. ഒരു ചെറിയ കുപ്പിയുടെ വായിൽക്കൂടി ഊതുകയാണെങ്കിൽ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നതു ഒരു സാധാരണ അനുഭവം മാത്രമാണല്ലോ വായിൽനിന്നു വരുന്ന വായു കുപ്പിയുടെ ഉള്ളിൽ കടക്കുകയും പുറത്തേക്കു വരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ശബ്ദതരംഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. കുപ്പിയുടെ വായ് ചെറുതായിരുന്നാലും, ഊതുന്നതിന്റെ ശക്തി ക്രൂടിയിരുന്നാലും, കേൾക്കുന്ന ശബ്ദം വളരെ നേരിയതായിരിക്കും. അപ്പോൾ ഇങ്ങിനെയുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദതരംഗങ്ങളുടെ അഭീക്ഷ്ണത വായു കടക്കുന്ന ദ്വാരത്തിന്റെ വ്യാസത്തേയും കടക്കുന്ന വായുവിന്റെ വേഗതയേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും എന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ശബ്ദത്തിലും വേഗതയിൽ ചരിക്കുന്ന വായുപത്തിലൊന്നുമില്ലിമീറ്റർ വ്യാസമുള്ളതും ഒരടിയിലധികം അടച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു കുഴലിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദതരംഗങ്ങളുടെ അഭീക്ഷ്ണത ഇരുപതിനായിരത്തിൽ എത്രയോ അധികമായിരിക്കും. അങ്ങിനെ അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാവുന്നതാണ്.

കാന്തശക്തിയുടെ ക്രൂടുതൽ കുറവുകളനുസരിച്ച് ഒരു നിക്കൽകമ്പി ചുരുങ്ങുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

---

* അതിസ്വനീയം. (ക. പ.)

ഒരു നിക്കൽക്കമ്പി, ഒന്നിടവിട്ടുള്ള കാന്താകർഷണ (Alternating Magnetic field)ത്തിൽ വയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ, കമ്പിയുടെ അഗ്രം വളരെ അഭീക്ഷ്ണയോട്ടക്രുടി ചലിക്കുകയും തരംഗങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ഉപാധിക്കു മാഗ്നെറോസ്ട്രിക്ടീവു് ഓസ്സിലേറ്റർ (Magnetostrictive oscillator) എന്നാണു് പറയുന്നതു്. ഇതുപയോഗിച്ചും അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കാവുന്നതാണു്.

കപ്പാർട്ട്സ് (Quartz) മുതലായ ചില അക്കങ്ങൾ (Crystals) സമ്മർദ്ദം (Pressure) കൊണ്ടു് വിദ്യുച്ഛക്തി പുറപ്പെടുവിക്കാറുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തിയെ പീസ്സോ വിദ്യുച്ഛക്തി piezoelectricity) എന്നാണു് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. സമ്മർദ്ദം കൊണ്ടു് അക്കം ചുരുങ്ങുമ്പോഴാണു് വിദ്യുച്ഛക്തിയുണ്ടാകുന്നതു്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി അക്കത്തിന്റെ നേരെ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ വോൾട്ടേജിന്റെ (Voltage) ക്രുടുതൽ കുറവുകളനുസരിച്ചു് അക്കം ചുരുങ്ങുകയും വികസിക്കുകയുംചെയ്യേണ്ടതാണല്ലോ. മാറിമാറിയുള്ള വോൾട്ടേജാണെങ്കിൽ (Alternating Voltage) അക്കം ചുരുങ്ങുകയും വികസിക്കുകയുംചെയ്യും. അതു ചുരുങ്ങുന്നതും വികസിക്കുന്നതും അനുസരിച്ചു് തരംഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. വിദ്യുത് പ്രവാഹത്തിന്റെ അഭീക്ഷ്ണത അനുസരിച്ചു് തരംഗങ്ങളുടെ അഭീക്ഷ്ണതയും ക്രുടിയിരിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉപകരണത്തിനു് പീസ്സോ ഇലക്ട്രിക് ഓസ്സിലേറ്റർ (Piezoelectric oscillator) എന്നാണു് പറയുന്നതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ഓസ്സിലേറ്റർ വെള്ളത്തിൽവച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ വെള്ളത്തിൽ അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഗാൾട്ടൺ വിസ്സിൽ (Galton whistle), ജിംഗ്ലിങ്ങു് കീസ് Jingling keys) മുതലായ ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചും അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാവുന്നതാണു്.

ശബ്ദതരംഗങ്ങൾക്കും ശക്തിയുണ്ടു്. അവയേയും പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നതിനു് ഉപയുക്തമാക്കാം. അവയുടെ ശക്തി അഭീക്ഷ്ണതയേയാണു് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒരു പ്രാസംഗികൻ 150 കൊല്ലം ഇടതടവില്ലാതെ സംസാരിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന തരംഗങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടു് ഒരു കപ്പു ചായയ്ക്കു് വെള്ളം തിളപ്പിക്കാം എന്നു് ഇ. മേയർ എന്ന ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു മുട്ട ഒരു നിമിഷത്തിനകം വാട്ടിയെടുക്കാമത്രെ. വുഡ്, ലൂമീഡ്, എന്നീശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങളെ കൊണ്ടു് പല പരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവർ പീസ്സോ ഇലക്ട്രിക് ഓസ്സിലേറ്റർ ഉപയോഗിച്ചു് ഒരു പാത്രത്തിലെ എണ്ണ 40 സെൻറിമീറ്റർ ഉയരത്തിലേക്കു തെറിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 50000, വോൾട്ടേജിൽ 2 കിലോവാട്ടു് വിദ്യുച്ഛക്തിയാണു് അവർ ഉപയോഗിച്ചതു. അതിനുശേഷം ഗ്രൂട്ട്മ്മർ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ദരിലഷ്പ്പണാകൃതിയിൽ (Concave mirror) ഉള്ള കപ്പാർട്ട്സ് കഷണം ഉണ്ടാക്കി അതു പീസ്സോ ഇലക്ട്രിക് ഓസ്സിലേറ്ററിൽ ഉപയോഗിച്ചു. 2400 വോൾട്ടേജിൽ അരകിലോവാട്ടു് ശക്തിയാണു് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചതെങ്കിലും, ദർപ്പണനാഭിയിൽ (focus of the mirror)നിന്നും 40 സെൻറി

മീററിൽ അധികം ഉയരത്തേക്ക് എണ്ണ തെറിക്കുകയുണ്ടായി.

ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭദശയിൽ ശാസ്ത്രീയ ലോകത്തിന്റെ വെറും ജിജ്ഞാസയ്ക്കു മാത്രമേ ഈ തരംഗശ്രേണിവിഷയീഭവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ആദ്യത്തെ ലോകമഹായുദ്ധം വരെ ജിജ്ഞാസാപ്രേരിതരായിട്ടുമാത്രമാണ് ഈ തരംഗങ്ങളെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്നു ഉപയോഗപ്രദമായ പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുവാൻ പ്രാപ്തമായ ഈ തരംഗങ്ങളെ ഇനിയും എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾക്കുപയുക്തമാക്കാമെന്നാണ് അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. 1917-ൽ ലാങ്ങ്വിൻ എന്നൊരാൾ, അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു അന്തർവ്വാഹിനികളെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുപകരണമുണ്ടാക്കി. ഈ തരംഗങ്ങൾക്ക് ജലത്തിൽ വളരെ ദൂരം നിഷ്പ്രയാസം സഞ്ചരിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഈ തരംഗങ്ങളുടെ നേരിയ ഒരു കന്ദളം (Beam) വെള്ളത്തിൽ പ്രക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നു. അകലേയുള്ള അന്തർവ്വാഹിനിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ട് അതു മടങ്ങിവരുന്നതിനെടുക്കുന്ന സമയവും മറ്റും നോക്കി അന്തർവ്വാഹിനിയുടെ ദൂരവും മറ്റും കണക്കാക്കാം. ഈ തരംഗങ്ങളുടെ പ്രതിഫലന തത്ത്വമുപയോഗിച്ച് ആഴിയുടെ ആഴവും, അതിന്റെ അടിത്തട്ടിനെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളും ശേഖരിക്കാം. ഇതേ തത്ത്വം ഉപയോഗിച്ചു തന്നെ വലിയ ടാങ്കുകളിലുള്ള വെള്ളം എത്രത്തോളമുണ്ട് എന്നു എളുപ്പത്തിൽ കണക്കാക്കാം. ഇതിനും പുറമേ വലിയ ലോഹത്തൂണുകൾക്കും, റെയിൽപാതകൾക്കും ഉള്ളിൽ വല്ല കേടുപാടുമുണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചറിയുന്നതിനും നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നതാണ്.

അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങളുടെ ജലാന്തർ ഗമനസാദ്ധ്യതയെ ആസ്പദമാക്കി പല ഉപകരണങ്ങളും ഇക്കഴിഞ്ഞ യുദ്ധകാലത്തു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു്. ജലാന്തരികദീപസ്തംഭങ്ങളാണ് (Under water light-houses). ശത്രുജലത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും ശത്രുക്കളുടെ മൈനുകളിൽ മുട്ടാതെ രക്ഷപെടുന്നതിനും മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യാനുതകുന്ന യാതൊരുപകരണവും ജലോപരിഭാഗത്തു ഉപയോഗിക്കുവാൻ നിവൃത്തിമില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങളെ അയക്കുന്ന ബോയകൾ സമുദ്രത്തിനടിയിലായി സ്ഥാപിച്ചു ഈ തരംഗങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു് വഴിയറിഞ്ഞു സഞ്ചരിക്കുന്നതിനുതകുന്ന സജ്ജീകരണങ്ങൾ കപ്പലുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഇത്തരം ബോയകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ദീപസ്തംഭങ്ങളുടെ കൃത്യം തന്നെയാണ് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതു്. ഇവയെ ശത്രുക്കൾ കണ്ടു പിടിച്ചു വെള്ളത്തിനു മുകളിൽ പൊക്കിയെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ പൊട്ടിത്തെറിച്ചുപോകുവാനുള്ള പണികളും അതിനുള്ളിൽ ചെയ്തു വച്ചിരുന്നു. ഇത്തരം ദീപസ്തംഭങ്ങളുടെ സഹായത്താലാണ് സങ്കലിത സൈന്യത്തിനു് ഇറാലിയിലും ഫ്രാൻസിലും ഇറങ്ങുന്നതിനു നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചതു്.

ഈ തരംഗങ്ങൾക്ക് ദ്രവവസ്തുക്കളിൽക്കൂടിയും ഘനവസ്തുക്കളിൽക്കൂടിയും നിഷ്പ്രയാസം കടന്നു പോകുന്നതിനു സാധിക്കും. അതിനാൽ ഈ തരംഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു് ഇത്തരം വസ്തുക്കളുടെ ആന്തരികഗുണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് ഉപയോഗപ്രദ

മായ പലതും ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഇന്നു് പ്രചാരത്തിലായി വരുന്ന ടെലിവിഷനിലും ഇവയെ കായ്മായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. ശാസ്ത്രീയമായ കാഷ്ഠിക്വൃത്തിയ്ക്കു്, മണ്ണു പരിശോധിച്ചു നോക്കേണ്ടതു് ഏറ്റവും അപരിത്യാജ്യമായ ഒരു കായ്മാണു്. എന്നാൽ കുറച്ചുകാലം മുൻപ്വരേയും, വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുന്ന വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു് തരിയായിട്ടുള്ള വിഭാഗത്തെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുക എന്നതു ഏറ്റവും ദുഷ്കടമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. എന്നാൽ അംടാസോണിക്കു തരംഗങ്ങളം ഉപയോഗിച്ചു് അവയെ എളുപ്പത്തിൽ വേർതിരിക്കാം.

വെള്ളവും എണ്ണയും തമ്മിൽ ചേരാതെ വേർതിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളാണല്ലോ: എന്നാൽ വെള്ളവും എണ്ണയും കൂടി ഒരു പാത്രത്തിൽ എടുത്തു് അതിൽക്കൂടി അംടാസോണിക് തരംഗങ്ങളം വിടുകയാണെങ്കിൽ അവ രണ്ടു എളുപ്പത്തിൽ കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു കുഴമ്പായിത്തീരുന്നതാണു്. വെള്ളവും രസവും പോലും ഈ വിധത്തിൽ കൂടിച്ചേക്കാമത്രെ! അംടാസോണിക് തരംഗങ്ങളുടെ ഈ സാദ്ധ്യതയെ ആസ്പദമാക്കി ഭരായാഗ്രഹണകായ്മത്തിൽ ഇവയെ കായ്മായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. ഫിമകളിലും മറ്റും ലേപനംചെയ്യുന്ന പല മരുന്നുകളും കുഴമ്പുപാകത്തിൽ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുന്നതിനാണു് ഈ തരംഗങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ദ്രവമയമായ വസ്തുക്കളെ ഈ തരംഗങ്ങളം ഇങ്ങനെ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുമെങ്കിലും വായുവിൽ ഇവയുടെ പ്രവൃത്തി നേരെ മറിച്ചാണു്. പൊടിയും പുകയും മഞ്ഞുമുള്ള വായുവിൽക്കൂടി ഈ തരംഗങ്ങളം വിടുകയാണെങ്കിൽ അഴുക്കുകളൊക്കെ വേർതിരിഞ്ഞുമാറുകയും വായു ശുദ്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്.

അണുജീവികളെ അംടാസോണിക് തരംഗങ്ങളെ കൊണ്ടാക്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഈ തരംഗങ്ങളുടെ ദ്രുതചലനം ഹേതുവായി അവ നശിച്ചുപോകുന്നു. ബാക്ടീരിയ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽക്കൂടി ഈ തരംഗങ്ങളം കടത്തിവിട്ടയാണെങ്കിൽ ബാക്ടീരിയ എളുപ്പത്തിൽ പൊട്ടുകയും അവയുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നും ആൻറിജൻസ് (Antigens) ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യരക്തത്തിലെ രോഗാണുക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനും രോഗാണുക്കൾക്കെതിരായി രക്തത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും ആൻറിജെൻസിനു കഴിയും. ആൻറിജെൻസ് ലഭിക്കുന്നതിന് ഇതേ ഒരു എളുപ്പമാർഗ്ഗമുള്ളു. പട്ടുനൂൽവ്യവസായത്തിൽ അംടസോണിക് തരംഗങ്ങളുടെ പ്രയോജനം വലുതാണു്. പട്ടുനൂൽപ്പുഴുവിൻെറ കൂട്ടിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്നുകൊണ്ടു ഒരുതരം ചെറുപ്രാണികളം ലക്ഷോപലക്ഷം പുഴുക്കളെ നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നു. എന്നാൽ പുഴുക്കളുടെ കൂടുകളം വെള്ളത്തിൽ മുക്കി ആ വെള്ളത്തിൽക്കൂടി അംടാസോണിക് തരംഗങ്ങളം വിടുകയാണെങ്കിൽ, തരംഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നു രക്ഷനേടുവാൻ പ്രാണികളം പുഴുവിൻെറ ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടക്കുകയും ശ്വാസംമുട്ടിച്ചത്തുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അഴുക്കു നിറഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളം വെള്ളത്തിൽ ഇട്ടു് ആ വെള്ളത്തിൽ അംടാസോണിക് തരംഗങ്ങളം പ്രവേശിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ വസ്ത്രങ്ങളം നിർമ്മലമായിത്തീരുമത്രെ! വസ്ത്രം അലക്കുവാൻ സോപ്പുപയോഗിക്കേണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ബുദ്ധിമുട്ടം തീരെയില്ലതാനും. മാത്രമോ,

എത്ര നല്ല ഇഴയോടുകൂടിയ വസ്ത്രങ്ങൾക്കും ഒരു കേടും വരികയുമില്ല. അൾട്രാസോണിക്ക് തരംഗങ്ങളുടെ ഉപയോഗപ്രദമായ പ്രവൃത്തികളിൽ ചിലതുമാത്രമാണിതു്.

അൾട്രാസോണിക് തരംഗങ്ങൾ മനുഷ്യശ്രുതിയ്ക്ക് വിഷയീഭവിച്ചതും മനുഷ്യർ അവയെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു ഉപയോഗിച്ചതും ഈ പരിഷ്കൃതയുഗത്തിൽ മാത്രമാണു്. എന്നാൽ വിവേചനാശക്തിയില്ലാത്ത സാധാരണ ജീവികൾ എത്രയോ കാലം മുൻപുതന്നെ അവയെ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ചീവീടു്, പച്ചക്കുതിര മുതലായ പ്രാണികളും; നരിച്ചിൽ, വാവൽ തുടങ്ങിയ ജീവികളും ഈ തരംഗങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ജീവികൾക്ക് ഇത്തരം തരംഗങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമുണ്ടു്. വാവലുകൾ മുതലായവ പറക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും പറക്കുമ്പോഴും ഈ തരംഗങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. മൻപിലുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുവരുന്ന തരംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അവയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ള തടസ്സങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാനും തദ്വാരാ അവയെ ഒഴിഞ്ഞുപോകുവാനും സാധിക്കുന്നു. അവയുടെ വായു ബന്ധിച്ചശേഷം അവയെ പറക്കുവാൻ അനുവദിച്ചാൽ അവിടെയും ഇവിടെയും തട്ടിത്തടയുന്നതു് പരീക്ഷിച്ചറിയാവുന്ന ഒരു കാര്യം മാത്രമാണു്. ഈ തരംഗങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാലാണു് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതു്. ഇത്തരം ജീവികൾക്കു് ശ്രവണസാദ്ധ്യവും ശ്രവണാതീതവുമായ തരംഗങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ എളുപ്പം സാധിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയാണു് ഇതു സാധിക്കുന്നതു് എന്നുള്ളതു് ഇന്നും വെളിവായിട്ടില്ല. പ്രകൃതിസൃഷ്ടിവൈഭവം! അല്ലാതെന്താണു്!

പകർപ്പവകാശം ലേഖനകർത്താവിനു്

കമ്പരാമായണകഥാമൃതം

ശ്രീ: പനങ്കുടവത്തു നാരായണൻ അവർകളുടെ പരിഭാഷ.

അഞ്ഞൂറോളം പേജുകൾ. വില ഒന്നര രൂപാ മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ—തിരുവനന്തപുരം.

ഫോൺ നമ്പർ 554.

മാപ്പ്

സാഹിതീസദനം, സി. കെ. എസ്.

ഒന്ന്.

ഒട്ടുനേരം കഴിഞ്ഞു;—ഞാൻ പാട്ടപെ-
ട്ടൊട്ട പുറത്തിലും കണ്ണയച്ചീടവേ,
കണ്ട ഞാനെന്റെ നമ്മസഖാക്കളെ-
ക്കണ്ണുപൂണ്ടെന്നെ നോക്കിനില്പുന്നതായ്.
ഒറ്റവാക്കും കഥിച്ചില്ലെനിക്കതി-
നൊറ്റമില്ലാത്ത മേഹമുണ്ടെങ്കിലും,
വേദനയാൽ കഴഞ്ഞുഞാൻ;—ജീവന്റെ
പ്രാണവേദന;—യെന്നാത്മവേദന!
കാഷ്ഠമങ്ങു,മിഴികളുടഞ്ഞെന്നെ-
ക്കാഴ്ചവച്ച ഞാൻ നിശ്ശേഷം പിന്നെയും.

രണ്ട്.

പാതിരാത്രിതൻ ഭീകരശാന്തിയിൽ
പാപമേ രങ്ങും മാപ്പിരന്നീടവേ,
ഏകനായിട്ടിരിക്കയാണപ്പൊഴും
മൂകനായെന്നെ നോക്കിയെൻ സ്നേഹിതൻ!
പുറത്തിലും കിടക്കുന്നുണ്ട് രോഗികൾ
കുറേസമ്മതം ചെയ്തപോലങ്ങിനെ!
ഒട്ടകലെച്ചെവിയോർത്തു കേട്ട ഞാൻ
പൊട്ടി വീണു ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ;
ഉറ്റുനോക്കേണ്ട ജീവനക്കാരിലൊ
രൊറ്റയെണ്ണവുമില്ലിവിടെങ്ങുമേ—
നിദ്രയിലവർ—നാകാനന്ദത്തികം
നിദ്രചെയ്യുന്ന ശുശ്രൂഷുപ്പിയിൽ!!!.....

മൂന്ന്.

ജീവിതത്തിന്റെ സ്പന്ദനം പോലെ
നാഴികമണിയാടിച്ചെന്തിനോ?
വാക പൂത്തു പരന്നതുപോലവേ
പൂർവ്വദിക്കിൽ പകലുവിരിഞ്ഞുടൻ!
ജാലകത്തിൻ പഴുതിലൂടെത്തിനാൻ
ബാലലോല സമീരണശായകൻ—
—വേദനിക്കുവോർക്കാശ്വാസമേകുവാൻ
ദേവനീതനാം സന്ദേശവാഹകൻ!—
പൂക്കുംനില്പുന്ന പുഞ്ചിരിച്ചുല്ലസി-
ച്ചുക്കുവേണ്ടിയീ നൃത്തവും നാട്യവും?
അക്കരെക്കുന്നിലിപ്പകലെത്തുമോ?
തർക്കമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളും കരഞ്ഞിടും!

നാല്.

യാമിനിയിലെ നാടകം തീർന്നൊരാ-
ക്കാമുകഗണമെല്ലാമൊഴിഞ്ഞുപോയ്.
കാലമായ്, നവ്യനാട്യവിശാരദ-
രാലയങ്ങളിൽ നിന്നാഗമിച്ചുടൻ!
ത്യാഗകഞ്ചുകമിട്ടവ,രാതുര-
സേവനത്തിനാത്മാർപ്പണം ചെയ്തവർ,
ഭൂവിലെദ്ദേവദൂതരെന്നാദൃമായ്
ഞാനവരെ ഹാ! തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയ്!!
പാതിരായ്ക്കും പകലിലുമിങ്ങവർ
നാവുനീട്ടുന്ന പ്രേതങ്ങൾ മാതിരി.
ജീവിതത്തിനെക്കൊള്ളയടിക്കുമി-
ക്കോവിലിന്നവർ കൂട്ടുനില്പുന്നവർ!.....

അഞ്ച്.

പൂഷണത്തിന്റെ മുദ്രണശാലയിൽ
വേഷമിട്ട നടക്കയാണെപ്പൊഴും
പൊട്ടിയാർത്തു ചിരിച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ
പട്ടുടുപ്പിച്ച പാപരക്ഷസ്സുകൾ.
ശാന്തിയില്ലതിനുള്ളിലൊരല്പവും
ഭ്രാന്തശാലയോ?—വേശ്യനിലയമോ?
നാറിടുന്ന മലർ നിറയുമാ-

പ്പുവനികയിൽ കണ്ടു ഞാനെങ്കിലും,
മാനുഷത്വമുടലെടുത്തെത്തിയ
കോമളിമതൻ കോമളകോരകം!
നാകസൗഭഗ വെള്ളിനക്ഷത്രമേ!
തീനരകത്തിലെന്തിനായ് വന്നു നീ?

ആറ്.

തൂണിനുമെതുപ്രാവേറുണ്ടിഹ
നാണയം വാങ്ങി നാകം ചമയ്ക്കുവാൻ!
കാണുവതിതു കണ്ണടച്ചെത്രനാൾ
വേണമോ,—നാമടങ്ങിയിരിക്കണോ?
ധർമ്മശാലയ്ക്കകത്താണിരിപ്പത-
ധർമ്മരക്ഷസ്സു കണ്ടുപിടിക്കുവിൻ!
നീതികേട്ടകളൊക്കെസ്സമത്വത്തിൻ
നീതിശാലയി,—ലാതുരശാലയിൽ!
നിഷ്പക്ഷപാതം കുബേരനുമൊപ്പമാ-
ണിഷ്ടരായിലെ സ്ഥാപനമാക്കയും,
സത്യമല്ലെങ്കിൽ മാറണമിക്ഷണം
തത്വശാസ്ത്രപ്രസംഗപ്പലകകൾ!!!

ഏഴ്.

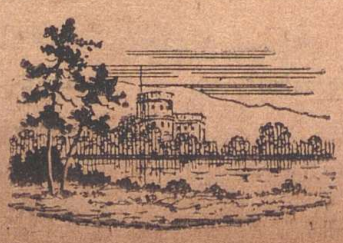
നാടെ, നാട്ടിന്റെ നായകർ, നൂതന
ഭാഗധേയം കുറിക്കുന്ന കയ്യുകൾ,
ഭൂവിൽ, ഞങ്ങളിപ്പാവങ്ങളാണതു
വേണമെങ്കിലൊന്നോമ്മിച്ചുകൊള്ളുവിൻ!
ചക്രവാളം ചിതറിത്തകരുവാ-
നക്രമത്തിനെച്ചട്ടെരിച്ചീടുവാൻ,
വ്യർത്ഥതകൊണ്ടു കോടിക്കണക്കിനി
ങ്ങുർവ്വയോദ്ധരണി നിരക്കുന്നിതാ!
പട്ടണങ്ങളും, മാളിക, മേടകൾ
പട്ടമെത്തയും, വേശ്യാലയങ്ങളും,
പട്ടിണിയിൽ മനുഷ്യലക്ഷങ്ങളെ-
ച്ചുട്ടെരിക്കും വിഭവഗവങ്ങളും,
ഒന്നൊഴിയാതിടിച്ചു നിരത്തുവാൻ
വന്നടുക്കുന്നു സന്നാഹമിങ്ങിതാ!!
വിപ്ലവ,—മൊരു ഘോരമാം വിപ്ലവ-
—മഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിത്തെറിക്കുകിൽ!
മർത്ത്യരാശിയും ശ്മശാനമായ്ത്തീരുമാ-
റുയുഗമാണേതെതിർത്തീടിലും.

എട്ട്.

ബഹുരോഷമണിയറക്കുള്ളിലായ്
ശുദ്ധപൂണ്ടവർ നിൽപ്പൂന്നു ശാന്തരായ്
എത്തിടേണ്ട മുഹൂർത്തവും കാത്തുകൊ-
ണ്ടെതുയുത ക്കണ്ണയാവനങ്ങളിൽ!
നന്ദികേട്ടകൾ, നിന്ദക, ളുക്രമം,
നിങ്ങൾ ചെയ്തുമിക്കൊള്ളുകളൊക്കെയും,
നാളെ നിങ്ങളെ ശിക്ഷാർഹരായവ-
ഹേളനയ്ക്കു വിധിയെഴുതീടുവാൻ,
നൂതനങ്ങളാം നിയമങ്ങളെത്തുമീ-
നീതികേട്ടകൾ;—സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവിൻ!

ഒൻപത്.

നഷ്ടഭോഗ്യരാം നിർഭാഗലോകമേ!
കഷ്ട!മെന്തിനായ് വച്ചുപുലർത്തിനീ?
സത്യമാണിതു നാളത്തെ നമ്മുടെ
മർത്ത്യതയ്ക്കന്തനാവശ്യമല്ലയോ?
വിത്തമൊക്കെയും ധൂർത്തടിക്കുന്നാരീ-
മദ്യശാലകളൊക്കെത്തുലയണം!
ഒത്തുചേർന്നു തകർക്കുവിൻ, ധാർമ്മിക
മുദ്ര തുക്കുന്ന വേശ്യാലയങ്ങളെ!
പൊക്കിടും തലയല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ
സർവ്വരാജ്യം മലീമസമാക്കുവാൻ!.....
.....
.....
ചങ്കൂപ്പിനാൽ ചൊന്നതാൻ, യാഥാർത്ഥ്യ-
ശങ്കയുണ്ടെങ്കിൽ,മാപ്പെനിക്കേകുവിൻ!

വെളുത്തിരയും വാസന്തിയും

വിദ്വാൻ, എം. പരമേശ്വരൻപിള്ള, പരവൂർ.

"അതാ നോക്കണം ആ വേടപ്പെണ്ണിന്റെ ആരോഗ്യം! തലയിലിരിക്കുന്ന ആ പോച്ചക്കെട്ട കണ്ടോ? അവൾക്കും ഇതു പത്തു മാസമാണു്. ഇന്നോ നാളയോ പെറും. അവൾ ഉല്ലാസമായി നടന്നുവരുന്നു!"

ഭാഗീരഥിയമ്മ അടുത്തു നില്ക്കുന്ന ലേഡീഡാക്ടർ മീനാക്ഷിഅമ്മയോടു പറയുകയാണു്.

മീനാക്ഷിയമ്മ—"എപ്പോഴും ദേഹം കൊണ്ടു പ്രയത്നിക്കുന്നതിന്റെ ഗുണമാണു്. അവളുടെ പ്രസവവും ഇതുപോലെ സുഖമായിരിക്കും."

ഭാഗീ—"വാസന്തിയും ഇവളും ഒരു പ്രായമാണു്. ഇവളെ കണ്ടു ഞാൻ പലപ്പോഴും അസൂയപ്പെടാറുണ്ടു്. ഇവളുടെ ആരോഗ്യം എന്റെ വാസന്തിക്കായിരുന്നെങ്കിൽ!"

അതിവിശാലമായ ആ പുരയിടത്തിന്റെ കിഴക്കേ അതിരിനടുത്തുക്കൂടി ആ വേടപ്പെണ്ണു് അങ്ങിനെ നടന്നു വരികയാണു്. കമനീയമായ കറുപ്പു നിറം; അഴക്കടഞ്ഞിരുണ്ട ഉടുതുണിയും ജംബറും; അരയിൽ ഒരു വശത്തു് ചരിച്ചു തിരുകി വച്ചിരിക്കുന്ന അരിവാൾ; ചെമ്പിച്ച പറക്കുന്ന തലമുടിയുടെ മുകളിൽ സാമാന്യം വലിയ ഒരു പച്ചപ്പുല്ലെട്ടു്; അതേ, പാവപ്പെട്ട ആ പരിപൂർണ്ണഗർഭിണി ഭാഗീരഥി അമ്മയ്ക്കു് അസൂയയുണ്ടാക്കികൊണ്ടു് അങ്ങിനെ സോല്ലാസം നടന്നു വരികയാണു്!

"വെളുത്തിരേ! പോച്ചയങ്കിട്ടു്; ഞാം വന്തെട്ടത്തോളാം." പ്രേമം വിങ്ങുന്ന സ്വരത്തിൽ അവളുടെ വേടൻ "ചെമ്പൻ" വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"നീങ്ക വല്യകാളേനെത്തീററിൻ. നാങ്ക പോച്ച കൊണ്ടിട്ടീച്ച മാടത്തിപ്പോൻറി" വെളുത്തിര പുഞ്ചിരിയോടുക്കൂടി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. മണികിലുങ്ങുന്ന പോലുള്ള ഒരു മുഴക്കം!

സാധാരണ നാല്കയറില്ലാതെ അഴിച്ചു റക്കാത്ത ഒരു ഉഗ്രൻ "ഗുജറാത്തിക്കാളയെ" ചെമ്പൻ ഒററക്കയററിൽ പിടിച്ചു നിറുത്തി മേയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അവനെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ അതു സാധിക്കൂ. അവനുമായി ആ കാള അങ്ങിനെ ഇണങ്ങിയിരുന്നു! വെളുത്തിരക്കും ആ കാളയോടു ജീവനെക്കാൾ പ്രിയമാണു്. അവൻ കൊടുക്കാനുള്ളതാണു് അവളുടെ തലയിരിക്കുന്ന ആ പച്ചപ്പുല്ലെട്ടു്.

വെളുത്തിര ഏതാണ്ടു് ആ കാളയുടെ അടുത്തെത്തി. തുടച്ചയായി "ഫാൺ അടിച്ചു"കൊണ്ടു് ഒരു "പ്രഷർക്കാർ" ആ വീട്ടിന്റെ മുൻവശത്തേയ്ക്കു പാഞ്ഞുവന്നു.

അപരിചിതമായ ശബ്ദം കേട്ട വിരണ്ട കാള ചീറിക്കൊണ്ടു കുതിച്ച ചാടി. കാറിന്റെ വരവുകണ്ടു് അമ്പരന്നു നിന്നിരുന്ന വെളുത്തിരയുടെ മുൻപിലേയ്ക്കായിരുന്നു ആ കാളയുടെ പാച്ചിൽ!

"അയ്യോ! കാളേനെപ്പിടിക്കിനേ!" അവൾ പിൻതിരിഞ്ഞു് ഓടാൻ ശ്രമിച്ചു. കാള അവളെ ബലമായി ഉരസിക്കൊണ്ടു കുതിച്ച ചാടി. തലയിരുന്ന പല്ലുകെട്ടോടുകൂടി ആ പൂർണ്ണഗർഭിണി പ്രയ്ക്കും ഒരു വശം നിലത്തിടിച്ചു മറിഞ്ഞു വീണു! പിടിവിട്ട പല്ലുകെട്ടു ദൂരെത്തെറിച്ചു.

"അയ്യോടി വെളുത്തിരേ!" പരിഭ്രാന്തനായ ചെമ്പൻ ഒറക്കുതിപ്പിനു് അവളുടെ അടുത്തെത്തി. കാറിൽ വന്നിറങ്ങിയവർ അവളെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടോ എന്തോ വെളുത്തിര ഓടി എഴുനേറു!

"നെവർമൈൻഡ്. ഷീഇസ് ആൾറൈറു്! ഹ! ഹ!! ഹ!!!" കാറിന്റെ സമീപത്തു നിന്നും ഉല്ലാസകരങ്ങളായ ശബ്ദകോലാഹലങ്ങൾ!

പക്ഷേ, പാവം വെളുത്തിര എഴുനേറു; എങ്കിലും അവൾക്കു നില്ക്കാനോ നടക്കാനോ കഴിഞ്ഞില്ല. തല തിരിഞ്ഞു് അവൾ ഒരു വശത്തേയ്ക്കു മറിഞ്ഞു! ചെമ്പൻ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും അവളെ താങ്ങി—വെയിലിൽ വാടിയ താമരത്തണ്ടുപോലെ അവളുടെ കഴുത്തു മാണ്ടു പോയിരുന്നു! ചെമ്പന്റെ നെഞ്ചിൽ ഒരു വശത്തായി അവളുടെ തല അങ്ങിനെ തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയാണു്!

"എനക്കു വയ്യ.....മാടത്തി....." അവൾ വളരെ പതുക്കെ നിറുത്തി നിറുത്തി പറഞ്ഞു.

ചെമ്പൻ അവളെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു പതുക്കെപ്പതുക്കെ നടന്നു. അവൾക്കു നടക്കാൻ ശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളുടെ കാലുകൾ വഴി നീളെ ഇഴയുകയായിരുന്നു! ആ മാടം—അതു് അങ്ങു് അകലെ ആ വലിയ പുരയിടത്തിന്റെ തെക്കു പടിഞ്ഞാറെ കോണിലാണു്—അഭിരാമമായ അന്തിമയക്കത്തിൽ അതിന്റെ കൊച്ചുമേൽപ്പുര മിന്നിത്തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു! ഒത്തവണ്ണം പിടിക്കാനോ നടത്താനോ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ആ ഭാരവും വഹിച്ചുകൊണ്ടു ചെമ്പൻ വലിഞ്ഞിഴഞ്ഞു് ആ മാടത്തിലേയ്ക്കു നടന്നു! ആരോരുമില്ലാത്ത അശരണർ!

കാള വിരളാൻ ഇടയായ്ക്കിയ ആ കാറിൽ വന്നതു്, ഡി. എം. ഒ. ചെറിയാനും, നേഴ്സ് മറിയാമ്മയും, ഭാഗീരഥി അമ്മയുടെ മരുമകൻ, ബാരിസ്റ്റർ കൃഷ്ണപിള്ളയും ആയിരുന്നു. വാസന്തിക്കു് അന്നു പകൽ പത്തു മണിക്കു് പ്രസവവേദന തുടങ്ങിയതാണു്. തനിയെ പ്രസവിക്കയില്ലെന്നും, ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്തു കുട്ടിയെ എടുക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും ലേഡീഡാക്ടർ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു കൃഷ്ണപിള്ള പോയി. ഡി. എം. ഒ. യെ കൊണ്ടു വന്നതാണു്.

മീനാക്ഷിഅമ്മ മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം ഡി. എം. ഒ. യെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—"അങ്ങു് സമയത്തു തന്നെ വന്നു ചേർന്നു. ഇനി ഒട്ടും താമസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല."

ഡി. എം. ഒ. "എവിടെ മിസ്സിസ് പിള്ള? ഞാൻ ഒന്നുനോക്കട്ടെ."

മീനാക്ഷി അമ്മ ചെറിയാനെ വാസന്തി കിടക്കുന്ന മുറിയിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു

പോയി. ഭാഗീരഥിഅമ്മ അവരെ അനുഗമിച്ചു.

"കാറിലെ ദീഘയാത്രയിൽ തന്നെ ക്ഷീണിച്ചു. ഇല്ലേ?" കോട്ട് ഉരിക്കൊണ്ടു കൃഷ്ണപിള്ള യുവതിയും സുന്ദരിയുമായ മറിയാമ്മയോടു ചോദിച്ചു.

മറിയാമ്മ മന്ദസ്മിതപൂർവ്വം പറഞ്ഞു—"ഓ സാരമില്ല. ഓപ്പറേഷനു മുൻപു സാധാരണയായി അദ്ദേഹം ഒരു ചെറിയ ഡോസെടുക്കുന്ന പതിവുണ്ട്."

കൃഷ്ണ—"അതിനെന്തു? ബ്രാൻഡിയും വയിനും ഇവിടെയുണ്ട്. രണ്ടും കൂറേശ്ശേ മറിയാമ്മക്കുടി എടുത്തു കൊള്ളൂ. ക്ഷീണം തീരട്ടെ."

മറി—"ബ്രാൻഡി വേണമെന്നില്ല. അല്പം വയിൻ ഞാനും കുടിച്ചുകൊള്ളാം."

കൃഷ്ണ—"എന്നാൽ വരൂ. നമുക്കു അതെല്ലാം തയാറാക്കിവെയ്ക്കാം. ഓപ്പറേഷൻ ഉടൻ വേണമെന്നാണല്ലോ മീനാക്ഷിഅമ്മ പറഞ്ഞതു?" അദ്ദേഹം മറിയായേയും വിളിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു മറിയിലേക്കുകയറിപ്പോയി.

നേരം സന്ധ്യകഴിഞ്ഞു—ഓടിട്ട ആ ഉയക്കൻകെട്ടിടം പലതരത്തിലുള്ള ദീപങ്ങളുടെ ഉജ്ജ്വലപ്രകാശത്താൽ അപ്പോഴും പകൽപോലെ പ്രഭാപൂരിതമായി പ്രശോഭിച്ചു.

വാസന്തിയെ പരിശോധിച്ചിട്ടു വെളിയിലേയ്ക്കുവന്ന ഡി. എം. ഓ. ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"ഹലോ, മിസ്റ്റർ പിള്ളേ! നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാനാണ്.—നിങ്ങളുടെലേഡീഡാക്ടർ വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.—അതുകൊണ്ടു കുട്ടിയേയും തള്ളയേയും ഞാനേറ്റു."

കൃഷ്ണപിള്ള മൻപേയും, മറിയാമ്മ പിറകേയുമായി വെളിക്കു വന്നു—സ്വതേ റോസ്‌വർണ്ണം കലർന്ന മറിയാമ്മയുടെ മുഖം ഏതാണ്ടു ചെമ്പരത്തിപൂ പോലെ ചുമന്നിരുന്നു. വികസിച്ച നയനങ്ങൾ ചഞ്ചലങ്ങളായി കാണപ്പെട്ടു. കൃഷ്ണപിള്ള കൈലേസുകൊണ്ടു മുഖം തുടച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.—"എന്നാൽ വരണം എല്ലാം തയ്യാറായിട്ടുണ്ട്." അദ്ദേഹം മീനാക്ഷിഅമ്മയേയും ചെറിയാനേയും ആ മുറിയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഇരുത്തിയതിനുശേഷം പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ വാസന്തിയെ ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു വരാം. വരൂ, മറിയാമ്മേ!" അവർ വാസന്തിയുടെ മുറിയിലേയ്ക്കു പോയി.

ചെറിയാന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ ആശ്വാസിച്ചുകൊണ്ടു പരിചാരകവൃന്ദത്തോടു വിവരം പറയാൻ ഭാഗീരഥിഅമ്മ അടുക്കളക്കെട്ടിലേക്കു കടന്നു ചെന്നു. പടിഞ്ഞാറു അല്പം അകലെ ഇരുട്ടിനിടയിൽ നിന്നും "തമ്പുരാട്ടിയേ! വല്യമ്പുരാട്ടിയേ" എന്നിങ്ങനെ ഒരു ശബ്ദം ഭയനീയമായി പ്രതിധ്വനിച്ചു. ഭാഗീരഥി അമ്മ മുറ്റത്തിറങ്ങി "ആരെടാ അതു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

"ചെമ്പനാ, വല്യമ്പുരാട്ടീ!" ചെമ്പൻ മുറ്റത്തിനപ്പുറം ഇരുളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു—

"എന്തെടാ?"

"വെളുത്തമ്പുരയ്ക്കു വല്യതെണ്ണം, തമ്പുരാട്ടീ—അവരുടെ തള്ളേനും മാടത്തിലില്ല തമ്പുരാട്ടീ—അവളു കെടന്നു പെടപെട പെടയ്ക്കുന്നു തമ്പുരാട്ടി—വിളിച്ചിട്ടു മിണ്ടുന്നില്ല."

ഭാഗീ—"ഒന്നുമില്ലെടാ അവള പേടിച്ചതാ—നീ ആ വേലത്താനെ വിളിച്ച് ഒന്നു പറതട്ടി ഓതീരു."

ചെമ്പ—"പേടിച്ചേം ഒന്നുമില്ല, തമ്പുരാട്ടീ. അവളകെടക്കുന്നിടത്തെല്ലാം കൊഴകൊഴാന്നൊള്ള വെള്ളം കെടന്നോളം വെട്ടുന്നു, തമ്പുരാട്ടീ."—

"അതെന്തോന്നു കൊച്ചമ്മേ! അവക്കും ഇതല്ലേ പണ്ടു മാതം? അയ്യയ്യോ! അവളിന്നു വീണ വീഴ്ച ഞാനിവിടെ നോക്കി കൊണ്ടുനില്ക്കയായിരുന്നു." അടുത്തുനിന്നിരുന്ന അവിടത്തെ നെല്ലുകുത്തുകാരി നാണി അച്ചി പറഞ്ഞു—

ചെമ്പൻ—"തമ്പുരാട്ടി, മാടത്തിലാരുമില്ല—വെളുത്തിര ഇരുട്ടത്തു കിടന്നു പെടച്ചടിക്കയാ. ആരെയെങ്കിലും ഒന്നു മാടത്തിവരെ....."

നാണിയച്ചി—"ഞാനൊന്നു പോയി നോക്കട്ടെ കൊച്ചമ്മേ! പാവം! നല്ലൊരു വേടപ്പെണ്ണാരുന്നു!"

ഭാഗീ—"രാത്രി വേടരേ മാടത്തിലൊക്കച്ചെന്നു കേറിയാപ്പിന്നെ കളിച്ചിട്ടേ ഇങ്ങോട്ടു വരാവൂ."

നാണി—"ഈററിനും പേററിനും അങ്ങനെ വല്ലോമൊണ്ടോ കൊച്ചമ്മേ! നമ്മളെളാക്കെ പെണ്ണുങ്ങളല്ലീ?"

അവർ അടുക്കളത്തിണ്ണയിൽ ഇരുന്ന ഒരു റാന്തലും എടുത്തുകൊണ്ടു നടന്നു. ചെമ്പൻ വഴികാണിച്ചുകൊണ്ടു മുൻപേ ഓടി.—

മാടത്തിന്റെ മുറത്തു രണ്ടു പട്ടികൾ ഭയാനകമാംവണ്ണം നീട്ടി നീട്ടി മോങ്ങിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു.—നാണിഅച്ചിക്ക് അതൊരു ദുശ്ശകുനമായിത്തോന്നി.

"കാലന്റെ ക്ടാരിയെക്കണ്ടു മോങ്ങുമ്പോലല്ലീ മോങ്ങുന്നേ? ഈ നായ്ക്കളെ അടിച്ചോടീരു ചെമ്പാ!"

ചെമ്പൻ പട്ടികളെ അടിച്ചോടിച്ചു. അവ അല്പമൊന്നു മാറി നീട്ടിനീട്ടി മോങ്ങിക്കൊണ്ടുതന്നെ നിന്നു.

വെളുത്തിര മാടത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ തിണ്ണയിൽ കിടന്നു പിടയ്ക്കുകയാണു്. കയ്യും കാലുമിട്ടടിക്കുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു് നാണിയച്ചി ഓടിച്ചെന്നു മാടത്തിന്റെ തിണ്ണയിൽ കയറിനോക്കി—അവളുടെ കാലുകളിൽ എന്തൊ ഒട്ടി ഒട്ടി നനഞ്ഞു പിടിച്ചു.—ആ ചെറിയ തിണ്ണയിൽ മുഴുവൻ ഒട്ടുന്ന ഒരുമാതിരി വെള്ളം ഓളം തല്ലുകയാണു;

ആ വെള്ളത്തിൽ കിടന്നുരുളുന്ന വെളുത്തിര നാണിയച്ചിയുടെ കാലുകളിൽ ബലമായി കെട്ടിപിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഞെളിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു!

"എന്തു വെള്ളത്തിരേ?" നാണിയച്ചി താഴെ ഇരുന്നു് അവളുടെ തല പിടിച്ചു ഉയത്തിനോക്കി—

അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവളുടെ കണ്ണുകൾ പകുതി അടഞ്ഞു നിർജ്ജീവങ്ങളായി കാണപ്പെട്ടു! നനഞ്ഞൊലിച്ച അവളുടെ ദേഹത്തോടു ഒട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്ന മുണ്ടു് അഴിച്ചുമാറ്റി നാണിയമ്മ തന്റെ ദേഹത്തു കിടന്നിരുന്ന തോർത്തുമുണ്ടെടുത്തു വെള്ളത്തിരയെ ഉടുപ്പിച്ചു.

"ചെമ്പാ! നീ വീട്ടിച്ചെല്ലു്. അവിടെ കൊച്ചുപതിച്ചിയും വല്യപതിച്ചിയും വന്നിട്ടൊണ്ടു്—ആരെങ്കിലും ഒന്നിങ്ങോട്ടു വരാൻ പറ. എവക്കു പേറുതെണ്ണമാ" വെളുത്തിരയെ പതുക്കെ താങ്ങിയെടുത്തു മാറോടു ചേർത്തിരുത്തിക്കൊണ്ടു നാണിയമ്മ പറഞ്ഞു.

"അവരീ മാടത്തി വരുമോ തമ്പുരാട്ടി!" ചെമ്പൻ "വേവലാതി"യോടുകൂടി സംശയിച്ചു.

നാണി—"നീ അവിടെച്ചെന്നു നെലവിളിയെടാ! നിൻെറ വേടത്തിക്കു പേറു തെണ്ണമാ. ചാവാമ്പോണു"—ഒന്നുവന്നു നോക്കിയേ ഒക്കത്തൊള്ളെന്നു പറ. വെക്കം ചെല്ല്" "

ചെമ്പൻ ഓടി—അപ്പോഴും നീട്ടിനീട്ടി മോങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന പട്ടികളിൽ ഒന്നു് അവനു സഹായത്തിനെന്നപോലെ ക്രുദ്ധരൂപത്തിൽ അവനെ അനുഗമിച്ചു.

പടിഞ്ഞാറെ പൂമുഖത്തു സൂര്യനെപ്പോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു റാന്തലിൻെറ സമീപം ബാറിസ്റ്റർ കൃഷ്ണപിള്ളയും മറിയാമ്മയും പതുക്കെ എന്തോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയാണു്. അതിനടുത്ത മുറിയിലാണു് ഡി. എം. ഏ: ചെറിയാനും മീനാക്ഷിഅമ്മയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഓപ്പറേഷൻ നടത്തുന്നതു്.

മുറത്തു വീണിരുന്ന വെളിച്ചം മുഖത്തടിച്ചപ്പോൾ ഓടിക്കിതച്ചു വന്ന ചെമ്പൻ "ബ്രേക്കു്" ഇട്ടതുപോലെ ഒന്നു് ആടി അറച്ചു നിന്നു. എങ്കിലും അവർ അവനെക്കണ്ടു.

"ആരെടാ അതു്?" കൃഷ്ണപിള്ള ചോദിച്ചു.

"വീട്ടി കന്നാലിമേക്കുന്ന ചെമ്പനാണേ'

"എന്തെടാ?"

"മാടത്തിവേടത്തി പേറു തെണ്ണമെടുത്തു ചാവാമ്പോണു പൊന്നുതമ്പുരാനേ!" അവൻെറ തൊണ്ട ഇടറി. അവൻ കരയുകയായിരുന്നു.

"അതിനു്?"

ചെമ്പനു് ഉത്തരമില്ലാതായി. അവൻ കുറെനേരം മിണ്ടാതെ നിന്നിട്ടു വിക്കിവിക്കി നിലവിളിച്ചു.

"ഒരു.. പതിച്ചി....തമ്പുരാട്ടീനെ...."

കൃഷ്ണപിള്ളക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. അയാളുടെ ഭാവവും മാറി.

"ഒരു പതിച്ചിത്തമ്പുരാട്ടീനെ നിൻെറ മാടത്തിലോട്ടു അയയ്ക്കണം. അല്ലേ?"

"ഓ താമ്പുരാനേ! വേടത്തി ഇപ്പം പെടച്ചടിച്ചു ചാവും" കൃഷ്ണപിള്ള മറിയാമ്മയുടെ മുഖത്തു നോക്കി ആശ്ചര്യഭാവത്തോടെ പറഞ്ഞു. "കണ്ടോ അവൻെറ ധിക്കാരം! വരട്ടെ നാളെയാകട്ടെ" ചെമ്പൻെറ നേരെ തിരിഞ്ഞു—"പതിച്ചിത്തമ്പുരാട്ടിനു് ഇപ്പോൾ വരാൻ സമയമില്ല."

"അയ്യോ! വേടത്തി ചത്തുപോവും, തമ്പുരാനേ." ചെമ്പൻ വാവിട്ടു നിലവിച്ചു.

"പോടാ നീ പോയി കുഴിവെട്ടു്. ഡെവിഡം എന്തൊരു ധിക്കാരം!"

"എന്താ മിസ്റ്റർപിള്ളേ!" ഓപ്പറേഷൻ മുറിയിൽ നിന്നും ഡി. എം. ഏ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

"ഒരു വേടപ്പെണ്ണു പേറു തെണ്ണമെടുത്തു ചാകാൻ കെടക്കുന്നു. ഡാക്ടർ അങ്ങോട്ടൊന്നു് ചെല്ലണമെന്നു്—കൊണ്ടുപോകാൻ അവളുടെ വേടൻ വന്നിരിക്കുന്നു!"

"പേറുതെണ്ണം കടുപ്പമാണെങ്കിൽ ഒരു വണ്ടി പിടിച്ചു് ആസ്പത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ പറയണം. അവൻെറ വേലക്കാർ വല്ലവരും ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നോ! ഡവിഡം! ഓടിക്കണം മിസ്റ്റർ പിള്ളേ!" അകത്തുനിന്നും ഡി. എം. ഏ. വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"പതിച്ചിത്തമ്പുരാട്ടീനെ അഴച്ചാമതി വേടത്തി ഇപ്പം ചാവും തമ്പുരാനേ!" അയ്യോ! ഒന്നു പറഞ്ഞഴ തമ്പുരാനേ!"

"നീ പോയില്ലേടാ?" കൃഷ്ണപിള്ള കോപത്തോടുകൂടി മുറത്തേയ്ക്കു ചാടി—യജമാനന്റെ ഉറച്ചുള്ള ശബ്ദം കേട്ട് അപ്പുറത്തുനിന്നും ഓടിവന്ന കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഭൃത്യൻ ശങ്കരനും തൽക്ഷണം ആ മുറത്തു ഓടി എത്തി—"കൊടുശങ്കരാ അവന്റെ ചെകിട്ടത്തു രണ്ടു."

കൃഷ്ണപിള്ള ഗർജ്ജിച്ചു.

"ഠൊ—ഠൊ—ഠൊ—" മഠാളനായ ശങ്കരൻ യജമാനന്റെ ആജ്ഞ രണ്ടിനു മൂന്ന് എന്ന കണക്കിനു ശരിക്കു നിവ്വഹിച്ചു.

"അയ്യോ! കൊല്ലല്ലേ തമ്പുരാനേ! തമ്പുരാനേ കൊല്ലല്ലേ!" ചെമ്പൻ നിലവിളിച്ചു കൊണ്ട് മാടത്തിലേയ്ക്കു ഓടി. "അയ്യോ! ഛീ! പട്ടീ!" ശങ്കരൻ കുതിച്ചു ചാടി—ദൂരെ മോങ്ങിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന പട്ടി പ്രതിഷേധംരേഖപ്പെടുത്താനെന്നതു പോലെ ശങ്കരന്റെ കാലിൽ ഒരു പിടി പിടിച്ചിട്ട് ഉറക്കെക്കുരച്ചു കൊണ്ടു ചെമ്പന്റെ പിറകേ ഓടിപ്പോയി.

വീണ്ടും പൂമുഖത്തു കയറിച്ചെന്ന കൃഷ്ണപിള്ളയോടു മറിയാമ്മ പറഞ്ഞു—"ഞാൻ ഒന്നുപോയി നോക്കിയിട്ടുവരാം—അവർ നിങ്ങളുടെ വേലക്കാരല്ലേ?—നിങ്ങൾ വേണ്ടേ അവരെ സഹായിക്കാൻ?"

"ഓ നിങ്ങൾ ഒരു കമ്യൂണിസ്റ്റാണോ? എന്നാൽ ഈ ഉദ്യോഗം തെറിച്ചു പോകും!" കൃഷ്ണപിള്ള പരിഹാസഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

മറിയാ—"കമ്യൂണിസമല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞതു—പ്രസവക്കേസല്ലെ?--അവർ പാവങ്ങൾ—വല്ല ബോധവുമുണ്ടോ? അവന്റെ കരച്ചിൽ കണ്ടില്ലേ?"

കൃഷ്ണ—"അവരെക്കൊണ്ടു കരയാനേ കഴിയൂ—"

"അങ്ങാണെങ്കിൽ ഈ നിലയിൽ എന്തു ചെയ്യും?" മറിയാമ്മ ചോദിച്ചു.

കൃഷ്ണ—"നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്നു! മീനാക്ഷി അമ്മയേയും നിങ്ങളെ രണ്ടുവരെയും ഇവിടെ കൊണ്ടു വന്നതിനു എനിക്ക് എന്തു ചിലവുണ്ട്! കുഞ്ഞിനെ ജീവനോടെ എടുത്തു തരാമെങ്കിൽ 1000 രൂപാ കൊടുക്കാമെന്നാണ് എഗ്രിമെൻറ്!"

മറി—"ആ വേദനം കരയാതെ ഇതു പോലെയൊക്കെ ചെയ്യണം, അല്ലേ? ഏതായാലും ഞാൻ അങ്ങോട്ടൊന്നു.....?"

കൃഷ്ണ—"വേണ്ട വേണ്ട—നിങ്ങൾ പോകാൻ പാടില്ല. നിങ്ങളെ ഇവിടെ ആവശ്യമുണ്ടാകും. വല്ലതും കിട്ടുമെന്നു കരുതിയാണെങ്കിൽ....."

ടെയ്സറിന്റെ പാക്കറ്റിൽ നിന്നും ഒരു പത്തുരൂപായുടെ നോട്ടെടുത്ത് അയാൾ അവളുടെ നേർക്കുനീട്ടി—

"മൂ—മൂ—മൂ—മൂ—മൂ" വടക്കുനിന്നും ഒരു മൂങ്ങാ ആ പൂമുഖത്തിന്റെ മുകളിൽക്കൂടി തെരുതെരെ മൂളിക്കൊണ്ടു തെക്കോട്ടു പറന്നുപോയി—എന്താണ് ഈ ചെയ്യുന്നതു എന്നു പ്രകൃതി ചോദിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി—മറിയാമ്മ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അതു കൈനീട്ടി വാങ്ങിച്ചു—

"ഇങ്ങ്യാ—ഇങ്ങ്യാ—ഇങ്ങ യാ—"

ഓപ്പറേഷൻ നടക്കുന്ന മുറിയിൽ നിന്നും രണ്ടുമൂന്നു കുഞ്ഞുകുരച്ചിൽ,!—കൃഷ്ണപിള്ള മറിയാമ്മയുടെ തോളിൽ പിടിച്ചു കൊണ്ടു കുതിച്ചു ചാടി.....

ഡി. എം. ഒയും ലേഡീഡ്യാക്ടറും കൃഷ്ണപിള്ളയും ഒരു വലിയ കുടിയും തീറ്റിയും

മറവും കഴിഞ്ഞു് പടിഞ്ഞാറെ പൂമുഖത്തിരുന്ന സരസസംഭാഷണം നടത്തുകയാണു്. അവളുടെ പൊട്ടിച്ചിരികളും ഉത്സാഹത്തകപ്പുകളും കൊണ്ടു് അവിടത്തെ ആകാശം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു!

മറിയാമ്മ അറച്ചറച്ചു അവിടെ കടന്നു വന്നു

ഡി. എം. ഓ. "എല്ലാം തയാറാക്കിയോ?"

മറി—"ആ ചെറിയ കത്തി അവിടെയെങ്ങും കാണുന്നില്ല."

ഡി. എം. ഓ യുടെ മുഖം വിളറി—"ഓ മൈ ഗാഡ്" എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.—

"എന്തു്? ഡാക്ടർ എന്താണു്?" പരിഭ്രാന്തനായ കൃഷ്ണപിള്ള ചോദിച്ചു.

മീനാക്ഷിഅമ്മയ്ക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. "അയ്യോ! അങ്ങു കത്തി വയററിൽ നിന്നും എടുത്തില്ലേ?" അവർ നെഞ്ചിൽ കൈയ്യടിച്ചുകൊണ്ടു് വാസന്തിയെ കിടത്തിയിരുന്ന മുറിയിലേയ്ക്കു ഓടി—

കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ മുഖം പേയെടുത്ത പിശാചിന്റേതുപോലെ ആയി. കണ്ണുകൾ പേടിതോന്നുമാറു് വെളിയിലേക്കു തുറിച്ചുതള്ളി—

"ആ കത്തി വാസന്തിയുടെ വയററിൽ കിടക്കുകയാണോ ഡാക്ടർ?" അയാൾ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ചോദിച്ചു—

ഡി. എം. ഓ. ഒരു ശിലാപ്രതിമപോലെ നിന്നതല്ലാതെ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

അകത്തു് ഒരു മുറിയിൽനിന്നും രണ്ടു മൂന്നു ചുമയും അതിനെത്തുടർന്നു— "എന്റെ വയററിൽ എന്തോ കൊണ്ടുകേറുന്നേ! ഞാനിപ്പോൾ ചാകും" എന്നു ദയനീയമായ ഒരു വിലാപവും പുറപ്പെട്ടു.

"അയ്യോ! ദൈവമേ! എന്റെ വാസന്തീ!" കൃഷ്ണപിള്ള നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ആ മുറിയിലേയ്ക്കു ഓടി. വിയത്തെ്താലിച്ചു വിവശനായ ഡി. എം. ഓ. രണ്ടു കയ്യും മേശയിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ടു് തല കുനിച്ചു നിന്നു.

"എന്റെ വെളുത്തിര എന്റെ വെളുത്തിര ചത്തുപോയേ—എന്റെ പൊന്നു തമ്പുരാനെ എന്റെ വെളുത്തിര ചത്തുപോയേ" പടിഞ്ഞാറുനിന്നും ദയനീയമായ ഒരു നീണ്ട രോദനം അടുത്തടുത്തു വന്നു. ഡി. എം. ഓ തലയുത്തിനോക്കി. മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന മുറത്തിനപ്പുറം കരിഞ്ഞാന്തു വീണുറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആകാശത്തിൽ ആ നീണ്ട നിലവിളി വീണ്ടും മുഴങ്ങി—കൃത്യവിലോപത്തിന്റെ കരിനിഴൽ വ്യാപിച്ചതുപോലെ ഡോക്ടരുടെ മുഖം ഒന്നുകൂടി ബീഭത്സമായി. അദ്ദേഹം ആ ഇരുട്ടിലേയ്ക്കു തുറിച്ചുനോക്കി.

ചെമ്പനും നാണിയച്ചിയും കൂട്ടി വെളുത്തിരയെ എടുത്തുകൊണ്ടു വരികയാണു്. വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ ആ ശരീരം നിശ്ചേഷ്ടമായിരുന്നു. മുറത്തെ വെളിച്ചത്തിൽ വെളുത്തിരയെ കിടത്തിയിട്ടു ചെമ്പനു തലയിൽ കയ്യിലടിച്ചുകൊണ്ടു നിലവിളിച്ചു—"എന്റെ തമ്പുരാനെ വെളുത്തിരയ്ക്കു ചീവനൊണ്ടോന്നു നോക്കണേ"

"ഭ്രോഹീ ചെന്നു നോക്കു" ഹൃദയത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു് ആരോ എം. എം. ഓ. യ്ക്കു് ആജ്ഞ കൊടുത്തു.

ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം മുറത്തേയ്ക്കു ചാടി. ചെമ്പനും നാണിയമ്മയും ഭയന്നു ഞെട്ടി പിൻമാറി.

വഴുതിയ ഭാഗ്യം

ടി. എൻ. നായർ, ഏലങ്കുളം.

1

ഏകാന്തതയിലലിഞ്ഞു—ചേരും
ഏതോ മധുരഗാനം നീ;
മന്ദമിരുട്ടിൽ മറഞ്ഞു—പോകും
മഞ്ഞുള സച്ഛോത്സവം നീ;
എന്നെപ്പിരിഞ്ഞു നീ മാറി—യന്ത്യ
ചുംബനത്തിൻ നെടുവീർപ്പായ്.
അന്ത്യത്തിലെന്നെപ്പിരിയാൻ—മാത്രം
എന്തിനെന്നാത്മസഖിയായ്!
അന്ത്യത്തിൽപ്പൊത്തുകരയാൻ—മാത്ര
മെന്തിന്നുനാം തമ്മിൽച്ചേർന്നു?

2

കോമളേ, നിൻസമാഗമ—മെന്നെ-
ക്കോരിത്തരിപ്പിച്ചിതാകെ.
നൂതനം ചവുട്ടിമെച്ചിത്തം—നിന്നെ-
യാദ്യന്തം വർണ്ണിച്ചുപാടി.
നിന്നെയെതിരേല്ക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു—യെന്റെ-
മന്ദഹാസങ്ങളാരോനാം.
കോമളേ, നീ വന്നണഞ്ഞു—മന്ദം-
മാരമൃദുവാസന്തരാവിൽ.
കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ഞാൻ നിന്നു—പെട്ടെ-
ന്നൊട്ടേറെ നിർവൃതിയാൽ
'ശാശ്വതച്ചങ്ങാതിഞാ'നെന്നു—ന്നോതി-
യാശ്വസിപ്പിച്ചു നീയെന്നെ.
എങ്കിലും നീ വിട്ടുമാറി—ഞാനി-
ങ്ങന്ധകാരത്തിലുമായി.

3

നേരൊരു ലേശവുമില്ലാ—ത്തൊരീ-
യൂരിൽ നീ വന്നുപിറന്നു.
വിശ്വസിച്ചീടുവാനാകാ—തെല്ലും-
വേശ്യയെപ്പോലുള്ള നിന്നെ.

4

കെട്ട ലോകത്തിൻ കിനാക്ക—ളെന്നെ-
ക്കെട്ടിപ്പിടിച്ച കിടപ്പു!
ഞാനീനിരാശയ്ക്കുടിയിൽ—പ്പെട്ടു-
ദീനനായ് വാടിക്കരിയാം.
ഇല്ലിതിൽഖേദമശേഷം—എനി-
ക്കില്ല പരിഭവമൊട്ടും.
ഇന്നുനീ മന്ദഹസിപ്പു—ഞാനൊരു
ചെന്നടിയുന്നതിരുട്ടിൽ.
എങ്കിലും ഞാനെന്നുമോർക്കും—നിന്നെ-
സങ്കടാശ്രുക്കളുതിർക്കും.

ഡി. എം. ഓ. കുനിഞ്ഞുനിന്നു അറപ്പു തോന്നത്തക്കവണ്ണം ചെളി പററിപ്പിടിച്ചു വികൃതമായിക്കിടന്നിരുന്ന വെളുത്തിരയുടെ ശരീരം പരിശോധിച്ചു. കഷ്ടം! അതു വേടപ്പെണ്ണ് ചത്തു "വിറുങ്ങലിച്ചു" കിടക്കുകയാണു്!

അവളുടെ ജീവശക്തിയെ ചവുട്ടിഞെരിച്ചു പുറംതള്ളിയ ഒരു കൊച്ചു കുരുന്നുകാൽ! ഡി. എം. ഓ. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ഒരു ചോദ്യചിഹ്നം എന്നപോലെ അതു അങ്ങിനെ ഞെട്ടിവിറച്ചു!

പകർപ്പവകാശം കാഥികനു്

സ്ത്രീകൾ അബലകളോ?

കോട്ടയ്ക്കൽ, പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ.

ഞാനിതു വിശ്വസിക്കുകയില്ല. അല്പമാലോചനയുള്ളവരാരും ഇക്കാലത്തിതു വിശ്വസിക്കുമെന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഒരപവാദം—അതേ, ഇല്ലാത്തതു പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയാൽ അതൊരപവാദംതന്നെയാണല്ലോ — ആദ്യം പറഞ്ഞുപരത്തി പൊതുവിലെല്ലാവരേയും വിശ്വസിപ്പിച്ചതാരായിരിക്കും? ഒരു സമയം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതിയൊന്നും നേരിട്ടുകണ്ടു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇടവരാതെ, വല്ലകാട്ടിലും കടന്നുകൂടി കണ്ണുമടച്ചു ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയ താടിക്കാരാരെങ്കിലും തട്ടിവിട്ടതായിരിക്കണം ഈ സിദ്ധാന്തം. ആ വകക്കാരുടെ അത്ഭുതകരമായ ആത്മീയശക്തികൊണ്ടോ, ആധികാലത്തുള്ളവരുടെ അവജ്ഞകൊണ്ടോ എന്തോ ഇങ്ങനെ ഒരു പേർ വെറുതെ പ്രചാരത്തിൽ വന്നുപോയി എന്നേ വിചാരിക്കുവാൻ തരമുള്ളൂ. അഥവാ, കടലിനോടു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാതെ കരയിൽമാത്രം മുളച്ചുണ്ടാകുന്ന ഒരു ചെടി കടലാടിയായ കൂട്ടത്തിലാണു് ഇതുമെന്നു കരുതിയാലും പോരായ്കയില്ല.

എന്തുസംബന്ധമാണിപ്പറയുന്നതെന്നു ഇതിനിടയ്ക്കുതന്നെ പലരും വിചാരിച്ചിരിക്കും. അതവരുടെ കുറ്റമല്ല. "സ്ത്രീയോഷിദബലാ" എന്നും മറ്റും സ്ത്രീപര്യായമായിട്ടുതന്നെ "അബലാ" ശബ്ദം പ്രാചീനപണ്ഡിതന്മാർ അഭിധാനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവെയ്ക്കുകയും, അതിനനുസരിച്ചു ലോകത്തിലെ ജനങ്ങളാസകലം വിശ്വസിച്ചുപോരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു് ഇന്നു് ഒരാൾ മറിച്ചു വല്ലതും പറഞ്ഞാൽ, പെട്ടെന്നു പരിഹാസ്യനാകുവാൻ പ്രയാസമാണു്. എങ്കിലും നമുക്കു സ്വന്തമായി ഒരന്വേഷണം ചെയ്യുന്നതിനോ ആലോചിക്കുന്നതിനോ വിരോധമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ലല്ലോ.

ദേഹബലം, മനോബലം ഇങ്ങനെ ബലം രണ്ടുവിധമുള്ളതിൽ ദേഹബലം സാരമില്ല. ആനയ്ക്കു മനുഷ്യനേക്കാൾ എത്രയധികം ദേഹബലമുണ്ടു്? എന്നിട്ടും ആ വലിയ ജന്തുവിനെ അതിൽ ശതാംശംപോലും ദേഹബലമില്ലാത്ത മനുഷ്യർ പിടിച്ചിണക്കി കാൽക്കുട്ടിലിട്ടമ്മാനാടുന്നതു മനോബലംകൊണ്ടുമാത്രമാണല്ലോ? അതുപോലെ അതിക്രൂരനും ബലവാനുമായ ഒരാളെ അതുപോലൊന്നും ദേഹശക്തിയില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ അഭ്യാസബലംകൊണ്ടു് അടിമറിച്ചിട്ടുന്നതും നാം കാണുന്നുണ്ടു്. അപ്പോൾ ദേഹബലം സാരമില്ലെന്നും, മനോബലംതന്നെയാണു് ബലമെന്നും തീർച്ചപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നല്ലാ, നാടാസകലം ഒരൊറ്റ നിമിഷംകൊണ്ടു് പൊടിഭസ്മമാക്കത്തക്ക പല യന്ത്രങ്ങളും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഒരുവന്റെ ദേഹബലം മാത്രം ആരും അത്ര കാര്യമായി കരുതുന്നതുമല്ല. സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചാൽ ദേഹധാരണത്തിനു വേണ്ടുന്ന ബലമുള്ള ഒരാൾക്കു മനോബലംകൊണ്ടു് ഏതു ബലവാനേയും കീഴടക്കി ഭരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു സുഷ്ഠമായി അറിയാവുന്നതാണു്.

വാസ്തവസ്ഥിതി ഇങ്ങനെയിരിക്കെ സ്ത്രീകളെ ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും അബലകളായി ഗണിക്കാമോ എന്നാണാലോചിക്കേണ്ടതു്. അതേവരെയുള്ള പരിശോധനകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള രേഖാപ്രമാണം ഋഗ്വേദമാണെന്നു തെളിവായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വൈദികകാലത്തുതന്നെ അഗസ്ത്യൻ, വിശ്വാമിത്രൻ മുതലായ മഹർഷിമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ലോപാമുദ്ര, വിശ്വവര തുടങ്ങിയ സ്ത്രീരത്നങ്ങളും ഋഗ്വേദസൂക്തങ്ങളെ ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുമ്പോൾ ബുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ അവരബലകളാണെന്നു് എങ്ങനെ പറയും? ഇനി പൗരാണികകാലത്തു നോക്കുമ്പോഴും സ്ത്രീകളെ അബലകളായിട്ടല്ല നാം കാണുന്നതു്. പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ആത്മജ്ഞാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ജനകമഹാരാജാവിന്റെ ജ്ഞാനം പരീക്ഷിക്കുവാൻ വേഷംമാറിച്ചെന്ന 'സുലഭ' എന്ന ഭിക്ഷുകി, ആ രാജർഷിയെ യോഗവിദ്യകളെക്കൊണ്ടു് അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിനു മറുപടിയായി പല സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങളും ഉപദേശിച്ച ക്രുദ്ധത്തിൽ

"ഗാർഹസ്ഥ്യം വിട്ടു ദുർജ്ഞേയ-
മോക്ഷമെത്താതെകണ്ടു നീ,
രണ്ടിന്റെയുമിടയ്ക്കായി
നില്ക്കുന്ന മോക്ഷവാർത്തികൻ."

എന്നു മുഖത്തുനോക്കി പറകയും, വീണ്ടും "അത്ഥയുക്തിയൊക്കും വാക്കുകൾ" കൊണ്ടു് ആ മഹാനെ ജയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള കഥ മഹാഭാരതത്തിൽ വായിക്കുന്നവരാരുമുണ്ടു്, ആ മഹതിയുടെ വർഗ്ഗക്കാരെ അബലകളെന്നു പറയുവാൻ എന്തൊരു ന്യായമാണുള്ളതു്? വലിയൊരു വിദ്വാന്റെ അടുത്തിരുന്നു വളരെക്കാലം ഓരോ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടു കട്ടിയാക്കി ഒരു സ്ത്രീ ഇങ്ങനെ ഒരു മഹാവിദ്വാനെ വാഗ്വാദത്തിൽ തോല്പിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം മതിയാകില്ലെന്നു ശഠിക്കുന്നവർ സാവിത്രിയുടേയോ ശീലവതിയുടേയോ ബലത്തെപ്പറ്റി എന്തു പറയുമെന്നുകൂടി അറിയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. മരിച്ചുപോയ ഒരാളെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ സാക്ഷാൽ മണിയായ സാവിത്രിക്കല്ലാതെ ഏതു ബലവാനെങ്കിലും — ഏകച്ഛത്രാധിപതികളായിരുന്ന മാന്ധാതാവു മുതലായ മഹാന്മാക്കളുപോലും—ഇന്നുവരെ സാധിച്ചതായി കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലല്ലോ. ഭർത്താവിന്റെ ജീവനാശത്തിനു കാരണമാകുമെന്ന സംഗതിയാൽ അടുത്തദിവസം ആദിത്യനുദിക്കുകയേവേണ്ട എന്നു വിധിച്ച ശീലവതി തന്റെ ബലംകൊണ്ടു പ്രകൃതിനിയമംപോലും ഭേദപ്പെടുത്തിയ കഥ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ആ സതിയും അബലയെന്നു് ആരെങ്കിലും പറയുമോ? തന്റെ ചാരിത്രം കറകളഞ്ഞതാണെന്നു് മഹാജനസമക്ഷം തെളിയിക്കേണ്ടതിലേക്കു ശിരീഷസുകുമാരമായ ശരീരം എരിത്തീയിലിട്ടുചുട്ടു കേടുകൂടാതെ കാണിച്ചുകൊടുപ്പാൻ സീതാദേവിയ്ക്കുണ്ടായ മനോബലം ഏതു പുരുഷനെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഭർത്താവു തന്റെ മടിയിൽ തലവെച്ചുറങ്ങുമ്പോൾ സ്വന്തം കൂട്ടി തീയിൽ വീഴുന്നതു കണ്ടിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനു നിദ്രാഭംഗം വരുത്തരുതെന്നു കരുതി, എഴുന്നേറ്റുപോയി കൂട്ടിയെ പിടിക്കാതെ, ആ അഗ്നിയെത്തന്നെ ചന്ദനച്ചാറാക്കി മാറ്റുവാൻ ഒരബലയ്ക്കല്ലാതെ ബലവാനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഒരൊറ്റപുരുഷനും സാദ്ധ്യമായിട്ടില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ നോക്കിത്തുടങ്ങിയാൽ പല ഘട്ടങ്ങളിലും പുരുഷന്മാരേക്കാൾ അധികം ബലവും ധൈര്യവും പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു സ്ത്രീകളാ

ണെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നു എത്രയെങ്കിലും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയുവാനുണ്ട്. എന്നാലതൊക്കെ പഴങ്കഥകൾ മാത്രമാണെന്നും ശരിയായ ചരിത്രരേഖകളിൽ കാണുന്നതല്ലാതെ വിശ്വസിക്കുവാൻ തരമില്ലെന്നും പറയുന്നവരെക്കൂടി സമാധാനിപ്പിക്കണമല്ലോ. ഇനി അതുമൊന്നു നോക്കാം.

അബലാനാമം അബദ്ധമെന്നു സപ്രമാണവൃത്തികളാൽ സർവ്വസമ്മതമാക്കിയ അനവധി മഹിളാമണികളെ ആധുനിക ചരിത്രത്തിലും കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. മന്ത്രിമാരുടേയും മറ്റുള്ളവരുടേയും ഉപദേശത്തോടും ഒത്താശയോടുംകൂടി രാജ്യഭരണം നടത്തി പേരെടുത്ത വല്ല മഹതികളുടേയും കാര്യം ഇവിടെ ആലോചിക്കുകയേ ചെയ്യുന്നില്ല. പോർക്കളത്തിലിറങ്ങി പരസ്സഹസ്രം ടേന്മാരോട് പൊരുതി ജയിച്ച വീരതരുണികൾതന്നെ ഈ രാജ്യത്തു് എത്രയെങ്കിലുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. രാജപുത്രസ്ഥാനത്തിലെ അനേകം രാജ്ഞിമാരെപ്പോലെ മഹാരാഷ്ട്രത്തിലും അഹല്യാബായി മുതലായ അനവധി മഹതികളുടെ നാമധേയം ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. ഈ ക്രൂരത്തിൽ സാവിത്രീബായി എന്നൊരു സാധുവീരനാരിയുടെ ബലവീര്യങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഏതൊരു പരാക്രമശാലിയാണു തലകുനിക്കാതെയുള്ളതു്? മുഗൾസാമ്രാജ്യത്തെക്കൂടി വിറപ്പിച്ചിരുന്ന വിശ്വവിശ്രുതനായ ശിവാജി തന്റെ ദിഗ്വിജയത്തിനിടയിൽ ബെൽബാദ് ദുർഗ്ഗം ആക്രമിക്കുകയും, ബലംകൊണ്ടു പറ്റാതിരുന്നപ്പോൾ ഛലം പ്രയോഗിച്ചു് മിക്കവാറും ജയം നേടുകയും, ദുർഗ്ഗാധിപതിയായ യേശാപ്പട്ടെ കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്തതോടുകൂടി കോട്ട ശത്രുവിന്നധീനമാകുമെന്നു തീർച്ചയായി. തത്സമയം പ്രഭുവിന്റെ സഹധർമ്മിണിയായ സാവിത്രീബായി പുറത്തുചാടി, മരിച്ചുകിടക്കുന്ന ഭർത്താവിന്റെ കയ്യിൽ നിന്നു വാൾ വലിച്ചെടുത്തു്, വായുവേഗമുള്ള ഒരു കുതിരപ്പുറത്തു ചാടിക്കയറി, ശത്രുക്കളുടെ നേരെ ചെല്ലുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അപ്രാണന്മാരായി പോക്കളത്തിൽ വീണുകിടക്കുന്നവർ കൂടി ഉശിരുപിടിച്ചെഴുനേറ്റു് ആ വീരതരുണിയെ അനുഗമിച്ചുയുദ്ധം തുടങ്ങി. അന്നു് ആ ഒരബല തനിച്ചു സ്വന്തം വാൾകൊണ്ടു് അസംഖ്യം വീരയോദ്ധാക്കളെ അരിഞ്ഞു വീഴ്ത്തുന്നതു കണ്ടിട്ടു പ്രചണ്ഡപരാക്രമിയായ ശിവാജി മഹാരാജൻ പോലും അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഒടുവിൽ ഒരുവിധം ചതികൊണ്ടു് ആ അബലയെ ബന്ധിച്ചു തന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കിയപ്പോൾ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്ത ശിവാജി മഹാരാജൻ പറഞ്ഞതാവിതു. "അമ്മേ! ഭവതി ഒന്നുകൊണ്ടും വ്യസനിക്കേണ്ട. ഭവതിയെപ്പോലെ ധൈര്യശാലിനിയായ ഒരബലയുടെ ശിവാജിയിൽ നിന്നു ഒരുപദ്രവവും നേരിടുന്നതല്ല. സുഖമായി തിരിച്ചുപോകാം." ഇതിനു് ആ മഹതി പറഞ്ഞ മറുപടിയല്ലേ നമ്മെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നതു്! "അരേ ശിവരാജ്, എന്നെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാനാണോ അങ്ങു് തുടങ്ങുന്നതു്? വാസ്തവമായും അങ്ങു് ഒരു വീരയോദ്ധാവാണെങ്കിൽ എന്റെ വാൾ എനിയ്ക്കു തിരിച്ചുതരിക. എന്നിട്ടു മരണശയ്യയിൽ കൂടി സാവിത്രിയെക്കൊണ്ടു് എന്തു സാധിക്കുമെന്നു നോക്കിക്കൊൾക!!" ഇത്രയും പറഞ്ഞതോടുകൂടി അടുത്തു നിന്നൊരു ഖഡ്ഗം കയ്യിലാക്കുവാൻ ആ വീരതരുണി ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും ശത്രുമദ്ധ്യത്തിൽ അതു സാദ്ധ്യമായില്ല. ഇതുപോലെ പാശ്ചാത്യചരിത്രത്തിൽ ജോൺ ഓഫ് ആർക്കിന്റെ കഥയും മറ്റും സുപ്രസിദ്ധമാകയാൽ ഈ

ഭോഗം ഇനിയും വിസ്തരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലല്ലോ.

ഇനി നമുക്ക് ഇന്നത്തെ അനുഭവം തന്നെയാണ് എടുത്തു നോക്കുവാനുള്ളതു്. ലോകത്തിൽ സർവ്വസംഗപരിത്യാഗം ചെയ്തിട്ടുള്ള സാധുക്കളെ ഒഴിച്ചു, ചക്രവർത്തി മുതൽ ചണ്ഡാലൻ വരെയുള്ള സകല പുരുഷന്മാരും അബലകളുടെ ബലത്തിനു് ഏറക്കുറെ അടിമപ്പെട്ടവരായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. പരാക്രമശാലികളായ പതിനായിരം ഭടന്മാരോടു ഏകനായി പൊരുതി ജയിച്ചുവരുന്ന ധീരയോദ്ധാവുപോലും ഒരബലയുടെ മുമ്പിൽ ആട്ടിൻകുട്ടിയെപ്പോലെ അതിശാന്തനായിത്തീരുന്നു. ഇന്നു നമ്മുടെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലെ "ഗ്രന്ഥരക്തികകം" എന്നു പറയുന്നതെന്താണു്? ഭരണയന്ത്രം തിരിക്കുന്നതു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പുരുഷരൂപമുള്ള ചില പാവകളാണെങ്കിലും പിന്നിൽ നിന്നു് അവയെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന വാസ്തവശക്തി ഏതെങ്കിലും ഒരബലയാണെന്നു് ആരാണറിയാതെയുള്ളതു? എന്തിനധികം? "പാതിയും പുരുഷന്നു ഭാര്യ"യെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർക്കു, സ്ത്രീകളെല്ലാം അബലകളാണെന്നു പറയുന്നപക്ഷം, പ്രകൃതിഭാഗം ബലഹീനമാണെന്നുകൂടി സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ. അതായതു സ്ത്രീകളെ അബലകളാക്കിത്തള്ളി പുരുഷന്മാരിൽ ഇനിയും പക്ഷപാതം കാണിക്കുന്നവർ സകല പുരുഷന്മാരേയും പക്ഷവാതം (ദേഹത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ബലമില്ലാതായിത്തീരുന്ന ഒരു വാതരോഗം) പിടിച്ചവരാക്കിത്തീർക്കയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നുകൂടി ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഞാനല്ല, സാക്ഷാൽ സുഭാഷിതകർത്താവു പറയുന്നതു നോക്കുക.—

"നൂനം ഹി തേ കവിവരാ
വിപരീതവാചോ
യേ നിത്യമാഹുരബലാ
ഇതി കാമിനീസ്തുഃ
യാഭിർവ്വിലോലതരതാരക
ദൃഷ്ടിപാതൈഃ—
ക്രാന്താദയോഽപി വിജിതാ
അബലാഃ കഥം താഃ?"

അതായതു സ്ത്രീകളെ അബലകളെന്നു സകല സമയത്തും ഗണിച്ചു വരുന്ന കവികൾ വാസ്തവത്തിനുനേരെ വിപരീതമാണു് പറയുന്നതു്. ഇളകിക്കളിക്കുന്ന കൃഷ്ണമിഴിയോടുകൂടിയ കടാക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇന്ദ്രാദികളെക്കൂടി ജയിച്ചിട്ടുള്ള അവർ അബലകളാകുന്നതെങ്ങിനെ? ഇതെത്ര വാസ്തവം! അബല എന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന ഏതൊരു തരുണിയാണു്,

"എൻ കണ്ണാടിക്കു വിലയുണ്ടു;
ഭയം നിനക്കി—
ക്കൊങ്കക്കുടങ്ങളെ വഹിപ്പളവില്ല
നെഞ്ഞത്ത!"

എന്നു തന്നെത്താൻ നോക്കി ആത്മഗതം ചെയ്യാതെയുള്ളതു്?

ഇതേവരെ അബലകളുടെ ബലവീര്യങ്ങൾ നാം പല നിലയിലും നോക്കിക്കണ്ടുവല്ലോ. "ആനയുടെ ബലം ആനയ്ക്കറികയില്ല." എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ ഇതു് അടുത്ത കാലംവരെ സ്ത്രീകൾ അബലകളെന്ന അപഖ്യാതി ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇനി അവരതിനൊരുക്കമില്ലെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ ബലഹീനതയെപ്പറ്റി ഒരു ശബ്ദംപോലും ഉച്ചരിക്കുവാൻ ഇന്നു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പുരുഷന്മാർ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ലല്ലോ.

ഏതുവിഷയത്തിലും വേണ്ടിവന്നാൽ കയ്യും കൊടുത്തുകൊണ്ടു കായ്യം നേടുവാൻ ക്രൂടി പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ സന്നതാംഗികളും സന്നദ്ധകളായിട്ടും കുറച്ചു കാലമായി. അവിടെ ഇപ്പോൾ അബലകളെന്ന അപശബ്ദം വല്ല പുരുഷന്മാരും പ്രസംഗപീഠത്തിൽ നിന്നോ മറ്റോ പറയുവാൻ പുറപ്പെട്ടാലുടനെ കൂവിക്കൊണ്ടോ, കോഴിമുട്ടകൊണ്ടോ മുഖത്തോ പുറത്തടിയോ കിട്ടുവാൻ താമസമുണ്ടാവില്ല.

പണ്ടാക്കെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഗതികിഴക്കുനിന്നു പടിഞ്ഞാട്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടോളമായിട്ട് അതു വിപരീതമായിട്ടാണല്ലോ വന്നതു്. മെയ്യും തട്ടംതോറും അധികമധികം സുഖപ്രദമായിതോന്നുന്ന അപന്നൽ (തെന്നൽ തെക്കൻകാറ്റായതുപോലെ പണൽ പടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റുമായിക്കൊള്ളട്ടെ കവികൾക്കിതുപകാരമായെങ്കിൽ നന്നു്) വീശുകൊണ്ടു പൌരസ്ത്യസ്ത്രീകളും അബലകളെന്ന അപഖ്യാതികളയുവാൻ കാപ്പുകെട്ടികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാർക്കു ലഭിക്കാവുന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളെല്ലാം വഹിക്കുവാനും, അവരെടുക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളെല്ലാം നിർവഹിക്കുവാനും നമ്മുടെ സ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതാണെന്നു സാമാന്യേന ബോധ്യപ്പെട്ടുതികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിലൊക്കെ പ്രബലമായ ഒരു പ്രത്യക്ഷാനുഭവമാണല്ലോ കുറച്ചുകാലം മുമ്പു് ഇവിടെ ഉണ്ടായതു്. സുമാർ ഒരു കൊല്ലത്താളം നിലനിന്നതും പിന്നീടു് ഗാന്ധി—ഇർവിൻ സന്ധികൊണ്ടു് തൽക്കാലം സമാധാനിച്ചിരുന്നതുമായ സത്യാഗ്രഹസമരത്തിൽ വാസ്തവത്തിലാരാണു ജയം നേടിയതു? ബലവാന്മാരായ എത്ര പുരുഷന്മാർ ഇതിൽ പൊരുതിനോക്കി! എത്ര വളരെ വീരയോദ്ധാക്കൾ ബന്ധനസ്ഥരായി! അതുകൊണ്ടൊന്നും കുറേക്കാലത്തേക്കു യാതൊരു ജയവും കിട്ടാതെയാണല്ലോ ഇരുന്നതു്. ഒടുവിൽ അബലകളായ ചിലർ പുറപ്പെട്ടതോടുകൂടിയാണു് യുദ്ധത്തിന്റെ തലയൊന്നു തിരിഞ്ഞതു്. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ആത്മീയശക്തി ആദ്യംമുതല്ക്കു സഹായിച്ചിരുന്നിട്ടും ഇടയ്ക്കു പലപ്പോഴും പരാജയംപറ്റി പല പുരുഷന്മാരും പലായനം ചെയ്തുകൂടിഉണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. യുദ്ധരംഗത്തിലിറങ്ങിയ ഒരൊറ്റ അബലപോലും ഒരടി പിന്നോക്കം വെച്ചിട്ടില്ല. എന്നല്ല, അവരിൽ ചുരുക്കംപേർ മാത്രം ചെന്നതിത്തിട്ടാണു് ഇതുവരെ ലോകചരിത്രത്തിൽ ഒരു യുദ്ധത്തിലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അദ്ഭുതപൂർവമായ വിജയം ഭാരതമാതാവിനു് സമ്പാദിച്ചുതന്നതു്.

ഇതുമെഴുതികഴിഞ്ഞപ്പോളാണു് ശ്രീമതി സരോജിനിനായഡുവിന്റെ ചരമവാർത്ത റോഡിയോ മുഖാന്തരം മനസ്സിലായതു്. ഇൻഡ്യൻ ഡൊമിനിയനിലെ ഒരു പ്രധാനസംവിഭാഗമായ ഐക്യസംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഗവർണ്ണർ എന്ന മഹനീയസ്ഥാനത്തിരിക്കുമ്പോഴാണല്ലോ ഈ മഹതിയുടെ നിര്യാണം. സ്ത്രീകളെ അബലകളെന്നു പറയുന്നതു പരമാബദ്ധമാണെന്നു തെളിയിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന രേഖയാണു് ഈ ദേവിയുടെ ധീരചരിത്രമെന്നുകൂടി പറയട്ടെ. ഇനിയും നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾ അബലകളോ?

ആവർത്തനം

സുകുമാരൻ, പൊറ്റക്കാട്ട്.

താരിന്നും തളിരിന്നും ഭിവ്യസൗഭാഗ്യം ചൂടി-
പ്പാരിലേയ്ക്കീറങ്ങാറുണ്ടിപ്പൊഴും വസന്തങ്ങൾ.
കൂടിലും കൊട്ടാരവും വെൺകളിപൂശീടുന്ന
പരിഷ്കൃതിവാന്നൊഴുകീടുമാമതിബിംബം.
കുയിലും പൂങ്കോഴിയും മുഴക്കും നിനദത്താ-
ലുയിരേറുന്ന ദേവരംഗമാമിത്രൈക്കോവിൽ.
കുങ്കുമതിലകശ്രീ ചാർത്തിനിത്യവും വരും
കിഴക്കേനടയിങ്കലുഷഃസന്ധ്യയാം മുഗ്ധ.
തന്മകൾഭദ്രദേവിക്കു പച്ചവിൽപ്പീസ്സാടകം
നന്മയിലണിയിപ്പു പ്രകൃത്യംബികയിന്നും.

2

മറകൾതോറും നീചദുരിതനാം കരിനിഴൽ
പടവും വിരുത്താട്ടുന്നുണ്ടിന്നും യഥാപൂർവ്വം.
നിജവാസസ്ഥാനമാണുലകിന്നതിത്തിയെ-
ന്നുരചെയ്യുന്ന ബുദ്ധിഹീനരാം ചീവിടുകൾ.
കരണ്ടുമുടിയ്ക്കുന്ന ക്ഷുദ്രകീടങ്ങൾ മുദ്ര-
മധുരസ്മിതമുഖം സൂനങ്ങൾ തന്നാൽക്കായും.
രക്തപാനത്തുലയ്ക്കാതടങ്ങി നില്ക്കുന്നില്ല
ശാസ്ത്രീയപുരോഗതിയ്ക്കിപ്പൊഴും ഭാഗം ശീതെ.
ക്രൂരരുമല്പരുംസിംഹാസനത്തിലിരുന്നിന്നും
വേഷമുക്തികൾ ചൊല്വൂ ക്രൂരനാം കാലൻ
കോഴി.

3

സാഗരോർമ്മികളിന്നും സമരംചെയ്വൂ ധീര-
മൂഴിയോടടങ്ങാത്തവൈരഭാവനയോടെ.
അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ ഹൃദയം പുകയുന്ന
ഭീഷ്മമാം സംഹാരാത്മശക്തികളൊരുക്കൂട്ടി.
ഏതിനുംമീതേ സ്വന്തം കൊടിക്കൂറനാട്ടുവാ-
നിന്നുമുണ്ടുഴറുന്ന വീരനാംവെള്ളപ്പൊക്കം.
വിഷ്ടപംഷ്ടകംപൂണ്ട ഭൂജംഗത്തെയും പര-
തന്ത്രനാക്കുന്ന ഗാനലോലനക്കലാകാരൻ.
ദുർബ്ബല്യംവിറകൊൾവൂ ശക്തിതന്നാഹവാ
നങ്ങൾ
നിർഭയംശ്വസിച്ചുട്ടുതീടവേമുന്നേപ്പോലെ.

4

ഗോളചക്രങ്ങൾതെറ്റാതിപ്പൊഴുംചരിക്കുന്ന
കേവലമതേപാളത്തിൽക്കൂടിനിരാലംബം.
സമരം നീന്തിക്കടന്നപ്പുറം സമാധാന-
നവരശ്മികൾകാൺമാനവൻമയാബ്ധിയാൻ
നീതിതന്നാസ്ഥാനങ്ങൾമാറിവെയ്ക്കുന്ന ദുര
നാമിക്കുനാമവുമുന്നമാത്സര്യവിലാസങ്ങൾ.
വാനിൻറെവിരിമാറും മന്നിതിന്നടിത്തട്ടും
സ്പന്ദിപ്പതിന്നുഭയാശങ്കകൾക്കൊപ്പംതന്നെ.
അഴകും വൈരൂപ്യവും നിഴലിക്കുന്ന ലോക-
മുകരത്തിലപ്പപ്പോഴിതിനില്ലവസാനം.

5

ചരിത്രംകിളന്നൊരുനിമിഷംതൊട്ടിന്നോളം
തിരനീക്കിയതാണീസംഭവപരമ്പര.
ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും പിടിക്കും യവനിക-
യരങ്ങേറുന്ന പൂർവ്വചിത്രങ്ങൾ വീണ്ടുംവീണ്ടും
നടന്മാർമാറി,രംഗോപാധിമാറി,പക്ഷേ
നടനംചെയ്യും കലാകേളിയ്ക്കില്ലൊരുമാറ്റം.
ലാലസദ്രാമായണകാലഗർത്തത്തിൽനിന്നു
ജാതയാംകായ്യംനീട്ടിച്ചോദിയ്ക്കുന്നുയാണിച്ചോ
ദ്യം.
'പരിവർത്തനംമിത്ഥ്യ,പാവനസനാതന-
നിയമമാവർത്തിക്കുതാനല്ലീ മഹാസത്യം?

വിവാഹത്തിനു മുമ്പ്

രത്നഗിരി ആർ. പ്രസന്നൻ

പ്രിയപ്പെട്ട ലളിതേ,

എന്റെ വിവാഹത്തിനുള്ള ക്ഷണക്കത്തു് ലളിതയ്ക്കു കിട്ടിയിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. വിവാഹത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാനോ, വേണ്ട—ഒരു സന്ദേശമെങ്കിലും അയക്കുവാനോ, ഉള്ള സന്മനസ്സു പോലും എന്റെ മിത്രത്തിനില്ലാതെ പോയതിൽ എനിക്കു് അതിയായ വ്യസനമുണ്ടു്. കാളേജിൽ ഒരു ഞെട്ടിലെ രണ്ടു മൊട്ടുകൾ എന്ന വണ്ണം ഉറ്റ തോഴികളായിക്കഴിഞ്ഞ കാലമൊക്കെ എന്റെ പ്രിയസഖി മറന്നു കളഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു.

എന്റെ വിവാഹത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചില രസകരങ്ങളായ അനുഭവങ്ങൾ ലളിതയെ അറിയിക്കുവാനുണ്ടു്. അതിനാണു് പരിവേഷമൊക്കെയകറ്റി, ഈ കത്തു ഞാനെഴുതുന്നതു്. ഇരമ്പി മഴപെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഇരവു കഴിഞ്ഞു് പ്രശാന്തസുമോഹനമായി, പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന പ്രഭാതത്തിനു് ഒരു പ്രത്യേകമായ ആസ്വാദ്യതയാണുള്ളതു്. എന്റെ വിവാഹത്തിനു് അപ്രകാരമൊരു സവിശേഷതയുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ട ലളിതേ, കാളേജിലെ സപ്തസുഭഗമായ ജീവിതം കഴിഞ്ഞു, വീട്ടിലെത്തിയ എനിക്കു്, ശ്രുശ്രൂഗ്രാമീണദേശമായ എന്റെ വാസസ്ഥലത്തു കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ ആദ്യമൊക്കെ എത്രമാത്രം വിഷമമായിരുന്നു എന്നു്, ഞാനെന്നെഴുതിയിരുന്ന കത്തുകൾ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുമല്ലോ. കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ സംഭവങ്ങൾ സുന്ദരസ്മരണകളായി നിറം പകർന്നു്, എന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ ക്രൂടക്കൂടെ പ്രവേശിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അവയായിരുന്നു എന്റെ ആ ഏകാന്തവേളയിലെ ഏകമിത്രങ്ങൾ. വാത്സല്യനിധികളായ മാതാപിതാക്കന്മാരെ, ജീവിതമെന്തെന്നെറിയാത്ത പിഞ്ചു വയസ്സിൽ പിരിയേണ്ടിവന്ന ഭാഗ്യഹീനയായ എനിക്കു് നിങ്ങളിൽ നിന്നൊക്കെയകന്നുള്ള ഏകാന്തവാസം എത്രമാത്രം ദുഃഖകരമായിരുന്നു എന്നു പറയാതെ തന്നെയറിയാമല്ലോ. ഒന്നിലുമൊരു പ്രത്യേക പ്രതിപത്തി പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ, സദാ വിഷാദമഗ്നയായി എന്നെ കാണുന്നതിൽ ചേട്ടനും, വളർത്തമ്മയ്ക്കും അന്നൊക്കെ വളരെ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നു.

വിവാഹജീവിതത്തെപ്പറ്റി നമ്മെപ്പോലുള്ള ഒരു യുവതിയെ ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതു് ഈ ഏകാന്തമായ ഗാർഹികജീവിതമാണു്. ബഹളമയമായ പട്ടണത്തിലെ ആനന്ദസമ്പൂർണ്ണമായ കാളേജുജീവിതത്തിൽ വിവാഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയാറേയില്ല. സഖികളൊത്തു കളിച്ചും ചിരിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന നമുക്കു്, ജീവിതം ഒരു മലർവാടിയായേ അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഭാവിയെപ്പറ്റി, വല്ലപ്പോഴുമൊന്നു് ചിന്തിക്കു

ന്നെങ്കിൽ തന്നെയും, വമ്പിച്ച പ്രതീക്ഷകളാണു് അവിടെ സ്ഥലം പിടിക്കുക. ചുറ്റും കാണുന്നതിനേയൊക്കെ ഒരു വിനോദഭാവേന വീക്ഷിക്കുവാനേ അന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങൾ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നുള്ളൂ; അനുവദിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.....ലളിതയ്ക്കെന്തു തോന്നുന്നു?

ചന്ദ്രികാചർച്ചിതമായ നിശാവേളകളിൽ, അങ്കുകലെ മഞ്ഞണിഞ്ഞ മരതകക്കുന്നുകളിലെ പൊൻപൂശിയ വൃക്ഷപത്രങ്ങളിൽ തട്ടിവരുന്ന മന്ദമാരുതനുമേറ്റു ചിന്തയുടെ നീക്കയത്തിൽ പെട്ടു്, എത്രയെത്ര നിശാവേളകളാണു ഞാൻ നിദ്ര ലഭിക്കാതെ കഴിച്ചു കൂട്ടിയിട്ടുള്ളതു്! ജീവിതം, യൌവനതീക്ഷ്ണവും, ഹൃദയം പ്രേമസുരഭിലവുമായ ആ കാലത്തു് ഒരു യുവതിക്കു്, വിവാഹത്തെപ്പറ്റിയോർക്കുമ്പോൾ എന്തെല്ലാം വികാരങ്ങളാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു് ലളിതയ്ക്കറിഞ്ഞു കൂടായിരിക്കാം—ഇല്ലെങ്കിൽ ഏതെത്താമസിയാതെ അറിഞ്ഞു തുടങ്ങും.

ദിവസങ്ങൾ, അങ്ങിനെ ആരുടേയും ഇഷ്ടം നോക്കാതെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനൊപ്പം എന്റെ അലസഭാവവും വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കേ, അതിനൊരു മാന്ദ്യം സംഭവിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ചേട്ടന്റെ ക്രൂടെ ഒരു ദിവസം കാലത്തു്, ഒരു സുമുഖനായ യുവാവു് ഞങ്ങളുടെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നു. മുമ്പെങ്ങും, ഞാനനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വികാരം എന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായതായെനിക്കു തോന്നി. ലളിതകോമളമായ ആമുഖത്തു്, പ്രസന്നമധുരമായ ഒരു പുഞ്ചിരി സദാ കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. നിഷ്കളങ്കതയുടേയും, ആത്മാർത്ഥതയുടേയും, നിഴലുകൾ, ആ തിളങ്ങുന്ന നീണ്ട നയനങ്ങളിൽ ഞാൻ ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ ഭാവത്തിലും, എന്നെയാകർഷിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ക്രൂടെക്രൂടെ ഞങ്ങളുടെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠനുമൊത്തു് മൺവശത്തു സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധുരാർദ്രമായ പൊട്ടിച്ചിരി, അന്നുവരെ പ്രശാന്തവും മൂകഗംഭീരവുമായിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഗൃഹാന്തരീക്ഷത്തെ ആനന്ദമുഖരിതമാക്കിത്തീർത്തു. എനിക്കാണെങ്കിൽ, ആ പൊട്ടിച്ചിരികളും, ഓരോന്നും, ജീവിതത്തോടുള്ള എന്റെയാശയുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനമായിത്തോന്നി. അങ്ങിനെ വിഷാദമഗ്നമായ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആശയുടേയും, ആനന്ദത്തിന്റേയും കതിരൊളി പരക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

പക്ഷേ ചേട്ടൻ ഇങ്ങിനെയൊക്കെയായിട്ടും, വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ഒരക്ഷരം പോലും എന്നോടു പറഞ്ഞില്ല. എന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്കു വളരെ വിപരീതമായിരുന്നു അതു് ഒരു ദിവസം രാവിലെ ചേട്ടൻ പെട്ടെന്നു എന്റെ മുറിയിലേക്കു കയറി വന്നു, "സുമേ, നിന്നെക്കാണാൻ ഇന്നൊരാൾ വരുന്നുണ്ടു്" എന്നു മാത്രം വളരെ ഗൌരവത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടു വേഗത്തിൽ കടന്നുപോയി. എനിക്കു് ഇതിലൊരു പുതുമയും അനുഭവപ്പെട്ടില്ല; പ്രത്യുത അത്ഭുതമാണു തോന്നിയതു്. കാണാൻ വരുന്നയാൾ ആരാണെന്നും, കാണുന്നതെന്തിനാണെന്നും, ഒക്കെയെനിക്കറിയാം. ചേട്ടന്റെ ആ സ്നേഹിതൻ, എന്നേക്കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പിന്നെയെന്തിനാണീ കാണൽ? പക്ഷേ മാമൂലും, മര്യാദയും അനുസരിച്ചിതൊക്കെ വേണമായിരിക്കാം. പാരമ്പര്യത്തേയും, പഴകിപ്പോയ പതിവിനേയും, പരിഹസിക്കാതെ എന്തു ചെയ്യും?

വളത്തമ്മ കാപ്പിയുമായിവന്നു. ഒരു യുവതിക്കു അപ്പോൾ സാധാരണയുണ്ടാകാവുള്ള പ്രീളാഭാവത്തോടെ ഞാൻ ഫാൾ മുറിയിലേയ്ക്കു നീങ്ങി.....എന്റെ ലളിതേ, ഞാനവിടെയെന്താണു കണ്ടതു്! എന്റെ നേത്രങ്ങളെ എനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്മോഹനമായ രൂപത്തേയും മുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു പോയ ഞാനവിടെ, വൈരൂപ്യത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണമായി, വൃത്തികേടുകളുടെയൊക്കെയൊരു സമാഹാരമായി ഉള്ള ഒരു സത്വം അവിടെ ചേട്ടനുമായി സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണു കണ്ടതു്. ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയിരുന്ന ഏതോഒരു ചിത്രത്തിലേയ്ക്കു നോക്കി ഉള്ള പല്ലെല്ലാം പുറത്തേക്കു കാട്ടി ഒരു മാതിരി വല്ലാതെയങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു!..... എന്റെ ഹൃദയ സ്പന്ദനം ക്രമേണ നിലയ്ക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

വിവാഹത്തീയതി നിശ്ചയിച്ചു. ഒന്നരണ്ടാഴ്ചയെ വിവാഹത്തിനുള്ളു. ആ ചുരുങ്ങിയ കാലഘട്ടം എങ്ങിനെയാണു് ഞാൻ കഴിച്ചു കൂട്ടിയതെന്നു് എനിക്കിപ്പോൾ ഓർക്കാൻ കൂടി കഴിയുന്നില്ല. ആ സത്വവുമായുള്ള ദാമ്പത്യജീവിതം! മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മരണശേഷം ഏറ്റവും സ്നേഹസമ്പന്നമായി, പെരുമാറിയിരുന്ന എന്റെ ചേട്ടനു്, പെട്ടെന്നു് ഇങ്ങിനെയൊരു മാനസികപരിവർത്തനം വരുത്തിക്കൂട്ടിയ സാഹചര്യങ്ങളും എന്താണെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. സാമ്പത്തികമായുള്ള ഉത്കർഷേച്ഛയാവാൻ തരമില്ല. ചേട്ടനു് അതിൽ വലിയ ഭ്രമമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. പിന്നെയെന്താണിതു്? തീരെ നിസ്സാരകാര്യങ്ങളിൽ പോലും എന്റെ യഭിമതം, അറിഞ്ഞു വന്നിരുന്ന എന്റെ ചേട്ടനു് എന്റെ ഭാവിജീവിതത്തെ മുഴുവനും, തന്നെ ഗാഢതരമായി സ്പർശിക്കുന്ന ഈ അതിപ്രധാനമായ സംഗതിയെപ്പറ്റി, അഭ്യസ്തവിദ്യയായ എന്നോടാലോചിക്കുവാൻ തോന്നാഞ്ഞതു് എന്റെ കഷ്ടകാലത്തിന്റെ പാരമ്യമായി ഞാൻ കരുതി. പക്ഷേ ചേട്ടനും, വളത്തമ്മയും, ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ലെന്ന മട്ടിൽ വിവാഹ ഒരുക്കങ്ങളിൽ അത്യധികം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടതു്. എന്റെ വിഷാദത്തിന്റെ കാരണം അറിയുവാനോ, ദുഃഖമഗ്നയായി കാണപ്പെട്ട എന്നെയാശ്വസിപ്പിക്കുവാനോ ഒന്നിനുമവർ തുനിഞ്ഞതേയില്ല അവരേയും, അവർ ക്രൂടി ഉൾപ്പെട്ടുന്ന നശിച്ച ലോകത്തേയും ഞാൻ കഠിനമായി വെറുത്തു.....ഞാൻ പലപ്പോഴും വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്, ചേട്ടനോടു കായ്യം തുറന്നു പറയണമെന്നു്. വളരെ ജോലിത്തിരക്കുണ്ടായിരുന്ന ആ അവസരങ്ങളിൽ ചേട്ടനെ തനിച്ചു് അപൂർവ്വംകാണുന്ന സമയങ്ങളിലെല്ലാം ചേട്ടൻ ഗൌരവഭാവത്തിൽ നടന്നൊഴിയുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

നീറിപ്പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയം ഭൂതകാലസ്മരണകളിലേക്കു കുതിച്ചു പാഞ്ഞു.....എന്റെ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം.....എന്റെ സഖികൾ..... അവരുമൊത്തുള്ള സായന്തനസവാരികൾ .....അന്തിമാക്കന്റെ അരുണ കിരണകരം തട്ടി സമുദ്രതീരം പൊൻപൂശുമ്പോൾ, അലയടിച്ചെത്തുന്ന വൻതിരകളെ തഴുകി വരുന്ന ശീതളമാരുതമേറ്റുകൊണ്ടുള്ള കടൽത്തീരസല്ലാപങ്ങൾ..... അന്നെത്രയെത്ര യുവവിദ്യാർത്ഥികളെയാണു് ഞങ്ങൾ പരിഹസിച്ചിട്ടുള്ളതു്! അവയെല്ലാം എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽക്രൂടി തിരശ്ശീലയിലെന്നപോലെ പാഞ്ഞുപോയി. പക്ഷേ അന്നു് ഏറ്റവും നിർദ്ദോ

ഷമായ രീതിയിൽ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ആക്ഷേപവാക്കുകൾക്കുള്ള ശിക്ഷയാണോ? .....ഞാൻ എന്റെ ദുർവിധിയെ പഴിച്ചു.

ആ ദുർദ്ദിനം പുലർന്നു. മരണമടഞ്ഞ എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു യന്ത്രത്തെപ്പോലെ ഞാൻ വിവാഹമണ്ഡപത്തിലേയ്ക്ക് നീങ്ങി. വരണമാല്യം, മരണമാല്യം പോലെനിക്ക് തോന്നി.....എനിക്ക് പിന്നെയൊന്നുമോർമ്മയില്ല. ഞാൻ വേഗം എന്റെ മുറിയിലേക്ക് മടങ്ങി.

എത്രനേരം കഴിഞ്ഞെന്നറിഞ്ഞില്ല. പതിഞ്ഞ പാദവിന്യാസശബ്ദങ്ങൾ കേട്ട ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു.

"സുമേ, സുമേ," ജ്യേഷ്ഠന്റെ സ്വരമായിരുന്നു അത്. ഞാനനങ്ങിയില്ല; "നിങ്ങൾ തന്നെ വിളിച്ചുത്തണം" ചേട്ടൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു തുടർന്നു. "കല്യാണമൊക്കെക്കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഇനി നിങ്ങളുമായി; നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമായി. ഞാനിതാപോകുന്നു." ആ വൃത്തികെട്ടസ്വരം എന്റെ ശരീരത്തിൽ സ്പർശിക്കുമെന്നു കരുതി ഞാൻ പെട്ടെന്നു് മുഖമുയർത്തി.....പ്രിയപ്പെട്ട ലളിതേ! ഈശ്വരൻ കരുണാനിധിയാണു്.....ചേട്ടന്റെ സുമുഖനായ സ്നേഹിതൻ എന്റെ കരങ്ങൾ പകർന്നു. ചേട്ടൻ ഉറക്കേ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പുറത്തേയ്ക്കുപോയി.....

വീണ്ടും ചേട്ടന്റെ കാൽ പെരുമാറ്റം കേട്ടാണു് ആ സുഖാനുഭൂതിയിൽ നിന്നു് ഞങ്ങളുണർന്നതു്. ചേട്ടൻ അപ്പോഴും ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അർത്ഥഗർഭമായ ആ ചിരി!

... ...

ലളിത ഇപ്പോൾ ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും!

ക്രൂരക്രൂരമായ എന്റെ മനസ്സു പറയുന്നുണ്ടു്: —"ഹാ! ആ മനുഷ്യനുമായി പരിചയപ്പെട്ടു്, അയാളെയൊന്നവിടെക്കൊണ്ടു വരുവാൻ ഞങ്ങൾ എന്തുമാത്രം പാടുപെട്ടെന്നോ?"

... ...

മധുവിധുകാലത്തെ സമയദോഷമില്ലായ്മയെ കരുതി തത്കാലം നിറുത്തുന്നു. ലളിത ക്ഷമിക്കുമല്ലോ.

എന്നു്,
ലളിതയുടെ സുമ.

എന്റെ
സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷകൾ

(മഹാത്മാ ഗാന്ധി)

വില 5 ക. പോസ്റ്റേജ് പ്രത്യേകം.
അഡ്വാൻസ് സഹിതം ആവശ്യപ്പെടുക.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക് ഡിപ്പോ—തിരുവനന്തപുരം.
ഫോൺ നമ്പർ 554.

വിശുപ്പിന്റെ വിളി

ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്.

"പൂവേണോ? പൂവേണോ?"
—പാതയിൽ നിന്നാവിളിപൊങ്ങീ.
അക്കാണം മേടയ്ക്കും
ഇക്കിളി ചേർത്താപ്പൂവിളികൾ.
കിളിവാതിലുകൾ തുറന്നു മേലേ
നിലയിൽ, ചന്തം വിടിരുംപോൽ!
നളിനാക്ഷികൾതന്നൊളികണ്ണേറി-
ന്നൊളിവീശുകയായതിനിടയിൽ.
'കിലുകില'രവമൊന്നുതിരുന്നു, തരി-
വളകൾ ചിരിച്ചുതകർക്കുംപോൽ,
വിധുമുഖിമാർക്കെന്തിടയൻ തന്നുടെ
വിളിയിൽ കരതാരിടറീടാൻ?.....
ഇഴയുന്നൊരിടവഴിയിൽ
ഇടയനുമൊരു ചെറുനിഴൽപോലെ!
ഇടവിട്ടാ 'പൂ'വിളിയും,
ഇരുകൈ നിറയെ പൂക്കുലയും!
ഇതളുകൾ വയലറ്റാളിയിൽ മുങ്ങിയ
കടലിപ്പൂക്കൾ ചിരിക്കുമ്പോൾ,
കൊന്നയു,മരളിയു,മരിയൊരുതെച്ചി-
പ്പൂവും,പൊൻകതിർത്തുമ്പോലും,
കുത്തൊരു നോവിൻ മുള്ളുകൾ നട്ടയിൽ
പൂത്തൊരുവിപ്പവശോണിമ പോൽ
മുള്ളുമുരുക്കിൻ പൂവുകൾ ചോര-
ത്തുള്ളികളുറിമിനുങ്ങുമ്പോൾ,
ഇമ്പംതോന്നുവതംഗനമാർക്ക-
പ്പൂക്കളിലോ, പൂവിളികളിലോ?.....
"പൂക്കാരാ! പൂക്കാരാ!"
കേൾക്കുക, മേട വിളിക്കുന്നു!
ആ വിളിതൻ തേനലയിൽ
പൂവമ്പെത്ര പുളഞ്ഞീല!
"അയ്യയ്യാ! ഒരു പുന്നാരം പൂ!"——
"അല്ലെ,യൊക്കെ നിനക്കെന്നോ?"——
"ചോരപ്പൂക്കൾ!"—"പേടിക്കേണ്ടൊരു
ചെടിയുടെകരളിന്നിതളല്ലേ?".....
"കളകള"മധുമൊഴിയങ്ങനെപോയ്;തരി-
വളകളുതോത്തു ചിരിച്ചുല്ലോ!
"കിലുകില"നാണ്യം വീണല്ലോ; ന-
ല്ലൊളികണ്ണേകും പാഞ്ഞല്ലോ!
താണകഴിഞ്ഞൊരു മിഴികളിലിടയ-
ന്നാനന്ദാശ്രു നിറഞ്ഞല്ലോ!
പോവുകയായിടയനുമ-
ങ്ങാവഴിയേ പോയ്മറയുകയായ്;
കാട്ടുകളും കാവുകളും
മേട്ടും വിളയും വയലുകളും
ചാരനിറം പൂശിയൊരാ-
ശ്രമപ്രകൃതിയിലൊരുതരിപോൽ!
ഒരുവിളി,യൊരുനിഴലൊ,രു മൃദുചലനവു-
മരിയൊരു ചിത്രമതെഴുതിപ്പോയ്
നീലത്താമരയിതളുകൾ പോലെ
നീളും നീലക്കൺമനകൾ;
വിടരും ചോരപ്പൂവുകൾ ചെടികൾ-
ക്കിടയിൽ മുല്ലപ്പൂകലയും;-
പൊന്നിനുപൊഴിമുടലണിയും നീർ-
ത്തുള്ളികൾ, വെള്ളിപ്പൂമണികൾ!-
—മൃദുലമൊരഴലാലിക്കിളിചേർത്തു
മതിമുഖിമാർ തന്നകതാരിൽ!
വരളുന്നു തരുണികൾ തൻ
ഹൃദയം മൃദുലവികാരത്താൽ.
പുലരികളിൽ പൂവിളിതൻ
നിലകളിതിൽ 'തന്ന'പകരില്ലേ?
വലവീശുകയാണൊളികണ്ണാൽ,
കളിവാക്കുകളും,ലവരെല്ലാം.
മറവിലുമൊളിവിലുമറിയും തരുണിക-
ളരിയൊരു ചിരിയുടെ പൂങ്കുലകൾ.

മുടലമൊരഴലിനൊടെതിരിട്ടങ്ങനെ
മടലോലസകലം തളരുമ്പോൾ,
ചെമ്പനിനീരലരെല്ലാമിടയൻ
ചെമ്പിൻതുടുപ്പായ് മാറിപ്പോം!
ചിരിചിതരം ചൊന്നഴകിനമുള്ളിൽ
കരയുകയല്ലീ ഹൃദയങ്ങൾ?
അറിയില്ലെന്നാലവരരുമം പൂ-
വിളിയൊരുവയറിൻ വിളിയല്ലേ?
കത്തിക്കാളും ജഠരാഗ്നിക്കെഴു-
മാത്സ്വരമതു — "പൂവേണോ?".....

* * * *

"കരയല്ലേ.....രാ രാ രോ.....
കരയാതിപ്പം പാലുതരാം....."
പൂമുറ്റത്താ പൂക്കാരൻ തൻ
പൂവിളിയല്ലല്ലയതന്നം.
ചോരപ്പൂക്കളുമില്ലില്ലൊരു ചെറു-
ചോരക്കുഞ്ഞുണരുകയില്ല.
അത്ഭുതമോലും കണ്ണുകളുനവധി-
യപ്പോഴതവിടെ ചേർന്നല്ലോ!
.....
"തുള്ളിപ്പാലെങ്കിലുമുള്ളിലുലപ്പാൽ
തുള്ളുമരിച്ചോരു കുഞ്ഞാണേ!.....
ഇന്നലെ...യിന്നലെ...യവളെ;ൻകുഞ്ഞി
ന്നില്ലിനിയവളുടെ പാലില്ലേ!"...
....

ഉൾച്ചുടാന്നൊരു നിശ്വാസങ്ങൾ-
ക്കൊപ്പംപോർമുഖപൊങ്ങിപ്പോയ്!
ഒരുനിമിഷത്തിൽ, താണതണത്താ-
ത്തരുണികളാഹാ! തളരുകയായ്!.....
നേർക്കണയും മരണത്തോ-
ടടുക്കാച്ചോമനയലറുമ്പോൾ,
നിലാനനാ "മച്ചൻ" തൻ-
ഗൽഗദനാദം കേൾപ്പീലേ?—
....."കരയല്ലേ!...വാ വാ വോ!.....
കരയരുതച്ചൻ പാലുതരാം!".....

(പകുപ്പുകാശം കവിക്ക്)

യാചകി

കുന്നത്തൂർ, ശിവ'ശങ്കരപ്പിള്ള.

(ആംഗലകവിവരേണ്യനായ ആൽഫ്രഡ് ടെന്നിസന്റെ ബെഗ്ഗർ-മെയ്ഡ് എന്ന കവിതയുടെ വിവർത്തനം)

ഒരുമനക്കൈക്കുളിർത്തുമരത്തരുകിൽ
തൻമഞ്ജുവക്ഷസി ചേർത്തുവച്ചും
കോമളമാംപദപല്ലവതല്ലജ-
യുഗ്മം പദത്രാണഹീനമായും
ആ 'രാജവയ്യൻ' തൻമുന്നിലാരാജീവ-
ചാരുവിലോചന വന്നുനിന്നു!
വർണ്ണനാതീതമാമാകാരസൌഭഗ
പൂർണ്ണിമയാമെയ്യിൽ തങ്ങിനിന്നു!

ആസ്ഥാനമണ്ഡപംതന്നിൽനിന്നെത്രയു-
മാസ്ഥയാ ഭൂമിപവംശമെഴുതി
ഭൈക്ഷ്യമെടുത്തു ദിനങ്ങളുംകഴിച്ചിട്ടും
പക്ഷ്മളനേത്രയേ കാണുവാനായ്
രാജകീയോജ്ജ്വലവേഷാഭിഷേകാഭിയാ-
ന്നാരാലവളുടെ നേർക്കുചെന്നു.

'അത്ഭുതമല്ലതു'— രാജസഭാസ്ഥരിൽ
പ്രാഭവമാന്മവർ മന്ദമോതി:
'പൊന്നുഷഃകാലമാംദേവതതന്നേക്കാൾ
സുന്ദരിയാണിവളില്ല വാദം'.

രാജിച്ചിരുന്നവരം യാചകർക്കേറവും
യോജിക്കും വേഷങ്ങളും തന്നിൽപോലും;
നീലമേഘാളികൾ ചൂഴുംവിഹായസ-
മേലാപ്പിൽമിന്നുന്ന ചന്ദ്രനെപ്പോൽ!
യാചകിതന്നുടെ കാർക്കുന്തൽ, പാദതാർ
വിശ്രൈകവശ്യമാം വാർമിഴികൾ,
എന്നിവയോരോന്നും വേറിട്ടവാഴ്ത്തിനാർ
മന്നവസേവകരോരോരുത്തർ
ആ മുടലാസ്യമാം കല്പകപ്പൂവോലും
ഭൈമമല്ലാതുള്ള സൌകുമാര്യം
ആ രാജ്യംതന്നിലേയേതേതു സുന്ദരി-
മാരിലുമജ്ഞാതമായിരുന്നു!

മന്നവൻതൽക്ഷണംചെയ്തുപ്രതിജ്ഞയെ-
"ന്നെൻപ്രാണനാഥയീ യാചകി താൻ"

ആശാന്റെ തത്വദർശനം

വിദ്വാൻ കെ. കെ. വാര്യർ

മേലേക്കിടയിൽപ്പെട്ട കവികൾക്കെന്നു വേണ്ട, ഒരുവിധം നിലവാരപ്പെട്ട കവികൾക്കുപോലും സ്വന്തമായ ഒരു തത്വദർശനം, ജീവിതനിരീക്ഷണം, ആദർശം ഇവ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നോ, ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നോ ആണ് ഇന്നത്തെ നിരൂപകന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ സാധുതയെയോ സാർവ്വത്രികസാദ്ധ്യതയെയോ ഇവിടെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. ആശാൻ ഒരു മഹാകവിയും മലയാളകവികളിൽ അദ്വിതീയനുമാണ്. തത്ത്വദർശനായ കുമാരനാശാനു സ്വന്തമായിട്ടുള്ള ആ തത്വദർശനം എന്താണ്? ആശാന്റെ കവിതകളിലൂടെ ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ എന്താണു കണ്ടുകിട്ടുന്നത്? അതൊന്നു ചുരുക്കമായി, പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനാണ് ഈ വിനീതമായ പരിശ്രമം.

അതിനുമുമ്പായി ഒന്നുപറഞ്ഞുവയ്ക്കട്ടെ. കവികളാരും സ്വന്തമായി ഒരു "ഫിലോസഫി" നിർമ്മിക്കുവാൻ തുനിയാറില്ല, അതിനു ആവശ്യവുമില്ല. ആത്മീയവും ഭൗതിക (സാമൂഹ്യ)വുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ, എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടായി, എത്രയോ തത്വജ്ഞാനികളുടെ സൂക്ഷ്മചിന്തകൾ വ്യാപരിച്ചിട്ടുണ്ട്! ആദ്യത്തേതിൽ ഭാരതഭൂമി അത്ഭുതകരമാംവിധം അഭൂതപൂർവ്വമായ പുരോഗതി പ്രാപിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഷഡ്ദർശനങ്ങളും അവയെ അധികരിച്ചു മാധവശങ്കര രാമാനുജാദികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രൗഢവിചിന്തനങ്ങളും ഇന്നും സരോമാഞ്ചം സ്മരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. "ശ്രീശങ്കരന്റെ ചിന്തയിൽ പ്പെടാത്ത ഒരു തത്ത്വജ്ഞാനവുമില്ല" എന്നാണ് വയ്പ്. ഭൗതികമണ്ഡലത്തിൽ കുറഞ്ഞൊരു കാലംകൊണ്ടു പാശ്ചാത്യൻ നമ്മെ ബഹുദൂരം പിന്നിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തം, പരിണാമവാദം, ചതുർമ്മാനസിദ്ധാന്തം മുതലായി ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽ വിപ്ലവകരങ്ങളും വിസ്മയജനകങ്ങളുമായ ഒട്ടേറെ തത്വചിന്താപദ്ധതികൾ അവിടെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു വികാരത്തിലും വിഭാവനയിലും മാത്രം വിഹരിക്കുന്ന കവിക്കു ഈ ശുദ്ധഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എന്തു ബന്ധം, എന്ന ചോദ്യം ന്യായമാണ്. പക്ഷേ, കാറൽ മാർക്സിന്റെ 'വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത ഭൗതികവാദം' സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡിന്റെ 'മാനസികാപഗ്രഥനം' മുതലായവ ഇന്നത്തെ കവികൾക്കു പണ്ടത്തെ യോഗവേദാന്താദികൾപോലെതന്നെ അഭിമതമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഉജ്ജ്വലത്തായ ഈ തത്വദർശനങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നു കവി സ്വന്തമാക്കി എടുക്കുന്നു. അഥവാ തന്റെ ഹൃദയഗതിക്കിണങ്ങുന്ന ഒന്നിൽ അയാൾ പറ്റിപ്പിടിച്ചുനിൽക്കുന്നു. ഈ തത്വദർശനപ്രദീപത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിയുടെ ചിന്താസഞ്ചാരവും ജീവിത നിരീക്ഷണവും. കവിയുടെ

സ്വന്തമായ തത്ത്വദർശനം എന്നു പറയുമ്പോൾ ഇതാണു വിവക്ഷിതം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ആശാന്റെ നില എവിടെയാണു?

"അദ്ധ്യാത്മാകാശങ്ങളെയന്തരാ തുരന്നു പോം ബുദ്ധിതൻ സൂക്ഷ്മകിരണംവഴിയുള്ളിലുള്ള ഗ്രന്ഥതത്ത്വങ്ങൾ" കണ്ടറിഞ്ഞ മഹായോഗിയും ലോകഗുരുവുമായിരുന്നല്ലോ ശ്രീ നാരായണൻ. ആ അപൂർവ്വയോഗിയുടെ ആത്മനും അന്തേവാസിയുമായിരുന്ന ആശാൻ എന്നതു വിഖ്യാതമാണു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് ആശാന്റെ ദർശനകോടി ആദ്ധ്യാത്മികമായതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകയില്ല. ആശാൻ വലിയബുദ്ധമതപക്ഷപാതിയായിരുന്നുവെന്നു പറയാറുണ്ടു്. അതിൽ എത്രയുണ്ടു പരമാർത്ഥമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാലുംഒന്നുതിട്ടം. ആശാന്റെ തത്ത്വദർശനം ബൗദ്ധധർമ്മസമ്മതമാണു്. ബൗദ്ധധർമ്മം ഹൈന്ദവധർമ്മത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയാണെന്നും പറയാമല്ലോ. ആ നിലയിൽ ഉഭയധർമ്മസ്വീകാര്യമായ ഒരു തത്ത്വദർശനപദ്ധതിയാണു് ആശാൻ അവലംബിച്ചതു് എന്നു പറയുകയായിരിക്കും സമീചീനം; അതാണു വാസ്തവവും. ആ തത്ത്വദർശനത്തെ "കർമ്മവാസനാഗതം" എന്ന ഒറ്റപദത്തിൽ പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടു് ജന്മപരമ്പരകളിലൂടെയുള്ള ആ സിദ്ധാന്തം ചുരുക്കത്തിലൊന്നു വിവരിക്കാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ.

നമുക്കു് ശരീരം, ജീവൻ, മനസ്സു് എന്നു മൂന്നു ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇവ ഓരോ പ്രകാരത്തിൽ അനുഭവഗോചരവുമാണു്. ഇതിനുമപ്പുറത്തു്, ജീവന്റെയും മനസ്സിന്റെയും ആധാരമോ കേന്ദ്രമോ ആയി ആത്മാവു് എന്നൊരു ഘടകവും നമുക്കുണ്ടു്. ഈ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും നാം അതിനെ അറിയുന്നില്ലല്ലോ. അതെന്തുകൊണ്ടു്? ന്യായമായ ഒരാശങ്കയാണിതു്. മനോമണ്ഡലത്തിൽ മാഞ്ഞു് അഥവാ അതിനാൽ ആവൃതമായിട്ടാണു് സൂക്ഷ്മതരമായ ഈ ചിത്സ്വരൂപത്തിന്റെ ഇരിപ്പു്. വെള്ളം കലങ്ങിയും ഓളംവെട്ടിയും കിടക്കുന്ന ജലാശയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടു കാണുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ?—ഇല്ലല്ലോ. എന്നാലും, എല്ലാ ജലാശയങ്ങൾക്കും അടിത്തട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു മറിയാം: വെള്ളംതെളിഞ്ഞാൽ, ഓളം അടങ്ങിയാൽ, അടിത്തട്ടു കണ്ടുതുടങ്ങുന്നു. ഇതാണു് ആത്മാവിന്റെയും സ്ഥിതി. മനോമണ്ഡലം അവിദ്യകൊണ്ടു് കലുഷമായും, രാഗദ്വേഷാദി വികാരങ്ങൾകൊണ്ടു് തിരയടിച്ചും, കിടക്കുമ്പോൾ തദന്തർല്ലീനമായ ആത്മാവിനെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാൻ (പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ) സാദ്ധ്യമല്ല എന്നേയുള്ളൂ.

അനശ്വരമായ ഈ ആത്മാവു ജീർണ്ണമായ ശരീരത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതാണു് മരണം. ആ ദേഹി മനോമയമായ ഒരു സൂക്ഷ്മശരീരത്തോടുകൂടി മറെറാരു ശരീരത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു—ക്ലൃപ്തൽ സംസ്കാരത്തിനുവേണ്ടി, ശുദ്ധിക്കുവേണ്ടി, ഉദ്ഗതിക്കുവേണ്ടി പ്രാഗ് (മുൻ)ജന്മത്തിൽ മനസ്സു് സഞ്ചയിച്ച അറിവുകൾ, അനുഭൂതികൾ, ആശകൾ, ആലോചനകൾ എല്ലാം സൂക്ഷ്മരൂപമായ് ആത്മാവിനെ ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവയാണു് 'വാസന'യെന്ന പദത്താൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതു. ഇപ്രകാരം ആത്മാവു് പ്രാഗ്ജന്മകർമ്മങ്ങൾക്കും തൽഫലമായ വാസന (സംസ്കാരം) യ്ക്കും അനുരൂപമായി തുടർന്നു തുടർന്നു അനേകം ജന്മങ്ങളെടുക്കുന്നു.

"പുനരപി ജനനം പുനരപി മരണം
പുനരപി ജനനീ ജഠരേശയനം."

എന്നെങ്കിൽ, കർമ്മപാശബദ്ധമായ ജീവൻ ജന്മപരമ്പരകളിലൂടെ മുന്നോട്ടു പോകുന്ന രാജാവാകട്ടെ യാചകനാവട്ടെ, യോഗിയാകട്ടെ ഭോഗിയാകട്ടെ, ആരായാലും ശരി, സായുജ്യപദപ്രാപ്തിവരെ—ആത്മാവിനു പൂർണ്ണസംസ്കാരം, സർവ്വവാസനാവിനിർമ്മുക്തി, ലഭിക്കുന്നതുവരെ—ഈ പ്രാഗ്ജന്മകർമ്മവാസനകളുടെ താളത്തിനൊത്തു തുള്ളാതെ തരമില്ല.

ആശാന്റെ കവിതകളിലെല്ലാം മാലയിൽ നൂലുപോലെ ഓടിയിരിക്കുന്നതത്ത ദർശനം ഇതാണ്.

വീണപൂവിലെ കുസുമനായികയുടെ ചരമാനന്തരഗതി ആശാൻ കാണുന്നു—

"ഇപ്പശ്ചിമാബ്ധിയിലണഞ്ഞൊരു
താരമാരാ-
ലുൽപ്പന്ന ശോഭോദയാദ്രിയിലെ-
ത്തിടുമ്പോഴം
സൽപ്പുഷ്പമേ, യിവിടെമാഞ്ഞു
സുമേരുവിന്മേൽ
കല്പദ്രുമത്തിനുടെ കൊമ്പിൽ
വിടർന്നിടാം നീ"

ദേവലോകത്തായിരിക്കുമത്രെ അടുത്ത ജനനം. ആ ജന്മത്തിലോ? അവിടെയുള്ള അളിവേണികളുടെ ഭ്രഷ്യയായിത്തീരാനാണു കഴിയുന്നതെങ്കിൽ, "ഇമ്പത്തെയും സുരയുവാക്കളിലേകി രാഗസമ്പത്തെയും" അങ്ങനെ സുകൃത സമ്പത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കാം. പക്ഷേ ആ ദേവർഷികളുടെ ബലി (പൂജാ) പുഷ്പമായിത്തീരാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായെങ്കിൽ!! അയ്യോ!—പിന്നെ ജനനമരണക്ലേശമൊഴിഞ്ഞു; സായുജ്യമായി!

"സ്വർല്ലോകവും സകല സംഗമവും കടന്നു
ചെല്ലാം നിനക്കു തമസഃ പരമാം പദ-
ത്തിൽ"

നളിനി, പ്രേമനൈരാശ്യത്താൽ നാടും വീടും വിട്ടു; വിജനമായ കാട്ടിലെത്തി; മരിക്കാനൊരുങ്ങി ഒരു സരസ്സിൽ ചാടി. അതാ—അവളെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ അവിടെ ഒരു യോഗിനിയുണ്ടായി. "ദിഷ്ടമെങ്ങനെയൊരാൾക്കതേ വരൂ"—എന്നതാണു് ഇതിനു സമാധാനം. എന്താണീ ദിഷ്ടം (വിധി) എന്നു വച്ചാൽ? പൂർവ്വജന്മകർമ്മഫലാനുഭവം തന്നെയല്ലേ?

അഞ്ചുകൊല്ലം നളിനി പഞ്ചവൃത്തികളടക്കിക്കൊണ്ടു തീവ്രതപസ്സു ചെയ്തു. അവർ ശാന്തയായി; "ഒരു ചിരയോഗസംയതസ്വാന്ത"യുമായി. എങ്കിലും "യമനിയമാസനാ"ദികമായ ആ പുരോഗതി, ധ്യാനമെന്ന ഏഴാമത്തെ പടിയോളമേ എത്തിയുള്ളൂ. ചാരം പൊതിഞ്ഞ തീക്കനൽ പോലെ, പരമസാത്വികമെങ്കിലും അതിശക്തിമത്തായ പ്രേമം കെട്ടാറാതെ കിടക്കുകയല്ലേ? "മാനസം ഭഗവദംഘ്രിപങ്കജധ്യാനധാര"യിൽ ഉറയ്ക്കാതെ അവർക്കു ഗതിമുട്ടി. അതങ്ങനെ. ആ ദിവാകര*യോഗിയോ? അദ്ദേഹം "ചിത്തമാം വലിയ വൈരി"യെ തികച്ചും കീഴ്പ്പെടുത്തിയയാളാണു്. യോഗമാർഗ്ഗത്തിൽ അങ്ങേയറ്റംവരെ എത്തിയ മഹാനുഭാവനുമാണു്. എന്നിട്ടും അന്നു് അദ്ദേഹത്തിൽ,

* 'നളിനി'യിലെ നായകനായ യുവയോഗിയുടെ പേരു് ദിവാകരനെന്നുണ്ടോ? അങ്ങനെയാണു് ഇപ്പോൾ പൊതുവേ ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ—

".....യോഗിയാം
ദിവാകരനെ വിട്ടു യോഗിനി മാഞ്ഞു. സന്ധ്യാസമം"—എന്ന ഒരലങ്കാരപ്രയോഗത്തിൽ മാത്രമേ ദിവാകരശബ്ദം കാണുന്നുള്ളൂ. അതു സൂര്യൻ എന്ന യർത്ഥത്തിൽ രൂപകാലങ്കാര പ്രയോഗമാകാൻ ഇടയുള്ളതുമാണു്. ഈ നിലയിൽ ദിവാകരൻ എന്നതു് ആ യോഗിയുടെ പേരുതന്നെ എന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ വിഷമമുണ്ടു്.

അതുവരെയില്ലാത്ത വിധം പ്രബലമായ ഒരു ഉൽക്കണ്ഠ(വെമ്പൽ) എവിടന്നോ ചാടിവന്നിരിക്കുന്നു! ഒരു നെടുവീർപ്പും! അദ്ദേഹവും അതാ, അജ്ഞാതമായ ഒരു പ്രേരണയാൽ, നളിനി നില്ക്കുന്ന ആ സരസ്തീരത്തിൽത്തന്നെ വരുന്നു.

"ജന്തുവിന്നു തുടരുന്ന വാസനാ-
ബന്ധ മിങ്ങുടലുവീഴുവോളവും"

ആശാന്റെ തത്വദർശനം ഇവിടെക്കാണാം.

അവർ തമ്മിൽ തെല്ലൊരു ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ട്. നളിനിയെ തപസ്സിലേക്കു നയിച്ചതു പ്രേമാവേശ നൈരാശ്യങ്ങളാണ്. ദിവാകരൻ, പ്രേമം അങ്കുരിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ—ബാഹ്യപ്രേരണകളൊന്നും കൂടാതെ—യൗവ്വനാരംഭത്തോടെ വൈരാഗ്യശാലിയായി സന്ന്യാസിയായിത്തീർന്നു. ഈ തരതമഭാവം—പ്രാഗ്ജന്മകർമ്മഫലമായ ഈ സംസ്കാരാന്തരം—തന്നെയാണു അവരെ തപസ്സിൽ രണ്ടു പടിയിലാക്കി നിർത്തിയതും. ആ ഭേദം ഒടുവിൽവരെ കാണാം. "മരം കൊണ്ടു നേർവഴി മറഞ്ഞിരിക്കയാൽ" പരസ്പരം കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും രണ്ടുപേരുടെ ഹൃദയത്തിലും ഒരേ സമയത്തു് ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടായി. ദിവാകരന്റെ ഹൃദയസരസ്സിൽ ഒരു ഓളം മാത്രമുണ്ടാക്കിയ ആ വീർപ്പു് നളിനിയുടെ കരളിൽ തിരയടിയാണു് ഉണ്ടാക്കിയതു്! ഒടുവിൽ, ബാല്യത്തിലെ കളിത്തോഴനും യൗവ്വനസ്മരണകളിലെ പ്രേമഭാജനവും തപഃശ്രുതിവന്ന അന്ത്യഘട്ടത്തിലെ ഗുരുവുമായ ദിവാകരനിൽ നിന്നു, "മഹാവാക്യ"തത്വങ്ങൾ കേട്ടു ശങ്കപോയപ്പോൾ, 'മഹാസമാധി' അവർക്കു് ക്ഷിപ്രസാധ്യവുമായി. ആശാന്റെ തത്വദർശനം ഈ ഘട്ടത്തിൽ ദിവാകരയോഗിതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു—

"സ്നേഹമെങ്കിലുമിയന്ന ഖിന്നനായ്:.
സാഹസങ്ങൾ തുടരുന്ന സന്തതം
ദേഹി ഈശകൃപയാലെ തന്മഥാ-:
മോഹനിദ്രയുണരുന്ന നാൾവരെ"

* * * * *

ധർമ്മലോപമണയാതെ നമ്മളിൽ
ശർമ്മവും വ്യഥയുമേകിയേറെനാൾ
നിർമ്മലേ ഒരു വഴിക്കു നീണ്ടൊരീ
കർമ്മപാശഗതി നീ കടന്നുതേ."

മറ്റു കാവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഇനി അധികമൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. ആശാന്റെ സമകാലികനും സുഹൃത്തും തത്വജ്ഞാനിയുമായിരുന്ന ശ്രീ. കേരളപണ്ഡിതർ, 'ലീല'യ്ക്കു ഒരു നിരൂപണം എഴുതീട്ടുണ്ടു്. അതിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു—ലീലയുടെ പുനർജ്ജന്മമാണു് നളിനിയെന്നു! ലീലയും മദനനും യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രണയിജനങ്ങളാണെങ്കിൽ രേവാ (നർമ്മദാ) നദീഗർഭത്തിൽ മുങ്ങിമറഞ്ഞ അവരുടെ അടുത്തജന്മം നളിനിയും ദിവാകരനുമായിട്ടായിരിക്കും എന്നർത്ഥം. ആശാനെയും ആശാന്റെ തത്വദർശനത്തെയും കുറിച്ചു ശരിയായിട്ടറിയാവുന്ന ഒരു പണ്ഡിതരുടെ അഭിപ്രായമാണു് ഇതെന്നും സ്മരിക്കണം.

ആനന്ദഭിക്ഷുവിൽ ആകൃഷ്ടയായി ആവേശരിതയായി അദ്ദേഹത്തെത്തേടി ജേതുവന വിഹാരത്തിൽ ബുദ്ധസന്നിധാനത്തിലെത്തുന്ന ആ പറയപ്പെൺകൊടിയെ നോക്കി ആശാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?—

"അരിയ നീർത്താർമൊട്ടേ-
നിൻതലിയിൽ
സ്ഫുരിതമാം തുമഞ്ഞിൻ തുള്ളി
തന്നിൽ"

സൈരിണി

എൻ. ജെ. പ്രദീപം, കടമ്പനാട്ട്.

അന്നിലക്കണ്ണാടിതന്നടത്തെത്തിയ
തനപിയാമിനി,—ഹൈരോദ്ര.
അക്കണ്ണെഴുതിക്കവച്ചിച്ചു വീണ്ടും, മ-
മ്മയ്യണ്ണിപൊട്ടൊന്നു തൊട്ടു.
'അത്തർ'തുടങ്ങിയ സുഗന്ധികങ്ങളും
പുത്തൻപരിമളം പൂശി.
പട്ടുപൂഞ്ചേലയാൽ മേനിമുഴുവനും
കൂട്ടിക്കരംശാക്ഷി മൂടി.
ചേലാന്വജ്രങ്ങൾ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന
മാലകളഞ്ചാറണിഞ്ഞു.
ചെറുകുനിഞ്ഞവൾ തന്മേനിനോക്കിനി-
ന്നൊട്ടൊട്ടുപുഞ്ചിരിതൂവി.
താനേപുകിതശാത്രിയായ് തീന്നൊട്ടു
നാണമാന്നങ്ങിനെനിന്നു.
പരംസുശോഭിതരൂപമിയന്നൊരു
തരുകം പോലവൾ മിന്നി
അമുഖംപാടേ മനോഹരം,—സൈരന്ധ്രയ്
സമ്മേളനത്തിന്റെ രംഗം.

* * * * *

അച്ചക്രവാളച്ചരുവിലൊതുങ്ങി നി-
ന്നർക്കനും,—സായാഹ്നനേരം
ചെമ്പായംപൂശിയോരംബരവീഥിയൊ-
ട്ടുഞ്ചിതമോഹനമായി.

* * * * *

തന്നനുകാന്തികം പൂകുവാനായവൾ
മന്ദം നടക്കുകയായി
കറവാർകുന്തളം കൈകൊഴിഞ്ഞക്കഴൽ
മുട്ടിന്റെ പിമ്പോളമെത്തി.
സായന്തനമണിഞ്ഞെന്നലേറക്കച-
ഭാരം പറന്നു കളിച്ചു.
അമുഖചന്ദ്രനിലുമവച്ചീട്ടുന്നൊ-
രുന്മത്തനീലാളകങ്ങളും
താമരത്തണ്ടരിലളിനിരപോലൊരു
കോമളരംഗം രചിച്ചു.
ഏതിനുംപോരുമെന്നോതും വിധത്തില-
ന്നാരിതൻ ചേലതന്നഗ്രം
നീളെനീളെച്ചുളിവേറി, നിലത്തുചേ-
ന്നോളം തുളയുകയായി.

* * * * *

പോവുകയാണവൾ, 'ഭാവിനി' മന്മഥ
കോവിലിൽ പൂജയൊരുക്കാൻ.
പോവുകയാണവൾ, കന്ദർപ്പരാജ്ഞി, തൻ
പൂവൽമെയ് വിറകഴിപ്പാൻ.
പോവുകയാണവൾ, പാവിതമാം ജഗ-
ജ്ജീവനെഹോമിച്ചെരിക്കാൻ.

* * * * *

ഏകാഗ്രമാമൊരു ചിന്തയിൽ തനചിത-
ന്നാകാംക്ഷസർവ്വം ലയിച്ചു.
മറൊന്നുമില്ലവൾക്കോർക്കുവാൻപോലു,മ-
ച്ചുറവുപാടെല്ലാം മറന്നു
ഹന്ത! മഹീപതൻമാനസത്തിങ്കലെ
ന്നന്തരംനിത്യം വരുന്നു?
പൂവമ്പനെ, ക്രൂരനമ്പാരയാൽ തീത്തൊരു
പാവയായെണ്ണം ചിലപ്പോൾ
പാരം പരുപരുപ്പേറുംശില, ചില-
നേരംകുസുമമെന്നോതും
പൂമാലകണ്ടാൽനടുങ്ങും, ചിലപൊഴു-
തോമലാൾ പാമ്പെന്നുചൊല്ലും
പാമ്പിനെയാർമടിക്കെട്ടിൽ തിരുകുവാൻ
വൻപവൾക്കേറും ചിലപ്പോൾ.

* * * * *

പോവുകയാണവൾ, കാമനിവൃത്തിയാം
പൂവണിത്തേരിലിരിപ്പാൻ.
പോവുകയാണവൾ, 'നിത്യസുനിർമ്മല
ജീവന', പാടേ ഹനിപ്പാൻ
പോവുകയാണവൾ, ജീവിതം പാപമാം
പാഴ്കനിന്ദനമാക്കാൻ.

എന്നതുടങ്ങി കുറെ വാക്യങ്ങൾ? അതൊന്നു ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കൂ—ആമഞ്ഞിൻതുള്ളി എന്തെന്നാണു കരുതുന്നതു? അവളുടെ പ്രാഗ്ജന്മസംസ്കാരം അടിക്കടി അധികമധികം ഉന്മിഷത്തായി, അവൾ വ്യക്തിപ്രേമത്തിലൂടെ വിശ്വപ്രേമത്തിലേക്കു വികസിക്കുന്നവിലോഭനീയമായ ചിത്രമാണു് ആ കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നതു്.

ഈ ചിന്താഗതി, ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിക്കാം:—

"സ്വന്ത കർമ്മവശരായ് തിരഞ്ഞിട്ടു-
ന്നന്തമറ്റ ബഹു ജീവികോടികൾ
അന്തരാളഗതി തന്നിലൊന്നൊടൊ-
ന്നന്തരാപെടുമണുക്കളാണു നാം"

---

* എഴുതിവരുന്ന 'ഹൈരോദ്ര' എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ നിന്നും.

പ്രേമലേഖനം

(ടെന്നിസീ വില്യംസ്)

വിവർത്തകൻ, കെ. ഏ. സുകുമാരൻ, ടാറാപുരം.

കഥാപാത്രങ്ങൾ:

അവിവാഹിത
വൃദ്ധ
മദ്ധ്യവയസ്ക
മദ്ധ്യവയസ്കയുടെ ഭർത്താവു്.

(രംഗം: ന്യൂ ഓർലിയൻസിലെ ഒരു പഴയ വീടിന്റെ വരാന്ത. ഉരുമുറി ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞതാണു. നാല്പതു വയസ്സുള്ള ഒരു അവിവാഹിത അവിടെ തയ്യലിൽ വ്യാപൃതയായിരിക്കുന്നു. മറവശത്തു കറുത്ത സിൽക്കു വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു് ഒരു വൃദ്ധ ഇരിക്കുന്നു. വാതിൽപ്പുൽ മണി മുഴങ്ങുന്നു.)

അവിവാഹിത—(എഴുന്നേറ്റു കൊണ്ടു്.) അതാ, ആ കത്തു കാണുവാൻ ആരോ വരുന്നുണ്ടു്.

വൃദ്ധ—(സാവധാനം എഴുന്നേറ്റു വടിയിന്മേൽ താങ്ങി നിന്നു കൊണ്ടു്.) ഞാൻ അകത്തേക്കു പോകട്ടെ (അവർ സാവധാനം അവിടെ തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു തിരശ്ശീലയുടെ പിറകിലേക്കു നീങ്ങുന്നു. അവിവാഹിത വാതിൽ തുറക്കുന്നു.)

അവി—അകത്തേക്കു വരൂ.

(ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കയായ സ്ത്രീ അകത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

മദ്ധ്യവയസ്ക—വളരെ നന്ദി.

അവി—നിങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നാണു വരുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

മദ്ധ്യ—അതെ; അതെ—ഞങ്ങൾ മിൽവാക്കീയിൽ നിന്നും വളരെ നാഴിക നടന്നു ക്ഷീണിച്ചു വരികയാണു്, ഞാനും എന്റെ ഭർത്താവും. ഞങ്ങൾ ആ പ്രണയലേഖനം കാണുവാനായിട്ടാണു വന്നതു്.

(ഒരു ഘനം കുറഞ്ഞ കൂട്ടിൽ ഒരു പക്ഷിയെ കണ്ടിട്ടു്.)

"ഈ പാവപ്പെട്ട പക്ഷിയെ എന്തിനു കൂട്ടിലിട്ടിരിക്കുന്നു? അതു വളരെ ചെറിയ പക്ഷിയാണല്ലോ!"

അവി—അതു ജീവനുള്ള പക്ഷിയല്ല. വൃദ്ധ (തിരശ്ശീലക്കു പിറകിൽ നിന്നു കൊണ്ടു്.) അതു 'സ്റ്റഫു' ചെയ്തു വെച്ചിരിക്കുകയാണു്.

മദ്ധ്യ—(തൊപ്പിയിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന 'സ്റ്റഫു' ചെയ്ത ഒരു കാക്ക പക്ഷിയെ തൊട്ടുനോക്കി സംശയം തീർത്തുകൊണ്ടു്) വിൻസ്റ്റൺ ആ തെരുവിൽ കാത്തു നില്ക്കുകയാണു്. അയാൾക്കു കവാത്തിനു പോകുവാൻ സമയമായെന്നു തോന്നുന്നു. കവാത്തു ഇതിലെയല്ലെ വരുന്നതു?

അവി—അതെ.

മദ്ധ്യ—വാതിൽപ്പുലുള്ള നിങ്ങളുടെ ഒപ്പു ഞാൻ കണ്ടു. ലോർഡ് ബയറന്റെ ഒരു പ്രണയലേഖനം നിങ്ങളുടെ കയ്യശമുണ്ടല്ലൊ?

അവി—ഉണ്ടു്.

മദ്ധ്യ—ഹാ! എത്ര രസകരമായിരിക്കുന്നു! നിങ്ങൾ അതു എങ്ങിനെ സമ്പാദിച്ചു?

അവി—എന്റെ അമ്മുമ്മയ്ക്കു് ബയറൺ എഴുതിയ പ്രണയലേഖനമാണതു്

മല്ല്യ—നോക്കണേ! എത്ര സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നു! അവർ ബയറണുമായി എവിടെ വെച്ചാണു കണ്ടു മുട്ടിയതു്?

അവി—ഏതൻസിലെ ആക്കോപോളീസിന്റെ കല്പ്പടവിൽ വെച്ചു.

മല്ല്യ—എവിടെ? ഏതൻസിലോ? ങേ! പക്ഷേ.....ലോർഡ് ബയറൺ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഗ്രീസിൽ വന്നിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല.

അവി—ബയറന്റെ വിപ്ലവകരമായ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗം ഗ്രീസിലാണു കഴിച്ചു കൂട്ടിയതു്.

വല്ല്യ—അദ്ദേഹത്തെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നും നാടുകടത്തിയിരുന്നു!

അവി—അദ്ദേഹം സ്വമനസ്സാലെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നും നാടുവിട്ടതാണു്!

വല്ല്യ—റീജൻറിന്റെ കോട്ടിലെ ചില അപവാദങ്ങൾ മൂലമാണു് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നും പോയതു.

അവി—അതേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ അകന്ന സഹോദരിയെക്കുറിച്ചു്—

വല്ല്യ—ഛെ! അതു മുഴുവൻ നുണയായിരുന്നു.

അവി—അതു നേരാണെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടില്ല.

വല്ല്യ—അദ്ദേഹം വികാരാധീനനായിരുന്നു. എന്നാൽ നീചനായിരുന്നില്ല.

അവി—ഓ! സന്മാർഗ്ഗകാര്യം! അതെല്ലാം അസ്പഷ്ടവും സന്ദിഗ്ദ്ധവുമാണെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

മല്ല്യ—ആ തിരിഞ്ഞീലക്കു പിറകിലുള്ള സ്ത്രീ ഇങ്ങോട്ടു വരാത്തതെന്താണു്?

അവി—ക്ഷമിക്കണം അവർ അകത്തിരിക്കുവാനിഷ്ടപ്പെടുന്നു.

മല്ല്യ—ശരി—ലോർഡ് ബയറൺ ഗ്രീസിൽ എന്തു ചെയ്തായിരുന്നുവെന്നു ഞാനൊന്നു ചോദിച്ചോട്ടെ?

വല്ല്യ—(അഭിമാനപൂർവ്വം) സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി പടവെട്ടുകയായിരുന്നു.

അവ—അതേ, അതേ, ഗ്രീസിൽ ചെന്നു് സൈന്യത്തിൽ ചേർന്നു് അവിശ്വാസികൾക്കെതിരായി സമരം ചെയ്തിരുന്നവരെ സഹായിച്ചു.

വല്ല്യ—സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം ജീവൻ കളഞ്ഞു.

മല്ല്യ—ഹോ! എത്ര അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു ആ ജീവിതകഥ! എത്ര കേട്ടാലും മതിവരാത്ത കഥ! എന്റെ ഭർത്താവു ക്രൂടി ഇതു കേൾക്കാനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!—ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ പോയി വിളിച്ചു കൊണ്ടു വരട്ടെ—

("വിൻസ്റ്റൺ! വിൻസ്റ്റൺ!" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു മല്ല്യവയസ്സു പുറത്തേക്കു പോകുന്നു.)

വല്ല്യ—(തിരിഞ്ഞീലയുടെ അരികിൽക്കൂടി തല വെളിക്കു കാട്ടിക്കൊണ്ടു്.) അവരെ ശരിക്കു സൂക്ഷിച്ചോളൂ! അവരുടെ നേരെ ഒരു കണ്ണു വേണം കെട്ടോ!

അവ—ശരി വിഷമിക്കേണ്ട—

(മല്ല്യവയസ്സു കടിച്ചു ഉന്മത്തനായ തന്റെ ഭർത്താവുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു കടലാസുതൊപ്പി ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.)

മല്ല്യ—വിൻസ്റ്റൺ! ആ തൊപ്പിയെടുത്തുമാറ്റി സോഫയിലിരിക്കൂ. ഈ സ്ത്രീ കവി ലോർഡ് ബയറന്റെ പ്രേമലേഖനം നമ്മെ കാണിച്ചു തരുവാൻ പോകുന്നു.

അവി—ഞാൻ തുടരട്ടെ!

മല്ല്യ—ഓഹോ! തുടർന്നോളൂ. ഇതു എന്റെ ഭർത്താവു മിസ്റ്റർ ടട് വില്ലരാണു്.

അവി—നിങ്ങൾക്കു ക്ഷേമമല്ലേ?

മല്ല്യ—ഞാൻ മിസ്സിസ് ടട് വില്ലാരാണ്.

അവി—ആട്ടെ; നിങ്ങളും ഇരിക്കൂ.

മല്ല്യ—(അല്പം വിഷമത്തോടെ) അദ്ദേഹം കുറച്ചു കടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വൃദ്ധ—(മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തിരശ്ശീല ഇളക്കിക്കൊണ്ട്.) അദ്ദേഹത്തോട് ആ ചുരുട്ട സൂക്ഷിച്ചു വലിക്കണമെന്നു പറയൂ!

അവി—അതു സാരമില്ല; ചാരം കളയുവാൻ ആ പാത്രംഉപയോഗിച്ചാൽ മതി.

വൃദ്ധ—പുകവലി ഒരു ചീത്തസ്വഭാവമാണ്.

ഭർത്താവ്—ങേ!.....

മല്ല്യ—ഈ സ്ത്രീയുടെ അമ്മൂമ്മ ലോർഡ് ബയറണെ കണ്ടുമുട്ടിയ കഥ പറയുകയാണ്. ഇറലിയിൽ വെച്ചല്ലേ തമ്മിൽ കണ്ടത്?

അവി—അല്ല.

വൃദ്ധ—(ഉഗ്രനീരസത്തോടെ) ഗ്രീസിൽ ഏതൻസിൽ ആക്രോപോളീസിന്റെ കൽപ്പടയിൽ വെച്ച്! ഞങ്ങൾ ഇതു രണ്ടു പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞല്ലൊ. (അവിവാഹിതയോട്.) അറിയാഡ്നീ! ആ പത്രത്തിൽ നിന്നും ഒരു ഭാഗം വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കൂ.

അവി—വായിക്കാം.

വൃദ്ധ—വായിക്കാനായ! ആ ഭാഗം തന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കണേ!

(വെണ്ണക്കടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞു പട്ടു നാടകൊണ്ടു കെട്ടിവെച്ചിരുന്ന ഒരു പുസ്തകം അവിവാഹിത കൊണ്ടു വരുന്നു.)

അവി—അന്നത്തെയും ഇന്നത്തെയും മറ്റു പല അമേരിക്കൻ യുവതികളേയും പോലെ എന്റെ അമ്മൂമ്മയും യുറോപ്പിൽ പോയി.

വൃദ്ധ—അന്നു ആദ്യമായിട്ടാണ് അവർ ജനസമൂഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുവാൻ പോകുന്നതു്.

മല്ല്യ—അന്ന് അവർക്കു എത്രവയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു?

വൃദ്ധ—പതിനാറു്! വെറും പതിനാറു വയസ്സു മാത്രം! അവർ അതിസുന്ദരിയായിരുന്നു. അവരെ ആ പടമൊന്നു കാണിച്ചു കൊടുക്കൂ. ആ പത്രത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പേജിലുണ്ട്.

(അവിവാഹിത ചിത്രം കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.)

മല്ല്യ—(നോക്കിയ ശേഷം) എന്തൊരു സുന്ദരിയായ തരുണി! (ചിത്രം ഭർത്താവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു)

ഭർ—ങേ!.....

വൃദ്ധ—നോക്കണേ! അറിയാഡ്നീ! നീ ആ മനുഷ്യനെ സൂക്ഷിക്കണം കെട്ടോ. അയാൾ നല്ലവണ്ണം കുടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഭർ—ങേ! അവർ അവിടെയിരുന്നു എന്താണു പറയുന്നതു്?

മല്ല്യ—(അയാളുടെ കരം പിടിച്ചു മുന്നറിയിപ്പു നല്കുന്ന ഭാവത്തിൽ) വിൻസ്റ്റൺ! മിണ്ടാതിരിക്കൂ!

ഭർ—ആ!... ..

അവി—യൂറോപ്പിലെ പര്യടനം അവസാനിക്കാറായപ്പോൾ, എന്റെ അമ്മാവിയും അമ്മൂമ്മയും ഗ്രീസിലെ പുരാതന സംസ്കാരത്തേയും ഇതിഹാസങ്ങളേയും കുറിച്ചു പഠിക്കുവായി ഗ്രീസിലേയ്ക്കു പോയി.

വൃദ്ധ—(ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട്) ഏറ്റവും പുരാതനമായ യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരം!

അവി—ഏപ്രിൽമാസത്തെ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ. എണ്ണൂറ്റി—

വൃദ്ധ —ഇരുപത്തേഴാമാണ്ടു്

അവി—അതേ; എന്റെ അമ്മൂമ്മയുടെ പത്രത്തിൽ അവർ അതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

വൃദ്ധ—വായിക്കു; വായിക്കു!

മദ്ധ്യ—ആ ഭാഗം ഞങ്ങളെ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കു!

അവി—നിങ്ങൾ അക്ഷമ കാണിക്കാതിരുന്നാൽ ഞാൻ ആ ഭാഗം തിരിഞ്ഞെടുത്തു വായിക്കാം.

മദ്ധ്യ—തീച്ചയായും വായിക്കണം.

(തല കലുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന, ഭർത്താവിനെ നോക്കി വിളിക്കുന്നു.) വിൻസ്റ്റൺ!

അവി—ങ! ഇവിടെയാണല്ലോ ആ ഭാഗം!

വൃദ്ധ—സൂക്ഷിച്ചു വായിക്കണേ! എവിടെയാണു് നിർത്തേണ്ടതെന്നു ഓർമ്മവേണം.

അവി—(തന്റെ കണ്ണട ശരിക്കുവെച്ച ശേഷം വിളക്കിനടുത്തേയ്ക്കു നീങ്ങിയിരുന്നു വായിക്കുന്നു)

'ആർക്കോപ്പോളീസന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ദർശിക്കുവാനായി അന്നു രാവിലെ ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു. അന്നത്തെ സുന്ദരമായ പ്രഭാതത്തെ എനിക്കൊരിക്കലും മറക്കുവാൻ കഴികയില്ല. ലോകംതന്നെ യുവത്വം പൂണ്ടതായി എനിക്കു തോന്നി. പുതുതായി സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെ ഭൂമി ശുഭ്രവും മനോഹരവുമായി കാണപ്പെട്ടു. എന്റെ സിരാതന്ത്രികൾ ഉണർന്നു. ആകാശം എത്ര സുന്ദരമായിരുന്നുവെന്നു് ഞാൻ എങ്ങിനെ കുറിക്കാനാണു്? എന്റെ പേനത്തുമ്പു് ഒരു പാത്രം പാലിൽ മുക്കിയാലെന്നതുപോലെ നീലിമ പൂണ്ടതായിരുന്ന 'വ്യോമമണ്ഡലം. എന്റെ ഉത്തരീയത്തെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഇളങ്കാറ്റു് വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു.....

വൃദ്ധാ—ആ ഭാഗം വിട്ടുകളയൂ. അവർ അദ്ദേഹവുമായി കണ്ടുമുട്ടിയ ഭാഗം വായിക്കൂ!

അവി—(ചില പേജുകൾ മറിച്ചശേഷം വായിക്കുന്നു) "പുരാതനനഗരത്തിന്റെ ജിഹ്വയിൽ നിന്നും ലോകത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്വപ്നം കണ്ട ആയിരമായിരം പുരാതന കവികളുടെ ഗീതാത്മകമായ ശബ്ദങ്ങളിൽ നിന്നും.....'

വൃദ്ധ—ആ ഭാഗവും വിട്ടുകളയൂ!

അവി—ശരി, ശരി—ഇവിടെയാണതു്. (വായിക്കുന്നു) 'എന്റെ അമ്മായിക്കു നല്ല സുഖമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ വണ്ടി ഒരു കുന്നിന്റെ താഴ്വരയിൽ നിറുത്തി.

വൃദ്ധ—അതെ, അന്നുകാലത്തു് അവർക്കൊരു തൊണ്ടവേദനയുണ്ടായിരുന്നു.

അവി—"അമ്മായിഡ്രൈവരോടൊന്നിച്ചു വണ്ടിയിലിരുന്നു. ഞാൻ ആ മലകയറുവാൻ തുടങ്ങി. ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ആ കല്ലിൻ ക്രമ്പാരത്തിൽ ചവുട്ടിയപ്പോൾ—

വൃദ്ധ—അതെ അതുതന്നെ. അവിടെയാണു വായിക്കേണ്ടതു്.

(മദ്ധ്യവയസ്സു നിസ്സഹായഭാവത്തിൽ നോക്കിയിരിക്കുന്നു. തിരിഞ്ഞിലയ്ക്കു പിന്നിലെ പൂമുഖത്തയോടെ വടി നിലത്തു കുത്തുന്നു)

വായിച്ചപോക്കു അറിയാഡ് നീ!

അവി—"എന്റെ മുമ്പെ ഒരാൾ നടന്നുപോകുന്നതു് അപ്പോൾ എനിക്കു കാണുവാൻകഴിഞ്ഞു.

വൃദ്ധ— അതായിരുന്നു ലോർഡ് ബയറൺ!

അദ്ദേഹം താഴ്വരയിലെ സുന്ദരമായ പ്രകൃതിവിലാസം നോക്കിക്കാണുമ്പോൾ.....

വൃദ്ധ—വാസ്തവത്തിൽ പിറകെ വരുന്ന യുവതിയെ അദ്ദേഹം നോക്കുകയായിരുന്നു!.....

അവി—(അലോംശ്യത്തോടെ) ഞാൻ ഇതൊന്നു വായിച്ചുതീർത്തുകൊള്ളട്ടെ! (കർട്ടനു പിറകിൽനിന്നും മറുപടിയില്ല. അവിവാഹിത യായന തുടരുന്നു) "ആ മനുഷ്യന്റെ കലീനത്വം സ്ഫുരിക്കുന്ന മുഖഭാവത്താൽ ഞാൻ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു.—(അവൾ ഒരു പേജു മറിക്കുന്നു.)

വൃദ്ധ—ലോകത്തിൽ ഇതിനുമുമ്പു് ഒരിക്കലും ജനിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അത്ര സുന്ദരനായ ഗന്ധർവ്വൻ!.....

അവി—(വേഗത്തിൽ) "ആയാളുടെ തൊണ്ട ഒരു പ്രതിമയുടേതുപോലെ ശക്തിയേറിയതായിരുന്നു. ആ വദനത്തിൽ ഒരു ഇതിഹാസത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യം ദൃശ്യമായി. ചേതനയുള്ള ചുണ്ടുകൾ. ഉൽഫുല്ലമായ നാസാരന്ധ്രങ്ങൾ. ആ ഇരുണ്ടുചുരുണ്ട സമൃദ്ധമായ കേശഭാരം നെറ്റിയിൽ വീണുകിടക്കുന്നതുകണ്ടാൽ—

വൃദ്ധ—(വടി നിലത്തു കുത്തിക്കൊണ്ടു്) അതും വിട്ടുകളയൂ! ആ വർണ്ണന മൂന്നു നാലു പേജുണ്ടു്.

അവി—അദ്ദേഹം അക്കോപ്പോളീസിന്റെ ഉച്ചിയിലെത്തിയപ്പോൾ ഒരു യുവാവായ ദേവതയെപ്പോലെ കൈകൾ പരത്തി നടന്നുപോയി. പരീക്ഷകൃതവസ്ത്രം ധരിച്ചു് അപ്പോളോ ഭൂമിയിൽ ഇറങ്ങിവന്നതുപോലെ എനിക്കുതോന്നി.

വൃദ്ധ—അവൾ അയാളുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്ന ആ ഭാഗമാണു വായിക്കേണ്ടതു്.

അവി—"അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പ്രപഞ്ചകവിതാസ്വാദനം കണ്ടു ഞാൻ സാവധാനം പിറകെ നടന്നു. ഒടുവിൽ എന്തോ ഒരു അദൃശ്യപ്രചോദനം മൂലമെന്നപോലെ അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഞാൻ നടന്നടുത്തു.

വൃദ്ധ—അവൾ അടുത്തുവരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ കാണാത്ത ഭാവം നടിച്ചുകളഞ്ഞു.

അവി—ഒടുവിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹവുമായി കണ്ടുമുട്ടി.

വൃദ്ധ—അതെ.

അവി—ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ കൂട്ടിമുട്ടി

വൃദ്ധ—അതെ, അതുതന്നെ, അതാണു് ആ ഭാഗം.....

അവി—അവാച്യമായ ഒരാനന്ദം ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു.

വൃദ്ധ—അതുതന്നെയാണു് ആ ഭാഗം

അവി—"ക്ഷമിക്കണേ" അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "നിങ്ങളുടെ കയ്യുറ താഴെ വീണുപോയി. അതാ കിടക്കുന്നു" അദ്ദേഹം അതെടുത്തു എന്റെ കയ്യിൽ തന്നപ്പോൾ ആ സ്പർശനസുഖം ഞാൻ അനുഭവിച്ചു.

വൃദ്ധ—(സൂക്ഷ്മസ്വരത്തിൽ) അതെ.

(വൃദ്ധയുടെ കൈവിരലുകൾ തിരശ്ശീലയുടെ പിറകിൽ ഉയർന്നു കണ്ടു.)

അവി—"ഞാൻ കുറെ ഒരു വല്ലാത്ത അവസ്ഥയിലെത്തി ആ നഷ്ടമായ അവശിഷ്ടങ്ങളിലൂടെ ഇനി ഒരടി മുന്നോട്ടു നടക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം ഞാൻ പരിക്ഷീണയായി. ഞാൻ ആകെ വിയർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സൂര്യരശ്മികൾ എന്റെ കണ്ണുകളെ വേദനിപ്പിച്ചു. എന്റെ തൊട്ടടുത്തു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദം ശ്രവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്വാസം എന്റെ.....

വൃദ്ധ—അവിടെ നിറുത്തു; ഇത്രയും വായിച്ചാൽ മതി.

(അവിവാഹിത പുസ്തകം അടച്ചുവെയ്ക്കുന്നു)

മദ്ധ്യ—ഇത്രയേ ഉള്ളോ?

വൃദ്ധ—ഇനിയുള്ള ഭാഗം അന്യരെ കേൾപ്പിക്കുവാൻ പറ്റിയതല്ല.

മദ്ധ്യ—ഓ!

അവി—ഇനി ആ പ്രണയലേഖനം കാണിച്ചുതരാം.

മദ്ധ്യ—ഹാ! അതു കാണുവാൻ എനിക്കതിയായ ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ട്. വിൻസ്റ്റൺ! എഴുന്നേറ്റിരിക്കൂ.

(അയാൾ ഉറക്കത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു)

(അവിവാഹിത അലമാരിയിൽ നിന്നു മറ്റൊരു പായ്ക്കറ്റ് കൊണ്ടുവന്നു. അതിൽ ആ കത്തുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ അതു മദ്ധ്യവയസ്സുയുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കുന്നു. മദ്ധ്യവയസ്സു അതു തുറക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു.)

വൃദ്ധ—സൂക്ഷിക്കണേ! അതാ നോക്കൂ, ആ സ്ത്രീക്കു കത്തു തുറക്കുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു തോന്നുന്നു.

അവി—ആ കത്തിലെ ഉള്ളടക്കം പരമരഹസ്യമാണ്. രഹസ്യം!

ഞാൻ അല്പം ദൂരെ പിടിച്ചു അതു കാണിച്ചുതരാം.

വൃദ്ധ—അതു അടുത്തു പിടിക്കല്ലെ. അതാ, അവർ കണ്ണടവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

(മദ്ധ്യവയസ്സു കണ്ണട എടുത്തു മാറുന്നു.)

അവി—കുറച്ചു നാളുകൾക്കുശേഷം ബെയറൺ കൊല്ലപ്പെട്ടു.

മദ്ധ്യ—അദ്ദേഹം എങ്ങിനെയാണു മരിച്ചതു?

വൃദ്ധ—അദ്ദേഹം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി അടരാടി മരിച്ചു.

(അവർ ഇതു വളരെ ഉച്ചത്തിലാണു പറഞ്ഞതു. തോവു് തെട്ടിപ്പോകുന്നു.)

അവി—ബെയറന്റെ മരണവൃത്താന്തം അമ്മുമ്മ അറിഞ്ഞപ്പോൾ, അവർ ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും പിന്തിരിഞ്ഞു വിഷാദപൂർണ്ണമായി ഭാവിജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

മദ്ധ്യ—ഹോ! എത്ര ഭയങ്കരമായിരിക്കുന്നു! പക്ഷെ അതു മഠയത്തരമായിപ്പോയെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം.

(തിരശ്ശീലക്കു പിന്നിൽ വടി നിലത്തു കുത്തുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു.)

അവി—നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവുകയില്ല. ഒരു ജീവിതം അവസാനിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ അതൊരു ഗീതകം പോലെയായിത്തീരുന്നു. അവസാനത്തെ ഈരടിയും എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ ഒരു ഗീതകം. പിന്നെ എന്തു നോക്കാനാണു്?

വൃദ്ധ—ലോർഡ് ബെയറന്റെ ഓമ്മക്കായി നിന്റെ അമ്മുമ്മ എഴുതിയ ആ ഗീതകം വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കൂ!

അവ—ഞാൻ വായിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾക്കു രസകരമായിരിക്കുമോ?

മദ്ധ്യ—ഞാനതിനെ ആരാധിക്കുന്നു.

(അവിവാഹിത ഗീതകം വായിക്കുന്നു. കവാത്തിനോടൊപ്പമുള്ള ബാൻറു മേളം പുറത്തു തെരുവിൽ കേൾക്കുന്നു. തോവു മയക്കത്തിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു വാതിൽക്കലേക്കു പ്രാഞ്ചി പ്രാഞ്ചി പോകുന്നു.)

മദ്ധ്യ—എന്താണാക്കോലം കാട്ടുന്നതു? കവാത്തു വരുകയാണോ?

(തോവു ധൃതിയിൽ കടലാസുതൊപ്പി തലയിൽ വെക്കുന്നു.)

ഭർ—ഡീയർ, ഒന്നു വേഗം വരൂ. അതു കടന്നു പോകും.

അവി—(പെട്ടെന്നു്)ഞങ്ങൾ സാധാരണയായി ഒരു ചെറിയ തുക പ്രതിഫലം വാങ്ങുക പതിവുണ്ടു്. ആ പ്രണയലേഖനം പ്രദർശിപ്പിച്ചതിനു്.

വൃദ്ധ—(അന്തരപ്പോടെ) അയാളെ പിടിച്ചു നിറുത്തു; അയാൾ കടന്നു് പൊയ്കളയും.

(ബാൻറുമേളത്തോടെ കമ്പാത്തുസംഘം അവരുടെ വാതില്ക്കലൂടെ കടന്നു പോകുന്നു.)

അവി—(കൈകളും നീട്ടിക്കൊണ്ടു്.) ഒരു ഡോളർ!

വൃദ്ധ—അൻപതു സെൻറു!

അവി—ഒരു കാർട്ടറെങ്കിലും!—

മദ്ധ്യ—(തീരെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ) ആയ്യോ! വിൻസ്റ്റൺ! വിൻസ്റ്റൺ! അദ്ദേഹം ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ക്ഷമിക്കണേ! (അവൾ വാതില്ക്കലേക്കു ഓടുന്നു) വിൻസ്റ്റൺ!

അവി—(വേഗത്തിൽ) ആ കത്തു കാണിച്ചതിനു ഞങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും തന്നിട്ടു പോകൂ. ഞങ്ങൾ ഇതു കൊണ്ടാണു ജീവിക്കുന്നതു്.

വൃദ്ധ—(ഉച്ചത്തിൽ) ഒരു ഡോളർ!

അവി—അൻപതു സെൻറു! അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കാർട്ടറെങ്കിലും! ഒരു കാർട്ടർ!.....

മദ്ധ്യ—(വാതിക്കൽ നിന്നു കൊണ്ടു്.) വിൻസ്റ്റൺ! വിൻസ്റ്റൺ! സാഹിത്യീയ ദിനങ്ങളെ! അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു.....നമസ്കാരം!

(അവൾ തെരുവിലേക്കു് ഓടുന്നു. അവിവാഹിത അവളെ വാതിൽ വരെ പിന്തുടരുന്നു. തെരുവിലെത്തിയ മദ്ധ്യവയസ്കയെ കാണുന്നില്ല. അവിവാഹിത കോപത്തോടെ വാതിൽ അടച്ചു പൂട്ടുന്നു.)

വൃദ്ധ—(കുട്ടനു വെളിയിൽ വന്നശേഷം) പോയോ? കഷ്ടം! നമ്മെ ചതിച്ചു കളഞ്ഞു!

അവി—അതെ, കഷ്ടം!

(അവൾ സൂക്ഷ്മതയോടെ കത്തു കെട്ടിവെക്കുന്നു.)

വൃദ്ധ—പ്രിയപ്പെട്ട അറിയാഡ് നീ എൻറെ ആ കത്തു താഴെയിട്ടുവോ? നിൻറെ അപ്പൂപ്പൻ എനിക്കയച്ച ആ കത്തു അതാ നിലത്തു കിടക്കുന്നു!

(കർട്ടൻ)

വായിച്ചു രസിക്കുവിൻ!

ശ്രീ. ഇ. എം. കോവൂരിൻറെ

ക്രൂരനബലം	* * *	ക. 1—0—0
അശോകത്തണലിൽ	* *	,, 1—4—0
സ്പന്ദിക്കുന്ന മണ്ണു്	* * *	,, 1—4—0
മറഞ്ഞിൽ	(കേശവദേവു്)	,, 1—0—0

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡീപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

മാളവി

(ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം)

ഉള്ളൂർ, എ. വേലായുധൻപിള്ള.

വരമേകി മന്ദാരികയ്ക്കു നിൻറെ വല്ലഭൻ
വരുമെന്നു ചൊല്ലിയതു വിശ്വസിച്ചു താൻ
മരുവുന്നതിങ്കലാരം വിരണ്ടു ഭീ-
കരമായ് വിടുന്ന നെടുവീർപ്പൊടുപ്പൊഴും,

മഴയെക്കൊതിക്കുമൊരു ചാതകത്തിനു-
മുഴൽ തീർത്തിടുന്നതു സാഗരത്തിനും.
കഴിവെന്തു, സജ്ജന വചസ്സിനെന്നു തേ-
ന്മൊഴിയേതി വാർത്തു പുട്ട കണ്ണനീരുടൻ.

മുകിൽവേണ്ണിതൻ മുഖകോമളാനനം
തുകിലാൽത്തുടച്ചുഴറി മുൻപിൽനോക്കവേ
അകലത്തുകണ്ട ചിലദീപമത്തുത-
പ്പുകയാലെഴിച്ചുടനെ ഞെട്ടിനിന്നുപോയ്.

പലദീപമോടു ചിലരങ്ങു നില്പതാ-
ലവനാലലാമമുടനാറ നോക്കിനാൾ.
കലിതിങ്കളാസ്ഥലമഹത്വമോരുമാ-
നിലകം മനസ്സിനുടനന്ദ മന്ദമായ്.

തരുമാലതൻ തല വഴിക്കു തിങ്കൾപൂ-
ങ്കരപംക്തിയാൽ വളരെ വെള്ളിനാണയം
സരസംവിതച്ച പടി വെണ്ണിലാവെഴു-
ന്നൊരു മാർഗ്ഗമഞ്ജിമയറിഞ്ഞതില്ലവൾ

ഉടയാടയെ ക്ഷണമൊതുക്കി വാച്ച നെ-
ഞ്ഞിടിയോടെ ചേവടി പതുക്കവെയ്ക്കുവേ,
അടവീതടത്തിലവളോടു യാത്രയായ്-
ത്തുടരെപ്പിപീലികകളുണ്ടുമോണ്ടുപോയ്.

കിളിമൂളിയില്ലുലിയനങ്ങിയില്ലയ-
ങ്ങൊലി വിട്ട തില്ലി വിപരത്തിലെങ്ങുമേ
വളരും ഭയങ്കര കണ്ടപോൽ മര-
ത്തലപോലുമപ്പൊഴതനങ്ങിയില്ലഹോ!

പുളകത്തിൽ വാർമുടിയഴിഞ്ഞു മഞ്ഞുപൂ
വൊളിപൂണ്ട മേനി മരവിച്ചുവെങ്കിലും
തളരാതെ ദീപനിര കണ്ട ഭ്രമിൽ നി-
മ്മല ചെന്നു പാഴ്ച്ചെടികൾ നീക്കിനോക്കിനാൾ.

ഒരു ഭിക്ഷുവെത്തരുവിൽ വച്ചുകെട്ടിയ-
ങ്ങരികത്തു ഘാതുകർ മഹായുധങ്ങളെ
തപരപൂണ്ട തേച്ചുടനെ മൂർച്ച നോക്കിട്ട-
ന്നൊരു ഘോരകൃത്യമവർകണ്ട സംഭ്രമാൽ

മണമേറിടും വിപിന,മല്ലരാത്രി പൂ-
വണിവണിയായൊരു മനോജ്ഞതയെത്തവേ,
വനദേവതാഗമനമെന്ന ഭീയിലാ-
ക്ഷണമോടി നിർഭയരനേക മാർഗ്ഗമായ്.

അടവീതടം ഖലർ തകർത്തു പാഞ്ഞൊര-
സ്ഫുടനാദമങ്ങനെയകന്ന ശാന്തമായ്
ചടുലാക്ഷി യാചകനെയാർത്തു കണ്ടുഴ-
ർത്തടിയിൽക്കഴങ്ങുമൊരസഹ്യ സംഭവം.

അതിദീനനാരിതപരാധി എന്നു വി-
ദ്രുതമെത്തി നിർഭയമഴിച്ചു കെട്ടുകം
ഹത ദൈവമേ! തനു വിയർത്തു കൈയ് കഴ-
ഞ്ഞതിമാലിൽ മുമ്മിഴി വിഴാൻ തുടങ്ങിനാൾ.

തരുണ തന്നൊഴിയെ യാചകൻ കര-
ത്തളിർ ചേർത്തണച്ചു തറയിൽക്കിടത്തവേ,
പ്രിയം വെടിഞ്ഞവളെയുത്തരത്തൊടു-
നലിനായതാക്ഷിയെയനുഗ്രഹിച്ചുടൻ.

പലമട്ടു കോമളയെ ചൂണ്ടി മാലക-
ത്തലതല്ലുമാത്തരള ഭിക്ഷുവക്ഷണം
നിലവിട്ട ഭ്രുതചരിതങ്ങളോർക്കയാൽ
വിളിക്കുന്നി, മാളവി! എഴിക്കുകെന്നതായ്.

വനഭൂവിലും ഝടിതി തൻ വപുസ്സിലും
വനിതാമുഖത്തിലുമതൻ വിയത്തിലും
മനനാന്ധനായുഴറിനോക്കി, നോക്കി, യാ-
പ്രണയപ്രസാദനിധിയെത്തലോടിനാൻ.

പണമാണു,സൌഖ്യപദമെന്നറച്ചൊരാ-
പ്രണയാത്മ വഞ്ചകനതല്ല ഭീകരൻ
വിനയെക്കൊതിച്ചുഹ! ഹ!! നിന്നെവിട്ട നിർ-
ഘൃണനാണു ഞാൻ സുതനു! സോമനോമനേ!!

തപരപൂണ്ടതിൽ ബഹുദുരാഗ്രഹങ്ങളാൽ
പ്പരനാരിയെപ്പരിണയിച്ച പാതകൻ
ദുരിതങ്ങൾ തീർപ്പതിനു വാങ്കിസുമാർച്ചനാ-
നിരയുൽ വിളിപ്പു, വിളികേൾക്ക മാളവി,

ദുരിതാധികം പലതു പണ്ടു നിന്നൊടു-
ങ്ങരിയാതെ ചെയ്തിതപരാധമൂഴിയിൽ
പരമിപ്പൊഴാച്ചരിതമോർത്തൊരീകിടു-
പ്പുരുതേ നിതംബിനി! നിതംബഭാരമിയലിൽ.

(തുടരും)

ആശാലത

അദ്ധ്യായം ഏഴ്.

അടുത്ത അഞ്ചു ദിവസം ആശ കഴിയുന്നത്ര സന്തോഷഭാവത്തോടുകൂടി പെരുമാറിയെങ്കിലും, അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ശാന്തിയേ ഉണ്ടായില്ല.

"ദേശസേവനത്തിനു ഹിംസാമാർഗ്ഗമോ നല്ലതു്; അഹിംസാമാർഗ്ഗമോ?" എന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു നിർണ്ണയസ്ഥാനത്തെത്തുക അത്ര സുകരമായി അവൾക്കു തോന്നിയില്ല. വിവിധാദർശങ്ങളോടുകൂടിയ വിവിധകക്ഷിക്കാർ അവളെ തങ്ങളുടെ കക്ഷിയിൽ ചേർക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അവിടെ തിക്കിക്കൂടിക്കൊണ്ടേ ഇരുന്നു. സത്യാഗ്രഹത്തിൽ എന്തെല്ലാം നല്ല അംശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും അതിനുള്ള കുറവുകളേയും ആശ കാണാതിരുന്നില്ല. സ്വഭാവേന സ്നേഹമയിയും, കാരുണ്യശാലിനിയും ആയ അവൾ ചില കക്ഷിക്കാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിശ്ലേഷം വെറുത്തു. അവളുടെ ആലോചനാശക്തി അടിയ്ക്കടി വളർന്നുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു.

രാഷ്ട്രീയ കാര്യമായാലും ശരി, സാമൂഹ്യമോ സാമ്പത്തികമോ ആയ കാര്യങ്ങളായാലുംശരി—മുതലാളികളുടെ ഇച്ഛാനുസരണമാണ് എല്ലാം നടന്നുവരുന്നതു്. പണക്കാർക്കു മാത്രമേ ലോകത്തിൽ, ജീവിക്കാനുള്ള ഇടം ലഭിക്കുന്നുള്ളു. പാവങ്ങളെപ്പറ്റി ആരു വിചാരിക്കുന്നു? നിയമസഭകളും മന്ത്രിപദവികളും ഒക്കെ പണക്കാർക്കുതന്നെ. എന്നാൽ നിയമസഭകൾക്കു് പാവങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തയപ്പാൻ സാധിച്ചാലോ? അങ്ങനെ ആയാൽ നിയമസഭകളെ ദരിദ്രജനതയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരണം—അല്ലെങ്കിൽ കാര്യം നടക്കുകില്ല. അവരുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന കാൺഗ്രസ്സുകാർ ഏഴകളുടെ പുരോഗതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിപ്രവർത്തിക്കണം, തനി ദേശീയ സർക്കാർ സ്ഥാപിക്കപ്പെടണം. * എന്നാൽ അങ്ങനെ സാധുജനങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റപ്പെട്ടുമോ എന്നുള്ള പ്രശ്നം എളുപ്പത്തിൽ സമാധേയമല്ല. പലതരത്തിലുള്ള സംഗതികളെപ്പറ്റി തീവ്രമായി ആരാഞ്ഞു് ഒരു നിർണ്ണയത്തിൽ എത്തുക പ്രയാസമേറിയ കാര്യമാണു്. എന്നാൽ അതിനെ ഒരു കലയായി ഗണിച്ചു്, അതിനുവേണ്ടി നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്കു് കുഴങ്ങിയ ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ അത്യന്തം രസാവഹങ്ങൾ തന്നെയാണു്.

തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഏറിയ ക്രൂരം തദ്വിഷയകമായ ചിന്തകളിലും ഗവേഷണങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞുകൂടിയാലും, അവർക്കു മനഃക്ലേശമോ, സങ്കടമോ നേരിടുന്നില്ല. എന്നാൽ ആശയുടെ സ്ഥിതി അതായിരുന്നില്ല. ഒരു വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരു മൂലയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നുകൊണ്ടു് ധ്യാനിച്ചു ധ്യാനിച്ചു് കാലംകഴിക്കാതെ അതിനെ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരാനായിരുന്നു അവളുടെ ആഗ്രഹം. ചെറുപ്രായംമുതല്ക്കേ അവൾ അങ്ങിനെ

* ഈ പുസ്തകം രചിക്കപ്പെട്ടുന്ന കാലത്തു് ദേശീയഭരണം നടപ്പിൽ വന്നിരുന്നില്ല.

യാണു വളർന്നവന്നതു്. അതിനാൽ ഒരു നിർണ്ണയത്തിലും എത്താതെ ചഞ്ചലഭാവേന കാലവ്യയം ചെയ്വാൻ അവർം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ശരച്ചന്ദ്രനെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ മനഃക്ഷോഭം ഇന്നും അവളെ വിട്ടു മാറിയിരുന്നില്ല. അതിനുശേഷം ഏഴെട്ടുനാളായിട്ടു് അയാർം അവിടെ വരികയേ ഉണ്ടായിട്ടില്ല! അവർം അയാളിൽ അനുരക്തയായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, ദീർഘകാലപരിചയത്താൽ ഒരു മാതിരി സഹോദരനിർവിശേഷമായ വാത്സല്യം ജനിച്ചിരുന്നു. എന്തിനധികം വർണ്ണിക്കുന്നു? അയാളോടു് ഇത്രകാലമായി അടുത്തു പരിചയിച്ചിട്ടും-അയാർം തന്റെ പവിത്രമായ പ്രേമത്തെ തന്നിൽ അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് അവർം അറിഞ്ഞിട്ടും, തനിക്കു് അയാളെ എന്തുകൊണ്ടു് അയാർം ആഗ്രഹിക്കുന്നമാതിരി സ്നേഹിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്ന പ്രശ്നം അവളുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചുപൊങ്ങി. താൻ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും തദ്വിഷയകമായ പ്രേമഭാവന തനിക്കുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുകണ്ടിട്ടു് അവർം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

അയാളുടെ പരിശ്രമവും, സാഹസം നിറഞ്ഞ ജീവിതവും, കാര്യക്ഷമതയും, സ്വഭാവനൈർമ്മല്യവും, ആരോടും സമഭാവേന പെരുമാറുന്ന രീതിയും എല്ലാം ആശയുടെ മനം വളരെ രുചിച്ചിരുന്നു. ബലാൽകാരക്രിയകളാൽ അയാർം ഏതു സമയത്തും പോലീസുകാരുടെ കൈയിൽ അകപ്പെട്ടേയ്ക്കാനിടയുണ്ടെന്നും, അപ്പോഴെല്ലാം അയാളെ ഏതു വിധത്തിലെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ടതു തന്റെ കർത്തവ്യമാണെന്നും അവർം വിചാരിക്കാറുണ്ടു്. അയാർംക്കു യാതൊരു മനഃക്ലേശത്തിനും ഇടവരുത്തിക്കൂടെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന ആശയ്ക്കു് ഇപ്പോർം തൻമൂലം ആശാഭംഗംനേരിട്ടു. ശരത്തു് ആത്മഹത്യ ചെയ്തേയ്ക്കുമോ- എന്നായി ഭയം. എന്നിട്ടും അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രേമം ഉദിക്കുന്നില്ലല്ലോ! ഇതെന്തൊരു വിസ്മയം! ഒരുവനെ മാത്രം പ്രേമിക്കാം—മറ്റുള്ളവരോടു് സ്നേഹപൂർവ്വം പെരുമാറാമെങ്കിലും അവരിൽ പ്രേമം അർപ്പിച്ചു കൂടാത്തതെന്തുകൊണ്ടു്? ഇതു് സ്ത്രീയുടെ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമായിരിക്കുമോ?

ഭർത്തൃഗതമായ പ്രേമം ഉദിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഒരു നാരിയ്ക്കു മാതൃസ്നേഹം ഉണ്ടാവാറുണ്ടല്ലോ അതിനു കാരണമെന്തു്? പ്രേമത്തിന്റെ ആർദ്രതയേക്കാർം വാത്സല്യത്തിന്റെ അൻപായിരിക്കുമോ സ്ത്രീജനങ്ങളിൽ അധികൃയെന കലർന്നിരിക്കുന്നതു്? എന്നാൽ വിദഗ്ദ്ധജനങ്ങർം പറയുന്നു സ്ത്രീകർക്കു ജീവിതത്തിൽ പ്രേമത്തെക്കവിഞ്ഞു് സുഖപ്രദവും, ശാന്തിപ്രദവുമായി മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നു്. ഇതു വാസ്തവമാണോ? അതല്ല, കരുണയും, സ്നേഹവും കലർന്ന വാത്സല്യഭാവം കൂടാതെ ഒരു സ്ത്രീക്കു ജീവിതമേ സാധ്യമല്ലെന്നു ചിലർ പറയുന്നതാണോ വാസ്തവം? പ്രകൃത്യാ, ജീവനെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു, അതിനെ പ്പോററിവളർത്തുന്നതിനുവേണ്ട പാലു് മാറിൽ ചുരത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ. ആ സ്ഥിതിക്കു് അവർം വാത്സല്യത്തിനിരിപ്പിടമാണെന്നു എന്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞുകൂടാ?.....

ഈവിധചിന്തകർം ആശയുടെ മനസ്സിൽ അലതല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ശരച്ചന്ദ്രഗതമായ തന്റെ വിപുലവും ഗംഭീരവും നിർമ്മലവും ആയ സ്നേഹം ഒരു കാലത്തും പ്രേമമായി മാറുകയില്ലെന്നു

അവൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. അയാൾക്കു ദുഃഖകരമായി യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ അവൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അന്നു് അയാളോടു തുറന്നു പറയേണ്ടി വന്ന അസുഖകരമായ വാസ്തവം അയാൾക്കു എത്രകണ്ടു് വേദനാജനകമായിരിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു് അവൾ ദുഃഖിച്ചു.

ഏഴെട്ടു ദിവസങ്ങളായിട്ടു ശരച്ചന്ദ്രൻ അവിടെ വരാതിരുന്നതിനാൽ ആശയുടെ ദുഃഖം പലമടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു. ജീവിതത്തിലെ സാധാരണ കഷ്ടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് മനുഷ്യൻ അധികം ദുഃഖിക്കാറില്ല. എന്നാൽ പ്രേമവിഷയകമായി ഒരു ആത്മാവിനു സങ്കടം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനാലുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖം ആഴമറിയാതായിരിക്കയേയുള്ളൂ.

ആശയെപ്പോലെ കോമളഹൃദയമുള്ള വർക്കുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖം എങ്ങനെ ഇരിക്കും എന്നു വായനക്കാർതന്നെ ഊഹിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണു്. അവൾ ആ ദുഃഖത്തെ എത്രതന്നെ മറച്ചുവച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലും, സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു് അതു നല്ലപോലെ ദുർഗ്രാഹ്യമാക്കാതിരിക്കയില്ല.

വിലാസന്റെ നിശിതദൃഷ്ടിക്കു് അതു കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞു—എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്നെ ക്രൂരഗൗനിക്കുന്നതു് അവൾ അറിഞ്ഞതേ ഇല്ല. ഒരു ദിവസം വിലാസൻ അവളുടെ ദുഃഖഹേതു എന്തെന്നു് അന്വേഷിച്ചപ്പോഴാണു് തൻ മറച്ചുവച്ചിരുന്ന മനോവേദന അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നുള്ള ബോധം അവൾക്കു ഉണ്ടായതു്.

"എന്തുകൊണ്ടാണു് സമീപകാലത്തു കാറു് ഒരു വിധമായി വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്?"

"മഴക്കാലം അടുത്തു എന്നുള്ളതിന്റെ ലക്ഷണമാണു്."

"എന്നാൽ മഴത്തുള്ളികൾ കവിൾത്തങ്ങളിലും വീഴാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. അവ കണ്ണുനീരായിരിക്കാനാണിടം. വിളക്കണച്ചാലെ നിഴൽ പോവുകയുള്ളൂ. നിങ്ങൾ എത്രതന്നെ മറയ്ക്കാൻ നോക്കിയാലും, നിങ്ങളുടെ മുഖം പരമാർത്ഥത്തെ വിളിച്ചു പറയുന്നു. എന്തുപറ്റി? വാസ്തവം പറയൂ. എന്നോടു് പറഞ്ഞുവെന്നുവച്ചു് ദോഷമൊന്നുമില്ല."

ആശ ഒന്നു ഞെട്ടുങ്ങി.

"എവിടെ? എനിക്കു് എന്തുപറ്റി?—ഒന്നും ഇല്ലല്ലോ"

അവൾ ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവളുടെ മുഖത്തു് തേജോമയമായ പ്രകാശം സ്ഫുരിച്ചു. എന്നാൽ അതു നിർജ്ജീവമായിരുന്നു.

അവളുടെ മുഖമണ്ഡലത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന പ്രകാശത്തെ കാണുന്നതു വിലാസനു് എപ്പോഴും ആഹ്ലാദപ്രദമാണെങ്കിലും, അന്നു് എന്തോ, അതു കണ്ടമാത്രയിൽ ഒരു മാതിരി സന്താപമാണുദിച്ചതു്. അദ്ദേഹം തന്റെ മുഖത്തേ ഉറ്റുനോക്കികൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു് അവൾ, മറെറാരു ദിക്കിലേക്കു തിരിഞ്ഞുകളഞ്ഞു.

"വാസ്തവത്തിൽ എനിക്കു വിശേഷിച്ചു് ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു സംഭവവും നടന്നിട്ടുമില്ല." എന്നു ആശ പറഞ്ഞു.

"ഓഹോ—എന്നോടു പറയാനിഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നതേയില്ല. എന്നാൽ സ്വദുഃഖത്തെ മറവുള്ളവരോടു പറഞ്ഞാൽ അതിനു് ഒരളവു ശമനമുണ്ടാകുമെന്നു് ആംഗലകവിയായ ഷേക്സ്പീയർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നിങ്ങൾക്കും അറിയാമല്ലോ."

"അതു സാധാരണ ദുഃഖത്തിനെസംബന്ധിച്ചു മാത്രം ശരിയാണു്."

"ഓ! അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു ദുഃഖം ഏറ്റിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല; അതു ദുഃഖം അസാധാരണമാണെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായി—നിങ്ങളുടെ മറുപടിയിൽ നിന്നു് അതാണു വ്യക്തമാകുന്നതു."

അവൾക്കു സ്വന്തമാക്കി കൊണ്ടതന്നെ സംഗതി വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതോർത്തപ്പോൾ വിലാസനു ചിരിവന്നു. താൻ ഇങ്ങനെ പരമാർത്ഥത്തെ അറിയാതെ വെളിപ്പെടുത്തിപ്പോയതിനാൽ ആശയും അല്പം ചിരിച്ചുപോയി.

'മനുഷ്യർ പറയുന്ന വാക്കുകളിലെ നേരായ അർത്ഥം എടുക്കാതെ ബലാൽകാരം പ്രയോഗിച്ചു മറെറാരർത്ഥം കല്പിക്കുന്നതു ശരിയല്ല, പൊന്നുസ്നേഹിതരേ"

"മനുഷ്യക്കു മനസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും കുഴങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉദിച്ചാൽ അതിനെ തുറന്നു പ്രസ്താവിക്കയാണു വേണ്ടതു്, എന്റെ പൊന്നമ്മേ!"

താൻ പറഞ്ഞ രീതിയിൽ തന്നെ നമ്മുടെ രൂപമായ ഒരു മറുപടി കിട്ടിയതിൽ ആശ ചിരിച്ചു പോയി.

"മതി, നിങ്ങളുടെ കുതക്കമൊക്കെ. ഞാൻ വാസ്തവം പറയുന്നു, എനിക്കു വിശേഷിച്ചു് ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു."

മേല്ക്കുമേൽ അലട്ടി, അവളുടെ മനസ്സിനു് അല്ലലുണ്ടാക്കരുതെന്നു വിചാരിച്ചു് വിലാസൻ മൌനംപൂണ്ടു.

അല്പനേരം കഴിഞ്ഞു തന്റെ മൌനമുദ്രയെ ഭഞ്ജിച്ചിട്ടു വിലാസൻ പറഞ്ഞു:—

"ശരത്തെവിടെ? കണ്ണിനു കാണാനേ കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ? ഒരാഴ്ചയ്ക്കധികമായിരിക്കുന്നു അവനെ കണ്ടിട്ടു."

വാസ്തവത്തിൽ യദൃച്ഛയാ ശരച്ചന്ദ്രന്റെ സ്മൃതി മനസ്സിലുദിച്ചിട്ടു് വിലാസൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുപോയതാണു്. എന്നാൽ അയാൾ വരാതിരിക്കുന്നതിനും തന്റെ മനക്കലക്കത്തിനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അദ്ദേഹത്തിനു് എങ്ങനെ മനസ്സിലായി എന്നു് ആശ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അവളുടെ മുഖം ലജ്ജയാൽ തുടുത്തു. വിലാസൻ തുടർന്നു പറഞ്ഞു:—

"ഒരു പക്ഷേ, ഞാൻ ഇവിടെ വരുന്നതിനു് അല്പം മുമ്പായിരിക്കാം അയാൾ ഇവിടം വിട്ടുപോയതു്. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയതേഇല്ല. അവൻ വരുന്ന അവസരത്തിൽ എനിക്കു വരാൻ സാധിക്കുന്നില്ല; ഞാൻ വരുമ്പോൾ, അവനും വരാറില്ല. എന്തൊരാശ്ചര്യം!"

ഇതെന്തു്! ആശയുടെ ചുണ്ടുകൾ ഒന്നോടൊന്നു ഒട്ടിച്ചേർന്നുപോയി! അവൾക്കു സംസാരിപ്പാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ അവളുടെ പുരികം ഇങ്ങനെ വക്രിപ്പാൻ ഹേതുവെന്തു്? വിലാസൻ പിന്നെയും പറഞ്ഞു തുടങ്ങി:—

"ഓ! കാര്യം ഇങ്ങനെ ആയിരിക്കാം സംഭവിച്ചതു്. അവൻ വന്നിട്ടു ഒരാഴ്ചയിലധികം ആയിരിക്കണം. അതിനാലായിരിക്കാം നിങ്ങളുടെ ഈ ദുഃഖഭാവമെല്ലാം. ഞാൻ പറയുന്നതു പരമാർത്ഥമല്ലേ?"

ആശ ഒന്നും ഉരിയാടിയില്ല. ശിരസ്സുയർത്തി വിലാസനെ അവൾ നോക്കിയോ? അതുമില്ല. അവൾ വായിൽ ഉറവായ ലാലാ ജലത്തെ ഒരു വിധത്തിൽ വിഴുങ്ങി. തന്റെ ഉദ്ദേശം ശരിയാണെന്നുറച്ച വിലാസൻ തന്റെ സംഭാഷണത്തെ അവിടെ വച്ചു നിർത്തി. ഇനി ശരച്ചന്ദ്രനെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാതെ ഇവിടെ കാൽകുത്താൻ പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു.

വണ്ടിയിൽ പോകുന്നതിനിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം തന്നോടെന്നപോലെ പറഞ്ഞു:—

"ശരച്ചന്ദ്രൻ ശുദ്ധമോശക്കാരൻതന്നെ. ആശയെപ്പോലുള്ള ഒരുവളുടെ പ്രേമം തനിക്കു ലഭിക്കുക എന്നുള്ളതു തന്നെ എന്തൊരു ഭാഗ്യം! അവളിൽ തന്റെ സ്നേഹത്തെ വർഷിക്കേണ്ടതല്ലേ! അവനെന്താണിതറിഞ്ഞുകൂടാത്തത്? ഒരു രാജ്യത്തെ സ്ഥാപിപ്പതുപോലെ തന്നെ നിഷ്പ്രയാസം പ്രേമത്തെ സ്ഥാപിക്കാം. എന്നാൽ അതിനെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്ന കാര്യം കഠിനമാണ്. ആശാഗതമായ തന്റെ പ്രേമത്തെ നിറവേറ്റേണ്ടതു് എങ്ങനെ എന്ന പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി ചൂഴ്ന്നു് ആലോചിച്ച വിലാസന്നു് എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും ശരച്ചന്ദ്രനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിച്ചതേ ഇല്ല. അതിനാൽ നാലുദിവസങ്ങളായിട്ടു് ആശയെ കാണാനും പോയില്ല.

സുദേക്ഷ്ണാബായി വിലാസന്റെ അറയ്ക്കുള്ളിൽ കടന്നു ചെന്നിട്ടു ചോദിച്ചു:—

"വിലാസാ! നീ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ സംഗതി?

"എന്തു?"

"ബാബാസാഹിബു് സുനേത്രയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് സുന്ദ്വാഡായ്ക്കു പോകാൻ പോകുന്നു."

"ആങ്ങ്ഹാ! ഞാൻ എഴെട്ടുദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പു് കണ്ടപ്പോൾ, എന്നോടു് അദ്ദേഹം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ?"

"അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒന്നും അറിയാമായിരുന്നില്ല. സുനേത്രയെ തണുപ്പുള്ള പ്രദേശത്തേക്കു മാറിത്താമസിപ്പിക്കണമെന്നു ഡാക്ടർ ഇന്നലെയാണു് ഉപദേശിച്ചതു്."

"എന്തിനായിട്ടു്?"

"സുനേത്രയെ ഇനി ഇവിടെ താമസിപ്പിക്കുന്നതു പിശകാണത്രേ. അവർക്കു മനോവ്യാധിയാണു്. അവർ ആഹാരമേ കഴിക്കാറില്ല. ശരീരം തീരെ ഉടഞ്ഞുപോയി. പാവം!"

"ഓ അങ്ങനെയാണോ?"

ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വിലാസൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഉടുപ്പുകൾ ഉരിഞ്ഞു. വാസ്തവത്തിൽ മാതാവു പറഞ്ഞ വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് അല്പദുഃഖമുണ്ടായി എന്നുള്ളതു് മുഖത്തു് പടർന്ന നിഴലിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽസുദേക്ഷ്ണബായി അതിനെ ഗൗനിച്ചതേഇല്ല. തന്റെ വാക്കുകളാൽ വിലാസനു യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള മനപ്പകപ്പും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു. ഇതിനുമുമ്പു് എത്രയോ തവണ സുനേത്രയുടെ ദേഹസ്ഥിതിയേപ്പറ്റി താൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു! അപ്പൊഴെങ്കിലുംയാതൊരു സഹതാപവും അവൻ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഇപ്പൊഴും അതേ അലക്ഷ്യഭാവം തന്നെയാണു് തന്റെ പുത്രനിൽ ഉണ്ടായതെന്നു അവർ വിചാരിച്ചു. വിലാസൻ ആശയിൽ അനുരക്തനാണെന്നു് സുദേക്ഷ്ണ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആശയിൽ തനിക്കു് അതിരറ്റ പ്രേമം ഉണ്ടായതുപോലെ സുനേത്രയ്ക്കും തന്റെ പേരിൽ അനുരാഗം ജനിച്ചിട്ടു് അതിന്റെ സാഫല്യത്തിൽ നൈരാശ്യം പൂണ്ടു മരണത്തിന്റെ വാതുക്കൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം വെന്തു. അതും സുദേക്ഷ്ണ അറിഞ്ഞില്ല.

കുറേനേരം രണ്ടുപേരും മിണ്ടാതെ ഇരുന്നു. ഒടുവിൽ സുദേക്ഷ്ണ പറഞ്ഞു:—

"വിലാസ"

"അമ്മേ, അമ്മ പറയാൻ പോകുന്നതെന്തെന്നു് എനിക്കു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ അറിയാം. ഞാൻ ഊണു കഴിഞ്ഞാലുടൻ സുനേത്രയെ കാണാനായിപ്പോകുന്നു."

"തീച്ചയായും പോകുമോ?"

പാവം! തന്റെ മകനു് സുനേത്രയിൽ പ്രേമം അങ്കുരിച്ചു തുടങ്ങി എന്നു് സുദേക്ഷ്ണയ്ക്കു ഒരു മിഥ്യാ വിശ്വാസം ഉണ്ടായി. അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു:—

"നിശ്ചയമായും നീ അവളെയൊന്നു കാണുമോ?"

ഇപ്രകാരം ചോദിക്കുവേ അവളുടെ മുഖത്തു് എന്തൊരാനന്ദമാണെന്നോ കളിയാടിയതു്? ആ മുഖഭാവം വിലാസന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതിരുന്നുമില്ല. അതു കണ്ടിട്ടു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ ആശ്ചര്യത്തിനു് അളവേഇല്ല. താൻ സുനേത്രയെ കാണാൻ പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ, മാതാവിനു് ഇത്ര ആനന്ദം ഉണ്ടായ സ്ഥിതിക്കു്, അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷത്തിനു അളവേതു്? എന്നാൽ.....?

"എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ആശയെ പ്രേമിക്കുംപോലെ സുനേത്രയെ പ്രേമിക്കാൻ എന്തുകൊണ്ടു സാധിക്കാതെ വന്നു?"

എന്തുകൊണ്ടു?.....

എന്നാൽ അതു സാധ്യമായ കാര്യമാണോ? ഒരു അന്യജീവൻ പ്രേമത്താൽ വാടി പ്രാണൻ കളഞ്ഞാൽപോലും അതു കണ്ടിട്ടു മനസ്സിനു ഒരു അലിവുണ്ടാകുന്നതല്ലാതെ അനുരാഗം ജനിക്കുന്നില്ലല്ലോ. ഒരു ഉയിരിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി മാത്രം ത്യാഗബുദ്ധിയോടുകൂടി സുനേത്രയെ പ്രേമിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽതന്നെയും ഏതളവു പ്രേമം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അലിവും അനുതാപവും മാത്രം ഉണ്ടാകുന്നു! പ്രേമം ഇത്ര വലിയൊരു വിഷമ പ്രശ്നമാവാൻ സംഗതിയെന്തു്?

അന്നുരാത്രി ശാപ്പാട്ടുകഴിഞ്ഞ ഉടനേ വിലാസൻ സുനേത്രയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകവേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഈ മാതിരി വിചാരങ്ങൾ കടന്നുകൂടി. അദ്ദേഹത്തിനെ കണ്ടമാത്രയിൽ സുനേത്രയുടെ പിതാവായ ബാബാസാഹിബു പറഞ്ഞു.—

"വരണം വരണം. ഇത്രവരെ സുനേത്രയുടെ അടുക്കൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്കു് ഇപ്പോഴാണു് അല്പം ഉറക്കം വന്നതു്. അല്പം കാറ്റുകൊള്ളാമെന്നുവച്ചു വരാന്തയിൽ വന്നിരിക്കയാണു്. അതിരിക്കട്ടെ. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളൊക്കെ എങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നു? എന്തെല്ലാമാണു വാർത്തകൾ?"

കീശയിൽ ഇരുന്ന സിഗററ്റു് ഡപ്പിയിൽ നിന്നു് ഒരു സിഗററ്റു് എടുത്തു് അതിന്മേൽ മെല്ലെ തട്ടിക്കൊണ്ടു വിലാസൻ പറഞ്ഞു.

"ഇരിക്കണം ഇതൊന്നു കത്തിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. പിന്നീടു പറയാം."

എന്നാൽ അതുവരെ കാത്തിരിക്കാനുള്ള ക്ഷമ ബാബാസാഹിബിനു് എവിടെ? അദ്ദേഹത്തിനു മിണ്ടാതിരിക്കുന്ന കാര്യം വളരെ പ്രയാസമാണു്. നാക്കിന്റെ തരിപ്പു സഹിപ്പാൻ കഴിവില്ലാതെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു തുടങ്ങി:—

"നിങ്ങൾ പറയുംവരെ ഞാനെന്തിനു കാത്തിരിക്കണം? ഗാന്ധിയുടെ പ്രക്ഷോഭണങ്ങളുടെയും സത്യാഗ്രഹത്തിന്റേയും ചായമൊക്കെ തെളിഞ്ഞു. ഞാൻ നേരത്തേ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിരുന്നില്ലേ?

ഗാന്ധിയുടെ ഈ നിരർത്ഥകമായ ബഹിഷ്കാരയത്നങ്ങളാൽ രാഷ്ട്രീയ പുരോഗതി തടയപ്പെട്ടുമെന്നു് മാത്രമല്ല കാര്യങ്ങളും കുറേക്കൂടി വഷളാവുകയും ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ ആയിരം തവണ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെയാണു് കാര്യങ്ങളും നടക്കുന്നതെന്നു നോക്കിക്കൊള്ളണം. മൂന്നു ബഹിഷ്കരണങ്ങളിൽ, കുട്ടികളും കോളേജിൽ പഠിക്കാൻ പോകരുതെന്നുള്ളതാണു് ഒന്നു്. എന്നാൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെങ്കിലും ഗാന്ധി പറഞ്ഞതു കേട്ടോ? അതിനാൽ അക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം തോല്വിയടഞ്ഞു എന്നുള്ളതിൽ എന്തു സന്ദേഹം? ഇനി മറ്റു രണ്ടു ബഹിഷ്കരങ്ങളുണ്ടു്. അവയും കാലക്രമത്തിൽ പിൻവലിക്കേണ്ടിവരികതന്നെ ചെയ്യും. എന്നാലും അദ്ദേഹം "സത്യാഗ്രഹത്തിനു തോല്വി എന്നതേ ഉണ്ടാവുകയില്ല." എന്ന പഴയ പല്ലവി തന്നെ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഷെയർമാർക്കറ്റിൽ വില ഇടിഞ്ഞുതുടങ്ങുന്ന കാലത്തു് ഓഹരികളും വിലയുള്ളവാങ്ങി വില വാശിയേറിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ, അന്യന്മാർക്കു് അവയെ വിറ്റു ലാഭമടിക്കുന്ന ബനിയാജാതിയിൽ പിറന്ന ആളല്ലേ ഗാന്ധി? അദ്ദേഹം ശുദ്ധമായി മുതലാളികളെ ആദരിക്കയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആരു് ആദരിക്കും? ഇന്നത്തെ ലീഡർപത്രികയിൽ ശ്രീചിന്താമണിയുടെ ഒരു ലേഖനം ഉണ്ടു്. അതിൽ ഇതിനെപ്പറ്റിയാണു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അതു വായിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ഒക്കെ ഉള്ളം തണുത്തു. ഈ പത്രാധിപന്മാരുടെ പോക്കു് ഒരുമാതിരിതന്നെ. ആദ്യമൊക്കെ ഗാന്ധിജിയെ തലയിൽ താങ്ങി എടുത്തുകൊണ്ടു് ആടി; ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ മണ്ണുവാരി എറിയുന്നു.....

വിലാസൻ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം വിട്ടിട്ടു് കൈവിരലുകളുടെ ഞൊട്ട ഒടിച്ചു. പിന്നീടു് മന്ദസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:—

"ബാബാസാഹിബ്!" നിങ്ങൾ ഇനിമേൽ പത്രവായന അടിയോടു നിറുത്തിവച്ചിട്ടു് വേറെ പ്രയോജനമുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കായി സമയം ചെലവഴിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകും. അന്യന്മാക്കു തൊന്തരവും കുറയും....."

"മനസ്സമാധാനമോ? എങ്ങനെ ഉണ്ടാവാനാണു്?"

"സാഹിബ്വേ! നിങ്ങൾ ഇവയെ വായിക്കുന്നതിനാൽ എന്തെല്ലാം മാതിരി ആലോചനകൾ ഉണ്ടാകുന്നു! മനസ്സിനു ഒരിക്കലും ഒരു ഒഴിവും ഇല്ലാതാകുന്നതുകൊണ്ടാണു് എന്തിനെ ഒക്കെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നു? മൌനമായ ചിന്തയാണെന്നു വരികിൽ വേണ്ടീല്ലായിരുന്നു. ഉച്ചത്തിൽ ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങുന്നതാണു് സങ്കടം. രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷോഭണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം മുട്ടാളന്മാരാണെന്നാണു് നിങ്ങളുടെ വിചാരം. ആ മുട്ടാളന്മാരുടെ വിഷയത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെയാണു്, ധ്യാനം, മനനം, സ്വപ്നം ഈ മൂന്നവസ്ഥകളിലും, നിങ്ങൾക്കു ചിന്ത. ഈ തൊല്ലയൊക്കെ എന്തിനു? പിന്നെ മനഃസ്വാസ്ഥ്യം എങ്ങനെ ഉണ്ടാകും? സ്വഭാവേന ബലഹീനമായ തലച്ചോറിനെ എന്തിനിങ്ങനെ പുണ്ണാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു? നിങ്ങൾ കുറെ നാൾ സിന്ദ്വാഡാവിൽ പോയിത്താമസ്സിച്ചാൽ സുനേത്രയ്ക്കുണ്ടായപോലെ നിങ്ങൾക്കും സ്വാസ്ഥ്യം ഉണ്ടാകുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അവിടെ പത്രങ്ങൾ കിട്ടി....."

"ഓഹോ! നിങ്ങൾ പറയുന്നതു വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. പത്രങ്ങളെല്ലാം അങ്ങോട്ടയപ്പാൻ ഏർപ്പാടു് ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു."

"അങ്ങനെയാണോ?"

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട വിലാസൻതന്റെ നെറ്റിയിൽ പൊടിഞ്ഞ വിയർപ്പുതുള്ളികളെ തുടച്ചുകളഞ്ഞു.

ബാബാസാഹിബു് തുടർന്നു:—

"വിലാസാ! നോക്കൂ—ഞാൻ ഒരു ജ്യോത്സ്യനല്ല. എന്നാൽ അടുത്ത കാൺഗ്രസ്സുയോഗത്തിൽ എന്താണു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നു് ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞേയ്ക്കാം. നിങ്ങൾ ഈയിടെയൊക്കെ രാഷ്ട്രീയവിഷയങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടുവരുന്നതിനാൽ, ഞാൻ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കേൾക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. കേട്ടാൽ മാത്രം പോരാ. ഒരു കടലാസ്സിൽ വേണമെങ്കിൽ എഴുതിവച്ചുകൊള്ളുക."

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മേശയെ വലിച്ചുതുറന്നു് ഒരു കടലാസ്സുതുണ്ടും പേനയും എടുത്തു.

എന്നാൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി മുറിയ്ക്കകത്തുനിന്നും ഉണ്ടായ ഒരു നാദം, അതിനു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു. വിലാസന്റെ ശബ്ദംകേട്ടു് സുനേത്ര ഉണർന്നു. 'അദ്ദേഹം എന്താണു ഇനിയും അകത്തേയ്ക്കു വരാത്തതു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

അകത്തെമുറിയിൽ വെളിച്ചം അധികം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജന്നൽവാതിലുകളെല്ലാം അടച്ചിരുന്നു. ഒരു മൂലയ്ക്കു മെഴുകുതിരി കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ നറുമണം അല്പമായി കാററിൽ കലർന്നു് അവിടെ വ്യാപിച്ചു. ചുവരിൽവച്ചിരുന്ന ഘടികാരം അരമണിക്കൂറിനെക്കുറിക്കുന്നതിനു് ഒന്നടിച്ചു. അതിന്റെ ധ്വനി കുറേനേരം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വിലാസൻ കസാലായിൽ ചെന്നിരിക്കുംമുമ്പു് സുനേത്രയുടെ കിടക്കയുടെ അരികെ ചെന്നിട്ടു് ചോദിച്ചു.—

"ഇത്രനേരം ഉറങ്ങിയോ? ഉറക്കം സുഖമായില്ലേ?"

അവൾ ഒന്നും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ഇടതുകൈയ് നീട്ടി, വിലാസൻ അതിനെ ഗ്രഹിച്ചു ഒന്നു തടവിയാൽ കൊള്ളാം എന്ന ഭാവം അവളുടെ നോട്ടത്തിൽ സ്ഫുരിച്ചു.

വിലാസൻ അവളുടെ ഉള്ളംകൈയിനെ ഇരുകരങ്ങളാലും തടവിക്കൊടുത്തു.

സുനേത്രയുടെ മാതാവു അവിടെ നിന്നിരുന്നു. അവളെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് സുനേത്ര പറഞ്ഞു:—

"ദയവുചെയ്തു് വിലാസൻ ഒഴിച്ചു് ഇവിടെ ആരും വേണ്ട."

മാതാവു് പോയമാത്രയിൽ സുനേത്ര വിലാസന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആ ഇരുട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖഭാവം ഗ്രഹിക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ വിളക്കൊന്നു കൂണ്ടിത്തെളിക്കാൻ അവൾ അപേക്ഷിച്ചു.

"നിങ്ങൾക്കു വെളിച്ചം ഇരിക്കുന്നതു് അസുഖകരമായിരിക്കുമോ എന്തോ? വെളിച്ചത്തിൽ നോക്കാൻ സാധിക്കുമോ?" എന്നു വിലാസൻ ചോദിച്ചു.

"അസുഖകരമോ? വെളിച്ചത്തിൽ നിങ്ങളുടെ മുഖം കാണുന്നതു് എനിക്കെത്ര സുഖപ്രദമായിരിക്കും?"

അവൾ അങ്ങനെ ആ പ്രകാശമേറിയ വെളിച്ചത്തിൽ വിലാസന്റെ മുഖത്തു നോക്കിക്കൊണ്ടേ ഇരുന്നു.

അവൾ മെലിഞ്ഞു് എല്ലും തൊലിയും മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ മുഖത്തു ഒരുവിധമായ പ്രകാശം കാണപ്പെട്ടു. അറിയാതെതന്നെ ഒരു മന്ദസ്മിതപ്രഭ അധരങ്ങളിൽ ചേർന്നു.

അവൾ പറഞ്ഞു:—"ഞാൻ ഇവിടം വിട്ടുപോകാൻ പോവുകയാണു്."

"അതേ! ഞാൻ കേട്ടു"

"ഞാൻ ഇനി തിരിച്ചുവരാൻ പോവുന്നില്ല."

"അതെന്തു? സിന്ധുവാഡായിൽ ചെന്നാൽ അതിശീഘ്രം സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കു ഭേദമാകും അതിനുശേഷം ഉടനെ തിരിച്ചു വരേണ്ടതാണല്ലോ"

"ഉഹും—എനിക്കു വിശ്വാസമില്ല. ഞാൻ ഈ ഐഹിക ജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകാൻ പോവുകയാണു്. ഡാക്ടർ മറച്ചുവച്ചു കൊണ്ടു സംസാരിച്ചാലും, എന്റെ നില എനിക്കറിയാം."

"ഛീ! ഛീ! കിടക്കു പറയുന്നോ?"

വിലാസൻ തന്റെ നിലയെപ്പറ്റി മുഴുവനും ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കരുതി അതുപൂർണ്ണമായി അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടേ എന്നു ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അവൾ പറഞ്ഞു:—

"അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു ഞാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പു നിങ്ങളുടെ സുന്ദരമുഖത്തെ ഒന്നു കണ്ടു ആനന്ദിക്കാമെന്നവിചാരത്തോടുകൂടി നിങ്ങൾക്കാളയച്ചതു്. അടുത്ത ജന്മം എന്നതു് ഉള്ളതാണോ അല്ലയോ എന്നു് ആർക്കറിയാം? അങ്ങനെ ഒന്നു് ഉള്ളപക്ഷം അടുത്തജന്മത്തിലും നിങ്ങളെ കാണുന്നതിനും നിങ്ങളുമായി സല്ലപിക്കുന്നതിനും ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും, നിങ്ങളുടെ രൂപം എന്റെ മുന്നിൽനിന്നാൽ, അതിനെ എനിക്കു കാണ്മാൻ കഴിയും. നിങ്ങൾ എന്നെ ഇപ്പോൾ സ്പർശിക്കുന്നതിനെ ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളിലും നിരന്തരമാക്കി വിടുന്നതിനു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു."

വിലാസൻ അവളുടെ നെറ്റിയിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

"എന്താണിങ്ങനെ കണ്ടമട്ടിലൊക്കെ സംസാരിച്ചു ശരീരത്തെ അലട്ടികൊണ്ടിരിക്കുന്നതു? അല്പനേരം സംസാരിക്കാതെ വിശ്രമിക്കൂ."

"അങ്ങനെയല്ല. ഇനി എനിക്കു് ലോകത്തിൽ സുഖപ്രദമായി ഒരേ ഒരു വസ്തുവേ ഉള്ളൂ. അതു നിങ്ങളുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു മാത്രമാണു്. ഇത്രനാളും ഞാൻ മനോവേദനയാൽ വാടിത്തളർന്നു തനിച്ചു സങ്കടമനുഭവിച്ചു. നിങ്ങളുടെ വിലയറ്റ പ്രേമം സമ്പാദിപ്പാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കാലം കടന്നു പോയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും നിങ്ങളുടെ പ്രേമലബ്ധിയിൽ വിശ്വസിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഞാൻ നിങ്ങളെ എങ്ങനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി എന്റെ പേരിൽ അനുരക്തനാക്കിത്തീർക്കാമെന്നു ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ അതിനുള്ള കാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞാൻ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ജീവസൂര്യൻ ചരമഗിരിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. കേവലം സാമൂഹ്യമായ കെട്ടുപാടുകളേയും അഭിമാനഭംഗത്തേയും ഭയന്നതാണു് അതിനുള്ള കാരണം. ഞാൻ തന്നെയാണുകുറ്റക്കാരി. എന്നാൽ അതിനെവെല്ലുന്നതിനു സാധിക്കാത്തനിലയിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ട്രെനീസ് പന്തയസമയത്തു നിങ്ങളേ തേടിപ്പിടിച്ചു എന്റെ കൈക്കോട്ടിൽ ആക്കാമായിരുന്നു; പലരുടേയും മുന്നിൽ വച്ചു് നിങ്ങളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ചുംബിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ സദ്ധർമ്മത്തേയും സാമുദായികാചാരങ്ങളേയും ഓർത്തു് അതൊന്നും ഞാൻ ചെയ്തില്ല. വിലാസ്, നിങ്ങൾ ഹിന്ദുസ്ത്രീകളുടെ മടത്തനത്തേയും ലജ്ജാശീ

ലത്തേയും പറഞ്ഞു എന്നോട്ടു എത്രയോ തവണ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ദുർഭാഗ്യവതിയായ ഞാൻ ഭീരുത്വം, ലജ്ജ മുതലായവയെ കൈവിട്ടു നിങ്ങളെ പ്രാപിക്കുന്നതിനു് ശ്രമിച്ചില്ല. ഇതു ആരുടെ കുറ്റം? എന്റെ കുറ്റം തന്നെ. പുരുഷന്മാരെ മയക്കാനുള്ള വിദ്യപഠിക്കാത്തതു് ആരുടെകുറ്റം? എന്റെകുറ്റംതന്നെ. നിങ്ങൾ ട്രെനിസ് കളിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഇനിമേലിൽ ലജ്ജിക്കാതെ ഓടിവന്നു് നിങ്ങളെ കോരിയെടുത്തു ആട്ടം; എന്നാൽ എന്റെ കാലം അവസാനിച്ചുപോയല്ലോ?"

അതിലധികം സംസാരിക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അവളുടെ അധരങ്ങൾ വിറപൂണ്ടു. നെഞ്ചിനുള്ളിലിരിക്കുന്ന ഭാരത്തെ താങ്ങാൻ ആവാതെ അവൾ ഒരു നെടുവീർപ്പുവിട്ടു. പിന്നീടു് കണ്ണടച്ചു് അരനാഴിക മിണ്ടാതെ ഇരുന്നു.

വിലാസൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതല്ലാതെ മറെറാന്നുംചെയ്തില്ല. ചെറുനേരം സംസാരിച്ചതിനാൽ സുനേത്രയുടെ ദൌർബല്യം വർദ്ധിച്ചു. കേവലം മനസ്സിനു ഏല്പെട്ട ആധിയാണു് അവൾക്കു വ്യാധിയായിത്തീർന്നതെന്നു വിലാസനു മുൻപേ അറിയാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹം ഇപ്പോൾ ബലപ്പെട്ടു

അവളുടെ ശരീരത്തിനു യാതൊരു തകരാറും ഇല്ലെന്നും മനോവ്യാധിയാണു് അവളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതെന്നും ഡാക്ടർ എത്രയോ കുറി അദ്ദേഹത്തിനോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു! എന്നാൽ മനസ്സു് ശരീരത്തിൻമേൽ ആധിക്യേന അധികാരം ചെലുത്തിവന്നതിനാൽ ഉടമ്പിനും വ്യാധിയുണ്ടായി. അതു വർദ്ധിച്ചു രക്തക്ഷയത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വിട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മനഃശാസ്ത്രവിദ്വാനായ ഡാക്ടർ അദ്ദേഹത്തെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ, കളിത്തോഴൻ ശുശ്രൂഷയും അവൾക്കു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു കണ്ടിട്ടാണു് സിന്ധുവാഡായിലേക്കു പോകാൻ ഡാക്ടർ ഉപദേശിച്ചതു്. മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധമെന്തു? മനുഷ്യ ശരീരത്തിൽ മനസ്സു് എവിടെ ഇരിക്കുന്നു? ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ അണുവിലും അതു വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നോ?..... കൈകാലുകളെപ്പോലെ മനസ്സിനേയും ആട്ടാൻ കഴിയുമോ?

അതിനെ മറെറാരാളിലേക്കു പകർത്താൻ സാധ്യമാണോ? അങ്ങനെ ഒക്കെ ഇരുന്നാൽ.....ഈ ലോകത്തിൽ എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ എത്രസുലഭമായിത്തീരുമായിരുന്നു.

വ്യാധിഗ്രസ്തയായ ഒരു തരുണിയുടെ അരികിൽ ഇരുന്നു് ഈ വിധമൊക്കെ ആരാഞ്ഞുതുടങ്ങി വിലാസൻ. ബഹുദൂരംവരെ ഉയരത്തിൽ പറക്കാൻ വിട്ട പട്ടത്തെ പിടിച്ചിഴക്കുംപോലെ എങ്ങനേയോ പറന്നുചെന്ന തന്റെ മനസ്സിനെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ വിലാസൻ കഠിനമായി ശ്രമിച്ചു. സുനേത്രയുടെ കൈയിൽ അണിഞ്ഞിരുന്ന തങ്കവളഅവളുടെ മുഴങ്കൈവരെ ചെന്നിരുന്നതിനെ ശരിപ്പെടുത്തിവച്ചിട്ടു" അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:—

"നിങ്ങൾ സിന്ധുവാഡായിൽ മാറിത്താമസിച്ചാൽ സുഖക്കേടു വിട്ടുമാറുമെന്നു ഡാക്ടർ പറയുന്നു."

"എന്തിനാണു ഡാക്ടർ അങ്ങനെ പറയുന്നതെന്നു് എനിക്കറിയാം ഞാൻ ഇത്രനാളുംസ്വയം വഞ്ചിതയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെല്ലാവരും ചേർന്നു് എന്നെ വഞ്ചിക്കാൻ പോകുന്നു. എല്ലാം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെയാണു് ഞാൻ ഇരി

ക്കുന്നതു. ഇതാനോക്കു. നിങ്ങടം ശരിയാക്കിയിട്ട വള വീണ്ടും മുഴങ്കൈയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു!"

വീണ്ടും വള പിടിച്ചു് അവളുടെ മണിക്കെട്ടിൽ വച്ചിട്ടു്, അതിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് വിലാസൻ 'ഇനി വിടുകയില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു.

"എന്തിനാണു് ഈ വീൺവേല? വീഴുന്നതിനെ എത്രനേരം തടുത്തുനിർത്താൻ സാധിക്കും? ഇനി ഞാൻ അധികകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യം പ്രയാസം. ചീട്ടുകളിയിൽ നമുക്കു് ആവശ്യമുള്ള ഇനം ചീട്ടുകടം കിട്ടാതിരുന്നാൽ കളിതോറ്റതുതന്നെ. ജീവിതമാകുന്ന ചീട്ടുകളിയിലും തനിക്കു ഇഷ്ടമായ ആത്മാവിനെ ലഭിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കളി അവസാനിക്കും. എന്റെ കളി അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി ഞാൻ വിട ചോദിക്കേണ്ടതു തന്നെ. കളിയിൽ തോറ്റതിനേപ്പറ്റി എനിക്കു ദുഃഖമില്ല. തോറ്റതിനു പ്രായശ്ചിത്തമായി ഞാൻ എന്റെ ഉയിരിനെ ബലിദാനം ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങളോടു ഒരപേക്ഷയേ ഉള്ളു. ഞാൻ ജീവനോടുകൂടി ഇരിക്കുന്ന ഈ ഒന്നു രണ്ടു ദിവസങ്ങടം എന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നാലും—അതു മാത്രം മതി."

അവളുടെ കണ്ണുനാടം വിലാസന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴ്ന്നുചെന്നു മാറെറാലിക്കൊണ്ടു. അദ്ദേഹം ദുഃഖത്തിൽ ആണ്ടുപോയി.

ഈ പെണ്മണി എന്തിനിങ്ങനെ വ്യർത്ഥമായി തന്നെ പ്രേമിച്ചു് ദുഃഖിക്കുന്നു? അവടം മൺവാരി സ്വശരീരത്തിൽ എറിഞ്ഞു. വാസ്തവത്തിൽ അവംതന്നെ അവംക്കു വിനാശം ഉണ്ടാക്കിവച്ചു. എന്നാൽ .....വിലാസന്റെപേരിൽ കുറ്റമൊന്നും ഇല്ലേ?

വലിയേവന്ന പ്രേമത്തോടു് അലക്ഷ്യഭാവം കാണിച്ചതു ഒരു കുറ്റമല്ലേ?.....

കുറ്റം എന്നാലെന്തു എന്നു് ആരായുന്നതുതന്നെ മൂഢത്വമാനം!.....

വിലാസന്റെ കൈകടം സുനേത്രയുടെ തലമുടിയെ തടവിക്കൊണ്ടേ ഇരുന്നു.

"സുനേത്രേ! ഞാൻ നിന്നെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല. ഇപ്പോടം തൃപ്തിയായോ?"

"വെറുതേ ഇരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം പ്രയോജനമില്ല. വാ കഴയ്ക്കുംവരെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം."

"നിനക്കു് അധികനേരം സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലല്ലോ."

"ഞാൻ ഒന്നും സംസാരിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. നിങ്ങടം പറയുന്നതു കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കാൻ പോകയാണു്."

"ശരി അങ്ങനെ ആകട്ടെ." എന്നുപറഞ്ഞു് വിലാസൻ ചിരിച്ചു. സുനേത്രയുടെ നീരക്തമായ ചുണ്ടുകളിലും ഒരു സ്മിതരേഖ കളിയാടി.

* * * * *

വിലാസൻ തന്റെ വാഗ്ദാനം ലംഘിച്ചില്ല. മൂന്നുദിവസം രാപകൽ അദ്ദേഹം സുനേത്രയുടെ അടുത്തുതന്നെ ഇരുന്നു. പിന്നീടു് അവടം സിന്ധുവാഡയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടപ്പോടം അദ്ദേഹം റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നു വണ്ടി പുറപ്പെട്ടംവരെ അവളുടെ അടുത്തുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

അവടം അധികം സംസാരിച്ചില്ല. എങ്കിലും അവളുടെ ദൃഷ്ടി സദാ വിലാസത്തിൽതന്നെയാണിരുന്നതു. ആ നോട്ടത്തിൽ എന്തൊരാനന്ദം! എന്തൊരു മനോവേദന! എന്തൊരു പ്രതാരണ! ആയിരം വഷ്ടം പട്ടിണികിടന്നിട്ടു് പിന്നീടു് അന്നം കണ്ടാൽ...അതു കിട്ടാത്തതാണു —കൈ

യിൽ പിടിപെടാത്തതാണ്— എന്നിരുന്നാൽ—ഒരു ജീവിയുടെ മനസ്സിൽ എത്ര ആനന്ദവും ദുഃഖവും കലർന്നിരിക്കും!

"ബാബാസാഹിബ്ബിനോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് രണ്ടുദിവസത്തിലൊരിക്കൽ നന്റെ ശരീരസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി എഴുതി അയപ്പാൻ".....

വിലാസൻ പറഞ്ഞുതീരുംമുമ്പെ അവൾ പറഞ്ഞു:—

"വിലാസ്—എന്നെ മറന്നുകളയരുത്. നിങ്ങളുടെ വിശാലമായ ഹൃദയത്തിലെ കുളുന്ന് ഒരു മൂല എനിക്കായി നിങ്ങൾ വച്ചിരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞാൽ എനക്കു മനഃശ്ശാന്തി ഉണ്ടാവും. ഞാൻ സമാധാനത്തോടും ആനന്ദത്തോടുംകൂടി മരിക്കും. എന്നെ മറക്കയില്ലല്ലോ?" ഈ ചോദ്യം അവൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ചോദിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരുന്നു. വണ്ടിവിടാനുള്ള കുഴൽ ഊതുന്നു കേട്ട ഉടനെ വിലാസൻ താഴെ ഇറങ്ങി. അപ്പോഴും സുനേത്ര അതേചോദ്യംതന്നെ ചോദിച്ചു.

എഞ്ജിന്റെ ചൂളം ഒരു ദുശ്ശകുനംപോലെ അലറി. സുനേത്രയുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി നിസ്സ്രമിച്ചു. കവിൾത്തടത്തിൽ വഴിഞ്ഞൊഴുകിയ കണ്ണീരിനെ അവൾ വിലാസന്റെ കൈകളെക്കൊണ്ടു തുടച്ചു. ഒടുവിൽ തന്റെ സർവ്വൈശ്വര്യങ്ങളേയും അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈപിടിച്ചു ഒന്നു ചുംബിച്ചു.

ആ ഭാഗ്യവതിയായ യുവതി തന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ ധൈര്യപൂർവ്വം ചെയ്ത ഒറക്കായ്മും അതുതന്നെ. അവൾ ഒരു യുവാവിനു ചുംബനം നല്കിയതു് അന്നു് ആദ്യമായിട്ടായിരുന്നു. ഹാ! പ്രേമത്തിന്റെ അതിരറ്റ ശക്തി!

2917

ജ്യോതിഷ പരിഷത്തിന്റെ പ്രത്യേക നിർദ്ദേശപ്രകാരം
ജ്യോതിഷ പണ്ഡിതൻ
തകഴി കെ. രാമവാരിയർ അവർകളാൽ
സൂക്ഷ്മമായി ഗണിക്കപ്പെട്ട
1125-ാമാണ്ടത്തെ വലിയ പഞ്ചാംഗം
56 പേജുകളുള്ളതു്. അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.
ആവശ്യക്കാർ മൻക്രുട്ടി വാങ്ങിക്കൊള്ളുക.
റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ—തിരുവനന്തപുരം.
ഫോൺ നമ്പർ 554.

ആരോഗ്യപംക്തി

വൈദ്യഭൂഷണം കെ. രാഘവൻ തിരുമുല്പാട്,
ചാലക്കുടി.

ക്ഷയരോഗം.

ഭാരതത്തിൽ മിനിട്ടിൽ രണ്ടുപേർ വീതവും, കൊച്ചിയിൽ മണിക്കൂറിൽ ഒരാൾ വീതവും ക്ഷയംമൂലം മരിച്ചു പോകുന്നുവെന്നുള്ള ഒരു ചിത്രഗുപ്തന്റെ ഉറപ്പോടും, ഒരു പ്രചാരകന്റെ വൈദ്യശ്രുത്തോടുംകൂടെ നമ്മുടെ "ചികിത്സാധുരീണൻ" പ്രഖ്യാപിച്ചതായി പത്രങ്ങളിൽ കാണുകയുണ്ടായി. ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സിൽ കവിഞ്ഞിട്ടുള്ള മിക്കപേരും മിക്കവാറും ക്ഷയം ബാധിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നു ലോകാരോഗ്യ സംഘടനയുടെ (World health organization) ബി. സി ജി. വിദഗ്ദ്ധനും പറയുന്നു. ഈ കണക്കുകൾ എല്ലാം അങ്ങനെ തന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വിഷമമാണെങ്കിലും, ക്ഷയരോഗം വല്ലാതെ പടർന്നു പിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഗവമ്മെണ്ടിനെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമായിട്ടുണ്ടെന്നും വ്യക്തമാണു്. നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ 89% ശതമാനത്തിന്റേയും ആരോഗ്യസംരക്ഷണം തൃപ്തികരമായി നിർവ്വഹിച്ചു പോരുന്ന ആയുർവ്വേദമാകുന്ന ദൃഷ്ടിയിലൂടെ ഈ ശോചനീയമായ പരിതഃസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

ക്ഷയത്തിനു നാലുകാരണങ്ങളാണു് ആര്യവൈദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. സാഹസം, വേഗസംരോധം, ശുക്ലൌജസ്സേ ഹസംക്ഷയം, അന്നപാന വിധിത്യാഗം എന്നിവയാണവ.

സാഹസം: കഴിവിൽക്കവിഞ്ഞു ആയാസപ്പെടുന്നതിനാണു് സാഹസം എന്നു പറയുന്നതു്. സാഹസം നിമിത്തം ക്ഷയിക്കുന്ന ഓജസ്സിനെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് വിശ്രമം, ഭക്ഷണം മുതലായവ മൂലമുണ്ടാവുന്ന സ്വാഭാവികക്ഷയപൂരണം മതിയാവാതെ വരുമ്പോൾ ഓജസ്സും ശരീരവും ക്ഷയിക്കുന്നു.

വേഗസംരോധം:—ആഹാരം ദഹിച്ചു സാരം വേർതിരിയുമ്പോൾ ശേഷിക്കുന്ന മലവും, ആഹാരസാരം പാകക്രമത്തിൽ ഉത്തരോത്തരം രക്തം മുതലായ ധാതുക്കളായി പരിണമിക്കുമ്പോൾ, ഓരോ അവസരത്തിലും ശേഷിക്കുന്ന കഫം (phlegm) തുടങ്ങിയ മലങ്ങളും യഥാകാലം വിസർജ്ജിക്കപ്പെടുന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണു് നമ്മുടെ ആരോഗ്യം നിലനില്ക്കുന്നതു്. ആനന്തര്യമായ നൈർമ്മല്യമാണല്ലോ ആരോഗ്യം. എന്തെങ്കിലും അസൌകര്യം മൂലമോ വിസർജ്ജനേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ തകരാറുമൂലമോ മലങ്ങൾക്കു പുറത്തു പോകുന്നതിൽ തടസ്സം ഉണ്ടാവുന്നതിനെയാണു് വേഗരോധം എന്ന സാങ്കേതികപദം കുറിക്കുന്നതു്. നാം ബലം പ്രയോഗിച്ചു മലാദികളെ തടഞ്ഞു നിർത്തുന്നതു് ഏറ്റവും വ്യാപത്കരമാണു്. ഇങ്ങനെ കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന മലം ദുഷിക്കുകയും അവയിലെ

മാലിന്യം വീണ്ടും രക്തത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ദേഹമെല്ലാം വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുപല തരത്തിലുള്ള രോഗങ്ങളും വ്യക്തമാവുന്നു.

ശുക്ലൌജഃ സ്നേഹസംക്ഷയഃ:—നാം കഴിക്കുന്ന ആഹാരം പലതരത്തിലുള്ള പാകങ്ങൾക്കു വിധേയമായി ഓരോതരം ധാതുക്കളായി പരിണമിക്കുന്നു. ഏറ്റവും സാരഭൂതമായ ധാതുവാണു ശുക്ലം. അരുപത്തുതുള്ളി രക്തം സംസ്കരിച്ചാലേ ഒരുതുള്ളി ശുക്ലം ഉണ്ടാവുന്നുള്ളുവെന്നു പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞനും പറയുന്നു. ഈ ശുക്ലത്തിന്റെ തന്നെ സൂക്ഷ്മമായ രൂപമാണു് ഓജസ്സു്. ദേഹസ്ഥിതി നിബന്ധനമാണതു്. അതിനെ ആശ്രയിച്ചാണു് ദേഹത്തിന്റെ നിലനില്പു് എന്നാണു താൽപര്യം. രോഗപ്രതിരോധശക്തി എന്നും മറ്റും പാശ്ചാത്യസിദ്ധാന്തികർ പ്രശംസിക്കുന്നതും ഇതിനെത്തന്നെയാണു്. യന്ത്രങ്ങൾക്കു സമഞ്ജസമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു മെഴുക്കു വേണ്ടതുപോലെ ശരീരയന്ത്രത്തിനു സ്നിഗ്ദ്ധതയുടെ ആവശ്യമുണ്ടു്. ശരീരാവയവങ്ങളുടെ ചേഷ്ടകളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന മജ്ജാതന്തുവ്യവസ്ഥയുടെ തരക്കേടുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന മിക്ക വാതവ്യാധികൾക്കും അവയുടെ പൂർവ്വരൂപങ്ങളായിക്കാണാറുള്ള രക്തസമ്മർദ്ദം (Blood pressure) മുതലായവയ്ക്കും കാരണം സ്നിഗ്ദ്ധത കുറയുന്നതാണു്. ഇത്രയ്ക്കു പ്രാധാന്യമേറിയ ശുക്ലവും, ഓജസ്സും, സ്നിഗ്ദ്ധതയും ക്ഷയിക്കത്തക്ക വ്യാപാരങ്ങളിൽ അധികമായി ഏർപ്പെടുന്നതും ക്ഷയത്തിനു് ഒരു മുഖ്യകാരണമാണു്.

അന്നപാനവിധിത്യാഗം:—നമ്മുടെ ശരീരം സദാ ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശരീരപദത്തിന്റെ തന്നെ താൽപര്യം അതാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ ക്ഷയിക്കുന്ന ശരീരഘടകങ്ങളെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയാണു് ആഹാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്നു്. സ്വാഭാവികമായ ഈ ക്ഷയപൂരണത്തെ ആശ്രയിച്ചാണു് ദേഹം നില നില്ക്കുന്നതു്. അന്നപാനങ്ങൾ ദഹിച്ചു് അവയിലെ ഗ്രാഹ്യാംശം രക്താദിധാതുക്കളായി പരിണമിച്ചിട്ടാണു ദേഹം പുഷ്ടിപ്പെടുന്നതു്. ആഹാരകാര്യങ്ങളിൽ ചില നിഷ്ഠകളും നിയമങ്ങളും പാലിച്ചാലേ ദഹനം ശരിയാവുകയുള്ളു. എന്നാലേ സാരംശരീരത്തിൽ ലയിക്കുകയും മലം വേർതിരിഞ്ഞു യഥാവസരം വിസർജ്ജിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയുള്ളു. ക്ഷീണഘടകങ്ങളുടെ സംയോജനംശരിയാവണം. ഒരിക്കൽ ഭക്ഷിക്കപ്പെട്ടതു് ദഹിച്ചു് ആമാശയത്തിൽനിന്നും നിഷ്ക്രമിച്ചിട്ടേ വീണ്ടും ഭക്ഷിക്കാവു; തീരെ ദഹിക്കാത്തതും കുറെ ദഹിച്ചതുമായ പദാർത്ഥങ്ങൾ ക്രൂടിക്കലർന്നാൽ, പാകം ശരിയാവുകയില്ല; ജരണകേന്ദ്രം തന്നെ തകരാറിലാവും. ഭക്ഷണത്തിന്റെ അളവും വേണ്ടമാതിരിയാവണം. ഇങ്ങനെ, വിശക്കുമ്പോൾ ഹിതവും മിതവുമായിക്കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണം ആരോഗ്യത്തെ നിലനിർത്തുന്നു. ഈ നിയമങ്ങളെയെല്ലാം ലംഘിച്ചാൽ, ആഹാരം ശരിക്കു ദഹിക്കുകയില്ല; ദഹിക്കാത്ത ആഹാരം നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു തന്നെയല്ല രോഗകാരണവുമാണു്. സ്വാഭാവികമായ ക്ഷയപൂരണം തടയപ്പെടുകയും ദേഹം ചടച്ചു തുടങ്ങുകയും ബലം ക്ഷയിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരണവശാൽ നഷ്ടപ്പെടുന്ന ശുക്ലൌജഃസ്നേഹങ്ങളെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ഭക്ഷണം മൂലമല്ലാതെ സാധ്യമല്ലല്ലോ.

ഈ നാലുകാരണങ്ങളും പരസ്പരം സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനും പരസ്പരംകാരണത്വവുമുണ്ടാവുന്നു. അന്നപാനവിധിത്യാഗംകൊണ്ടു്

ശുക്ലൌജഃ സ്നേഹസംക്ഷയവും മറവും ഉണ്ടാവുമല്ലോ.

ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയനുസരിച്ചു ജനങ്ങളെ രണ്ടു തരക്കാരായി വിഭജിക്കാം. കഴിവിൽക്കവിഞ്ഞു സാഹസപ്പെട്ടാൽക്കൂടി കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവരാണു് ഭ്രരിപക്ഷം. ആരോഗ്യപരമായ ജീവിതത്തിനു് അനുകൂലമല്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്ന അവർ ആരോഗ്യനിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധരായിത്തീരുന്നു. അവക്കു മലീമസങ്ങളായ പരിതസ്ഥിതികളിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ടതായി വരുന്നു. ഈ ഭ്രരിപക്ഷത്തിന്റെ പ്രയത്നഫലത്തെ ചൂഷണം ചെയ്തു ജീവിക്കുന്ന ന്യൂനപക്ഷമാകട്ടെ, സുഖലമ്പടരായി വാഴുന്നു. ഭോജനം ഹീനമാത്രമായാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾക്കു് ഒരു ക്ലൃപ്തർ നിദർശനമായിരിക്കുമ്പോൾ, അതിമാത്രഭോജനം കൊണ്ടുവരുത്തുന്ന വൈഷമ്യങ്ങൾക്കു മറേറക്കൂട്ടർ മാതൃകകളായിരിക്കുന്നു. ഹീനഭോജനത്തെക്കാൾ അതിഭക്ഷണം അധികം ആപത്കരമാണു്. ജരണയന്ത്രവും വിസർജ്ജനകേന്ദ്രവും അതിഭക്ഷണംകൊണ്ടു് അധികംവേഗത്തിൽ തകരാറിലാവുന്നു. അതുപോലെതന്നെ വേണ്ടിടത്തോളം ആയാസംകിട്ടായ്കയും ശരീരയന്ത്രത്തെ തുരുമ്പുപിടിപ്പിക്കുന്നു. ആലസ്യം മനസ്സിനെ വിഷയങ്ങളിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കുകയും, സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ശുക്ലാദിക്ഷയഹേതുകങ്ങളായ വ്യാപാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭക്ഷണാഭിവിധികളേയും മറവും കണക്കാക്കാതെ, ആരോഗ്യനിയമത്തെ ലംഘിക്കുന്നവൻ പണക്കാരനാണെങ്കിലും അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുകതന്നെ വേണമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു പണക്കാർക്കും ക്ഷയം ബാധിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യത്തിനോ യുക്തിഹാനിക്കോ അവകാശമില്ല; എന്നുമാത്രമല്ല അന്നപാനവിധിത്യാഗം അധികമായിക്കാണുന്ന അത്തരക്കാരിൽ അനാരോഗ്യവും അധികമാണെങ്കിൽത്തന്നെ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ കൃത്രിമത്വം ആണിതിനെല്ലാം മുഖ്യകാരണം. ആരോഗ്യത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം പ്രകൃതിയിൽക്കൂടെയാണു്. ഒരു വ്യവസായമെന്ന നിലയിൽ പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യചികിത്സാസമ്പ്രദായത്തിനും നമ്മുടെ അനാരോഗ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ ഒരു പങ്കുണ്ടെന്നു കരുതേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. മൂന്നോ നാലോ തലമുറക്കാലത്തെ കൈകാര്യകർതൃത്വത്തിൻശേഷം അല്ലോപ്പതിക്കാരൻ സ്വയംതയ്യാറാക്കിയ "ബാലൻസ്ഡ്ഡീറു്" വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അവരുടെ പരിശോധനക്കു വിധേയരായിട്ടുള്ള 25 വയസ്സിൽ കവിഞ്ഞിട്ടുള്ള എല്ലാവർക്കും ക്ഷയം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും 25 വയസ്സിൽ കുറവുള്ളവരിൽത്തന്നെ 80% പേർക്കും ആ വ്യാധിബാധിക്കാവുന്ന ശരീരസ്ഥിതിയാണുള്ളതെന്നും ആണു കാണുന്നതു്. അവരുടെ ചികിത്സാരീതിയേയും രോഗനിവാരണശ്രമങ്ങളേയും ക്രുലങ്കഷമായി പരിശോധിച്ചാൽ, അവരുടെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ആരോഗ്യവും ജീവിതരീതിയുംതമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും. നാമെത്രതന്നെ മനസ്സിരുത്തിയാലും ചില ചില അണുകീടങ്ങൾ നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ തഞ്ചത്തിനു കടന്നുകൂടി നമ്മെ അവശരാക്കിക്കളയുമെന്നവർ കരുതുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപഥ്യജീവിതം തുടരാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ രോഗനിവാരണത്തിനുവേണ്ടി കുത്തിവെ

പ്പും മറ്റും നടത്തുന്നതിന്റെ താത്പര്യമെന്താണു്? * കീടാണുക്കളെ കൊല്ലുവാൻ വേണ്ടി ഇഞ്ചക്ഷനായും മറ്റും അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന മരുന്നുകൾ മിക്കവയും വിഷംകലർന്നവയാണു്. വേദനാഹരങ്ങളായി അവർ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഔഷധങ്ങളും വേദനാവേദകങ്ങളായ കേന്ദ്രങ്ങളെ മന്ദിപ്പിച്ചു ദുഃഖം തോന്നാതെ ആക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. വേദനയല്ല രോഗമെന്നും ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതിനു പ്രകൃതി നമുക്കു നല്കുന്ന ഒരു മുന്നറിയിപ്പു മാത്രമാണതെന്നും ആ പദംതന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അനാരോഗ്യപരമായ ജീവിതംകൊണ്ടു് ദേഹത്തിൽ സഞ്ചയിക്കുന്ന മലത്തെ പുറത്തുകളയുന്നതിനു ഓജസ്സുചെയ്യുന്ന പ്രയത്നത്തിന്റെ ബഹിഃസ്ഫുരണമാണു രോഗം. ചികിത്സ ഓജസ്സിനെ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ തടസ്സംതീർത്തു സഹായിക്കുക മാത്രമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അപഥ്യജീവിതം തുടർന്നുകൊണ്ടു് രോഗകാരണമായ മലത്തെ പുറത്തുകളയാതെ അതിന്റെ സൂചനയായ വേദനയെ അറിയാതാക്കണമെങ്കിൽ ഓജസ്സിനെ കർമ്മക്ഷമമല്ലാതാക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അതിനു ഓജസ്സിനു വിപരീതഗുണമായ വിഷം പ്രയോഗിച്ചാലേ പറ്റൂ. ഇങ്ങനെ അപഥ്യാചരണംകൊണ്ടും ഔഷധങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന വിഷംകൊണ്ടും ഓജസ്സു ക്ഷയിക്കുകയും അതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന രോഗപ്രതിരോധശക്തി നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്ഷയമെന്നല്ല ഏതു രോഗവും ഉണ്ടാവാവുന്ന സാഹചര്യമാണിന്നുള്ളതു്. അല്ലോപ്പതിയുടെ കയ്യെത്താത്ത നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ മിക്കവാറും പൂർണ്ണമായ ആരോഗ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതും ചിന്താർഹമാണു്. ആരോഗ്യം പ്രകൃതിപരമായ ജീവിതം കൊണ്ടല്ലാതെ സിദ്ധമാവില്ലെന്നതാണു പരമാർത്ഥം. രോഗത്തിനുകാരണം കീടാണുക്കളാണു് എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സാധുതയും സംശയാസ്പദമാണു്.

ഇതിൽനിന്നു ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ നിവാരണോപായങ്ങളും ഏതാണ്ടു വ്യക്തമാവുന്നു. കാരണം നശിക്കാതെ കാര്യം നശിക്കുകയില്ലല്ലോ. ആരോഗ്യപരമായ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കാതെ ജീവിക്കുന്നതിനു തക്ക സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതി ഇന്നുണ്ടാവണം. ആരോഗ്യജീവിതത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജനങ്ങൾക്കു ബോധമുണ്ടാക്കുവാനും ശ്രമിക്കണം.

ഇന്നു ഗവർമ്മെണ്ടംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള നയം വിജയിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്. അതു് കാരണത്തെ സ്പർശിക്കാതെ ഒരൊഴിഞ്ഞുമാറൽആണെന്നു തോന്നുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. ബി. സി. ജി. യുടെ വിശേഷാത്തരമാഹാത്മ്യങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രസ്താവനകൾ നാം കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം പ്രചരണപരങ്ങളാണെന്നു വ്യക്തമാണു്. ബി. സി. ജി. യെ പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ശമ്പളംകൊടുത്തു ഗവർമ്മെണ്ടു നിയമിച്ചവർ അവരുടെ കടമ നിർവ്വഹിക്കുകമാത്രമാണു്. പത്രങ്ങളിൽ സർവ്വരോഗസംഹാരികളെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്ന

* ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ മേന്മയെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു പാശ്ചാത്യവൈദ്യത്തേയും ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങളേയും ദൂഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നിത്യഗവേഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യന്മാർ പുതിയ പുതിയ തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചു് ലോകസേവനം നടത്തുമ്പോൾ ആയുർവ്വേദജ്ഞന്മാർ ഉള്ളതുകൊണ്ടു സംതൃപ്തരായി അലസവൃത്തിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു എന്നുള്ളതാണു് പരമാർത്ഥം. (കർ. പ.)

ടങ്കുപെട്ടിക്കാരെയാണ് ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഓമ്മിച്ചുപോകുന്നതു്. സ്വതന്ത്രമായി വൈദ്യസേവനം നിർവ്വഹിക്കുന്നവരിൽനിന്നശങ്കാജനകമായ അഭിപ്രായങ്ങളാണു പുറത്തുവരുന്നതു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ക്ഷയനിവാരണ പദ്ധതികളിൽ തീരെ പ്രധാനമല്ലാത്ത സ്ഥാനമേ ബി. സി. ജി. ക്കുള്ളുവെന്നും, അവിടങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിജയത്തിനു് അതിനോടൊപ്പമോ അതിലധികമോ ശുചീകരണം മുതലായവയ്ക്കു ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടെന്നും അതൊന്നും ആലോചിക്കാതെ കേവലം ബി സി. ജി. കൊണ്ടുമാത്രം ഇൻഡ്യയിൽ ക്ഷയരോഗനിവാരണംസാധിച്ചുകളയാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് വെറും വ്യാമോഹമാണെന്നും ലോകാരോഗ്യഘടനയിലെ (World health organization) ക്ഷയരോഗവിദഗ്ദ്ധൻചെയ്ത ഒരു പ്രസ്താവന പത്രങ്ങളിൽ കാണുകയുണ്ടായി. ഈ കൃത്തിവെപ്പുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന തകരാറുകളുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നു് ഗവമ്മെണ്ടിനെ മോചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സമ്മതിപത്രം രക്ഷാകർത്താവു നല്കുണമെന്നു നിർബന്ധമുള്ളതായും കേൾക്കുന്നു. അസാധ്യപ്രായങ്ങളായ ശസ്ത്രക്രിയകളിൽ എന്നപോലെ ബീ. സി. ജിയുടേയും സാഫല്യത്തിലും പരിപൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം അധികാരികൾക്കില്ലെന്നു വേണം ഇതുകൊണ്ടു കരുതുവാൻ. പ്രകൃത്യാനുസരണമായ ജീവിതംകൊണ്ടു് അരോഗദൃഢനായിരിക്കാവുന്നതത്രക്കാലം ആരോഗ്യവാനായ ഒരുവൻ ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ സജീവാണുക്കൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ ഇഞ്ചെക്ഷൻ മൂലം ക്ഷയബാധിതനായി എന്നു വന്നേക്കാം. മസൂരികൾക്കും മറു ചെയ്യുന്ന മുൻകരുതലായ വാക്സിനേഷൻ അതാതു രോഗങ്ങളെ ഇളക്കിവിടുന്നതായി ചിലപ്പോൾ നാം കാണാറുണ്ടല്ലോ. സ്വയം ശമനമായ ഒരു തീവ്രരോഗമാണു് (acute disease.) മസൂരി എന്നാൽ സാവധാനത്തിൽ മാത്രം വ്യക്തമാവുന്നതും വ്യക്തമായാൽ മിക്കവാറും അസാധ്യവും ആയ ഒരു മന്ദരോഗമാണു്. (chronic disease) ക്ഷയം. ക്ഷയരോഗത്തിൽ യാപനോപായം പ്രകൃത്യനുസൃതമായ ജീവിതചര്യമാത്രമേ ഉള്ളു. കേവലം ഔഷധം വളരെ അധികം പ്രയോജനപ്പെടാറില്ല. ഇഞ്ചെക്ഷന്റെ വാക്സിനേഷൻ എന്നും മറ്റും പറയുന്ന ഔഷധോപയോഗരീതി തന്നെ, ഇന്നു സാധാരണക്കാരൻ കരുതുംപോലെ വലിയ ഒരനുഗ്രഹമല്ല; പലപ്പോഴും നിരപായം കൂടെയല്ലെന്നു അനുഭവം വെളിവാക്കുന്നു.

കേവലം 11% മാത്രം ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിൽ പരീക്ഷണം നടത്തുന്ന അല്പോപ്പതിയുടെ ഉപദേശം മാത്രം സ്വീകരിച്ചു ബി. സി. ജി. യെ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ കോടിക്കണക്കിനു പണം ചിലവാക്കുന്നതിനു് മുതിർന്ന ഗവമ്മെണ്ടു് ഇരുളിലേക്കു കൂതിക്കുകയാണു്. ആ സംഖ്യയിൽ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും ആരോഗ്യപരമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വിനിയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ക്ഷയത്തിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല ഏതുരൂപത്തിലുള്ള രോഗത്തിൽനിന്നും നമുക്കു എന്നേക്കുമായി രക്ഷനേടാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

തെറ്റായ ജീവിതത്തിന്റെ ശാരീരികമായ പ്രത്യാഘാതമാണു രോഗം. തെറ്റിപ്പിന്നിട്ടമാർഗ്ഗത്തെ വീണ്ടും ചവിട്ടിമടങ്ങിയല്ലാതെ ആരോഗ്യത്തിലേക്കു ചെന്നത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. ചികിത്സക്കു് ആയുർവ്വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രായശ്ചിത്തം എന്നൊരു പര്യായം ഉണ്ടു് പശ്ചാത്താപപൂർവ്വക

മായ തെറ്റു തിരുത്തലാണല്ലോ. പ്രായശ്ചിത്തം തെറ്റാവർത്തിക്കപ്പെടാതിരിക്കുകയാണു പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണം. ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കി പ്രായോഗികതയിൽ വരുത്തിയാലല്ലാതെ നമ്മുടെ ആരോഗ്യപരമായ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമുണ്ടാവുകയില്ല.

ഏതായാലും ആയുർവേദം അധികം പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് മറ്റു രോഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ക്ഷയരോഗം തുച്ഛമാണെന്നുള്ളതു നമുക്കാശാവഹം തന്നെ. ഭാരതത്തിൽ ക്ഷയരോഗിമരണം മിനുട്ടിൽ രണ്ടുള്ളപ്പോൾ കൊച്ചിയിൽ അതു മണിക്കൂറിൽ ഒന്നല്ലേ ഉള്ളു.

വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

	ക.	ണ.
ആരോഗ്യകല്പദ്രുമം ബാല ചികിത്സ (സവ്യാഖ്യാനം)	5	4
യോഗരത്നപ്രദീപിക	2	4
സർവ്വരോഗചികിത്സാരണം	3	0
നേത്രരോഗസിദ്ധചികിത്സ	1	2
ഭാവപ്രകാശം ഒന്നാംഭാഗം	2	4
,, രണ്ടാംഭാഗം	2	4
,, മൂന്നാംഭാഗം	2	4
പ്രമേഹചികിത്സ	1	2
യോഗരത്നാകരം (നാലുഭാഗങ്ങളും)	9	0
കഷ്ടകബന്ധു	0	12
വൈദ്യസംഗ്രഹം	1	2
വിഷവൈദ്യജ്യോത്സ്നിക	1	2
ഔഷധച്ചാർത്തു്	1	0
ആസവാരിഷ്ടയോഗമഞ്ജരി	0	12
ആയുർവേദപ്രകാശിക ഒന്നാംഭാഗം	2	4
,, രണ്ടാംഭാഗം	3	0
,, മൂന്നാംഭാഗം	2	4

	ക.	ണ.
ചക്രദത്തം	5	0
ധന്വന്തരി ഒന്നാംഭാഗം	3	0
മാധവനിദാനം	2	0
ഗജരക്ഷാതന്ത്രം	4	0
ആരോഗ്യദീപം	4	8
നേത്രരോഗചികിത്സ	1	0
വാതരോഗചികിത്സാ— —സംഗ്രഹം	0	12
വീരസിംഹാവലോകനം	2	4
മർമ്മചികിത്സ	0	4½
വൈദ്യസംഗ്രഹം	1	2
സഹസ്രയോഗം (സവ്യാഖ്യാനം)	1	6
,, (സുജനപ്രിയവ്യാഖ്യാനം)	3	0
ഹോമിയോപ്പതി ബാലചികിത്സ	2	0
പുരുഷന്റെ ഉല്പാദനേന്ദ്രിയങ്ങളും യൌഗികചികിത്സയും	2	0

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

രസകരമായ കച്ചവടം

(ഗിഡെ മൊപ്പ്സങ്ങ്)

വിവ: വി. അലപ്പാട്ട്.

പ്രതികഥം രണ്ടുപേരും, ബ്രൂമണ്ടും കർണ്ണവും കോടതി മുമ്പാകെ ഹാജരായി. ഇവർ രണ്ടുപേരും ക്രൂടി അതിൽ ഒരുവന്റെ—ബ്രൂമണ്ടിന്റെ—ഭാര്യയെ മുക്കിക്കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നതാണു കുറ്റം.

അടുത്തടുത്തായി പ്രമുഖികഥം രണ്ടുപേരും ഒരു ബഞ്ചിൽ ഇരുന്നു. ഇവർ അയൽപക്കക്കാരായ കർഷകരാണു്. ബ്രൂമണ്ടു് ഉരുണ്ടു തടിച്ചു് ഉറപ്പേറിയ അവയവങ്ങളോടുക്രൂടിയ ഒരു കുമുണ്ടനാണു്. ഇട്ടങ്ങിയ കഴുത്തും വട്ടമുഖവും മുഖത്തുകാണുന്ന 'മസൂരിക്കുത്തും' അയാളുടെ പ്രത്യേകതയാണു്. പന്നി വളത്തലാണു് അയാളുടെ കായ്മായ തൊഴിൽ.

കർണ്ണൻ മെല്ലിച്ചു് ഉയരംക്രൂടിയവനാണു്. വക്രമുഖവും ഉയന്ന വളഞ്ഞ പല്ലുകളും, നീളമേറിയ കൈകാലുകളും, കള്ളനോട്ടവും അയാളുടെ പ്രകൃതിയെ വെളിപ്പെടുത്തി. കാൽമുട്ടുവരെ നീണ്ടു കിടന്നിരുന്ന ഒരു നീലക്കുപ്പായമാണു് അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നതു്.

ചപ്ര പിടിച്ചു് തുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ചെമ്പൻ തലമുടിയോടുക്രൂടിയ അയാൾ കാഴ്ചയിൽ തന്നെ ഒരു വൃത്തികെട്ട പിശാചിനെപ്പോലെയിരുന്നു. അയാൾ തമാശക്കാരനും ഫാസ്യാൻകരണത്തിൽ മിടുമിടുക്കനുമാണു്. വളരെ തന്മയത്വത്തോടുക്രൂടി അയാൾ തന്റെ 'ഷാപ്പിൽ' വെച്ചു പള്ളിയിലെ കുർബാനയും മറ്റു ചടങ്ങുകളും കൂടിയന്മാരെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അഭിനയിക്കും. ഈ രസികത്വം കൂടിയന്മാരെയെല്ലാം ആകർഷിച്ചു. പള്ളിയിൽ കുർബാനയ്ക്കു പോകുന്നതിനേക്കാൾ താൽപര്യത്തോടുക്രൂടിയാളുകൾ കർണ്ണന്റെ ഷാപ്പിൽ 'കുർബാന'യ്ക്കെത്തും.

മാഡംബ്രൂമണ്ടു് (ബ്രൂമണ്ടിന്റെ ഭാര്യ) സാക്ഷികളിരിക്കുന്ന ബഞ്ചിൽ ഒരറ്റത്തിരുന്നു. ക്ഷീണിച്ചു് ഉറക്കം തുങ്ങിയായ ഒരു പെണ്ണായിരുന്നു. അവർ കൈകൾ മടിയിൽ വെച്ചു് അവിടെ നടക്കുന്നതെല്ലാം കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ജഡ്ജി ചോദ്യമാരംഭിച്ചു. "ശരി, അപ്പോൾ, മാഡംബ്രൂമണ്ടു്, ഇവർ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നു നിങ്ങളെ പിടിച്ചു വെള്ളം നിറച്ച പീപ്പയിലിട്ടു. എന്നിട്ടു്? കേൾക്കട്ടെ, എഴുന്നേറ്റു നിന്നു പറയൂ."

അവർ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു; ഒരു കൊടിമരം പോലെയുള്ള വെളുത്തതൊപ്പി ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാഡം വലിഞ്ഞിഴഞ്ഞു് പറയാൻതുടങ്ങി "ഞാൻ നാരങ്ങ ഉണക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോളാണു് ഇവർ കടന്നു വന്നതു്. അവരുടെ വരവുകണ്ടു് എനിക്കു തന്നെ പിടിച്ചില്ല. ഞാൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. എന്താ ഇവക്കു് ആകപ്പാടെ പന്തിയല്ല, എന്തോ കൃത്രിമം ഒപ്പിക്കാനാ

ണ്ട് ഭാവം. അവർ എന്നെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. പ്രത്യേകിച്ചു കർണ്ണ ഇടങ്കണ്ണിട്ടുനോക്കി. അവരെ രണ്ടുപേരെയും ഒരുമിച്ചു കാണുന്നതു തന്നെ എനിക്കരിശമാണ്. എന്താണെന്നു വെച്ചാൽ വാലും തലയും തിരിയാത്ത മണ്ടന്മാർക്കുടിയായാൽ അങ്ങനെ വല്ല വേണ്ടാത്തനവും ഒപ്പിക്കും. അവർ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു "നിങ്ങൾക്കു് എന്താ വേണ്ടതു്" ഒരുരും മിണ്ടിയില്ല. അപ്പോൾ തന്നെ എനിക്കു സംശയമായി."

പെട്ടെന്നു് ബ്ലൂമണ്ടു് എഴുന്നേറ്റു പറഞ്ഞു "ഞങ്ങൾ അപ്പോൾ നല്ല ലോഡിൽ ആയിരുന്നു."

ഇതു കേട്ടു് കർണ്ണ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു വ്യക്തമായ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"രണ്ടു പേരും നല്ല 'ലോഡ്'ലായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. അതാണു വാസ്തവം."

"അതിൽ നിങ്ങളൊരിക്കലും തെറ്റുകാരനാകയില്ല."

ജഡ്ജി ഗൗരവത്തിൽ "അപ്പോൾ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും നല്ലവണ്ണം കുടിച്ചിരുന്നുവെന്നാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം?"

ബ്ലൂ—"അതിനെപ്പറ്റി സംശയിക്കാനില്ല."

കർ—"അതാക്കും പറ്റാവുന്നതല്ലേ?"

ജഡ്ജ് മാഡം "ബ്ലൂമണ്ടു് തുടരൂ"

അവർ തുടർന്നു "അപ്പോൾ ബ്ലൂമണ്ടു് ചോദിച്ചു 'നിനക്കിപ്പോൾ അഞ്ചുഫ്രാങ്ക് സമ്പാദിക്കണമോ?' 'വേണം' അഞ്ചു ഫ്രാങ്ക് എളുപ്പം കിട്ടാവുന്നതല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ പറഞ്ഞു. "എന്നാൽ കണ്ണുതുറന്നു നോക്കി ഞാൻ ചെയ്യുന്നപോലെ ചെയ്യുക." "ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒഴിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന ഒരു വലിയ പീപ്പ എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു് അടുക്കളയിൽ ഒരു ഭാഗത്തു് ഉറപ്പിച്ചു വെച്ചിട്ടു അയാൾ പറഞ്ഞു:—"പോയി വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു നിറയെ ഒഴിക്കു്."

"ഒരു മണിക്കൂറു നേരത്തെ ജോലിക്കുശേഷം ഞാൻ, ആ പീപ്പനിറയെ വെള്ളം ഒഴിച്ചു."

"ഈ സമയം മുഴുവൻ അവർ കുടിയിലേപ്പെട്ടിരിക്കയായിരുന്നു. കുപ്പിയെടുത്തു് ഗ്ലാസ്സിൽ പകർന്നു് ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി അങ്ങനെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകണ്ടു് ഞാൻ പറഞ്ഞു:—"പീപ്പയേക്കാൾ കൂടുതൽ നിറഞ്ഞിരുന്നതു് നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരുമാണല്ലോ". ഇതു കേട്ടു് അലസഭാവത്തിൽ ബ്ലൂമണ്ടു് പറഞ്ഞു:—"പേടിക്കേണ്ട. ഇപ്പോൾ ജോലിനോക്കു്. നിന്റെ ഉഴപ്പു വരും. അപ്പോഴെക്കു ധൃതിയായാലോ?" ഞാനതു കണക്കാക്കയില്ല. അവർ കുടിച്ചിരിക്കയായിരുന്നല്ലോ?

പീപ്പനിറഞ്ഞു തേട്ടിയപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു:—"ഒക്കെ ശരിയായി."

അപ്പോൾ കർണ്ണ എന്റെ കൈയ്യിൽ അഞ്ചു ഫ്രാങ്കു് എടുത്തുതന്നു. ബ്ലൂമണ്ടല്ല കർണ്ണതന്നെ. ബ്ലൂമണ്ടു് പറഞ്ഞു. "നിനക്കു അഞ്ചു ഫ്രാങ്കു് കൂടിവേണോ? 'വേണം' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. "എന്നാൽ നിന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചു് മാറു" എന്നു അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ എന്റെവസ്ത്രങ്ങളഴിച്ചു മാറുകയോ? എന്തു്?"

ബ്ലൂ! "അതെ. അതു തന്നെ"

"ഞാൻ! മുഴുവൻ അഴിച്ചു. എന്നെ വെള്ളം നിറച്ച പീപ്പയിലേക്കിട്ടു. എന്റെ സിരകൾ പെട്ടെന്നു് നിലച്ചുപോ

ലെതോന്നി. തണുപ്പുകൊണ്ടു് ഉള്ളും ശരീരവും കിടുകിടെ വിറച്ചു.”

ബ്രൂമണ്ടു് ചോദിച്ചു “എല്ലാമായില്ലേ?”

കർണ്ണ “ഓ! എല്ലാം ശരി.”

ബ്രൂ “തലമുങ്ങിയില്ലല്ലോ” എന്നുപറഞ്ഞു് എന്റെ തലക്കു പിടിച്ചു് കീഴോട്ടുതള്ളി. മൂക്കിലും വായിലുമെല്ലാം വെള്ളം കേറി. എന്തിനു പറയുന്നു സ്വർഗ്ഗംകണ്ടു ഞാൻ. അയാൾ അപ്പോൾ പേടിച്ചിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തെന്നാൽ എന്നെ ഉടനെ തന്നെ വലിച്ചു കയറ്റി. കരക്കെത്തിയവഴി ഞാൻ അയൽവക്കത്തേയ്ക്കോടി. ആ വീട്ടുകാരൻ എനിക്കു് നാണം മറയ്ക്കാൻ തുണിതന്നു. അതിനു ശേഷം അയാൾ പോലീസിലേക്കുപോയി. പോലീസുകാരൊന്നിച്ചു് ഞാൻ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ബ്രൂമണ്ടും കർണ്ണവും തമ്മിൽ കശപിശ.”

ബ്രൂ. “അതല്ല, അതു് ഒരു ക്യൂബിക്കു് മീറ്ററിൽ കുറയാതെ കാണും. നിങ്ങളുടെ അളവു ശരിയല്ല.”

കർണ്ണ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു.

“അതു വേണമെങ്കിൽ ഏകദേശം അര ക്യൂബിക്കു് മീറ്റർ കണ്ടേക്കും.”

“താനൊന്നു പതറാതിരിയ്ക്കു. അതു തന്നെ തൂക്കിക്കേണ്ട.” ഇതുമുമയപ്പോൾ പോലീസു് ഇൻസ്പെക്ടർ അവരെ രണ്ടുപേരെയും അറസ്റ്റു ചെയ്തു. ഇതുമാത്രമേഎനിക്കു പറയുവാനുള്ളൂ.” എന്നു പറഞ്ഞു അവൾ ഇരുന്നു.

കോർട്ടു മുഴുവൻ പൊട്ടിച്ചിരി. വക്കീലന്മാർ അത്ഭുതത്തോടെ തമ്മിൽതമ്മിൽ തുറിച്ചു നോക്കിയതേയുള്ളൂ.

ജഡ്ജ് പറഞ്ഞു: “കേട്ടതിൽനിന്നു് കർണ്ണവാണു് ഇതിനെല്ലാം കാരണക്കാരൻ എന്നാണു് മനസ്സിലാകുന്നതു്. നിങ്ങൾക്കു് എന്താണു് പറയാനുള്ളതു്?”

“യജമാനനേ, ഞാൻ നല്ലലോഡും പുറത്തായിരുന്നു.”

ജഡ്ജ് ഗൗരവത്തോടെ “അതെനിക്കു മനസ്സിലായി, ശേഷം?”

“ഞാൻ പറയാം. ഏകദേശം ഒമ്പതു മണിക്കു് ബ്രൂമണ്ടു് എന്റെ കച്ചവടസ്ഥലത്തു വന്നു് രണ്ടു “മേരുന്നു്” ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിൽ ഒരുഗ്ലാസു് എനിക്കുതന്നെ തന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അട്ടത്തിരുന്നു് കുടിച്ചു. മുമ്പുണ്ടായതനുസരിച്ചു് ഞാൻ ഒരുഗ്ലാസു് എന്റെ വകയായി പകർന്നു് ബ്രൂമണ്ടിനു കൊടുത്തു :ഞാനും കുടിച്ചു. അതിനു പകരമായി അയാൾ പിന്നെയും തന്നു. അതങ്ങനെ തുടർന്നു. വയറുനിറയെ കുടിച്ചു. അതിനുശേഷം ബ്രൂമണ്ടു് പൊട്ടിക്കരയാൻ തുടങ്ങി. അതെന്നെ വേദനിപ്പിച്ചു. കാരണം ചോദിച്ചപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു:—

“ഈ വ്യാഴാഴ്ചയ്ക്കുമുമ്പു് എനിക്കു് 1000 ഫ്രാങ്കു് വേണം. അത്യാവശ്യമാണു്” കായ്യം അത്രത്തോളമേയുള്ളുവെന്നറിഞ്ഞു് ഞാൻ സമാധാനിച്ചു. അയാൾ തുടർന്നു “ഞാൻ എന്റെ ഭാര്യയെ തനിക്കുതരാം. കച്ചവടമാക്കിക്കൊള്ളൂ.”

“എന്റെ ഭാര്യയാണെങ്കിൽ മരിച്ചിരിക്കയാണു്. രണ്ടാമതു് നന്നായി കുടിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അന്നേരത്തു് എനിക്കു് ആകപ്പാടെ ഒന്നു തോന്നി. ഞാൻ അയാളുടെ ഭാര്യയെ കണ്ടിട്ടില്ല. എങ്ങനെയായാലും അവൾ പെണ്ണായിരിക്കുമല്ലോ? അല്ലേ? അങ്ങനെയല്ലേ? അതെ, അതെനിക്കു് ഉറപ്പായിരുന്നു.”

“എന്തുവിലയ്ക്കു് കച്ചവടമുറപ്പിക്കാം?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അയാൾ എന്തോ ഗാഢമായോലോചിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ ആലോചിക്കുന്നപോലെ നടിച്ചു. കുടിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ എന്താലോചിക്കാനാണ്?" എന്നിട്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു "ക്യൂബിക്കു മീറ്ററിന് വില നിശ്ചയിക്കാം".

"അതിൽ എനിക്ക് ഒരു വിശേഷവും തോന്നിയില്ല. ഞാനും അയാളെപ്പോലെ വെളിവില്ലാത്തവൻതന്നെയായിരുന്നല്ലോ. പോരെങ്കിൽ അത്തരം അളവു് എനിക്കു സുപരിചിതമാണ്. ആയിരം ലിറ്റർക്രൂടിയാൽ ഒരു ക്യൂബിക്കു് മീറ്ററായി."

"വില പിന്നെയും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. മിനുസമനുസരിച്ചിരിക്കുമല്ലോ വില." "ക്യൂബിക്കു് മീറ്ററിനെത്ര വില വേണം?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു 'രണ്ടായിരം ഫ്രാങ്ക്' "ഞാൻ മുയൽ ചാടുന്നപോലെ ഒന്നു ഞെട്ടി. ഏകദേശം ഒരു മനുഷ്യൻ ലിറ്ററിൽ ക്രൂടതൽ കാണും. ഒരു സ്ത്രീ. എന്നിട്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു "അതുകൊണ്ടു ക്രൂടതലാണ്" അയാൾ പറഞ്ഞു "ഇതിൽ കുറയ്ക്കാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ നഷ്ടപ്പെട്ടും."

"ആരു വെറുതെ കച്ചവടം നടത്തുകയില്ലല്ലോ? ഓരോരുത്തനു് അവനവന്റെ കായ്മ്. അയാൾ മിടുക്കനാണെങ്കിൽ ഞാൻമിടുമിടുക്കനാണു്" ഞാൻപറഞ്ഞു. "ഹ ഹ! ഹാ!! ഹാ!!! ഒരു പുതിയ മരക്കായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാനൊന്നും പറയുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ നിന്റെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞിട്ട് കാലം കുറെയായല്ലോ. അതുകൊണ്ടു പുതുമയൊക്കെ നശിച്ചുകാണും. ഏതായാലും ക്യൂബിക്കു് മീറ്ററിനു് ആയിരത്തഞ്ഞൂറു് ഫ്രാങ്കുവീതംതരാം. മതിയോ?" "മതി മതി, അതുമതി" അയാൾ പ്രതിവചിച്ചു. "ഇപ്പോൾതന്നെ കയ്യടിക്കു" "അപ്പോൾ എനിക്കൊരുപേടി"

"എങ്ങനെയാണു് അളക്കുക." അതിനെളുപ്പം അയാൾ പോംവഴി കണ്ടു. കായ്മെല്ലാം ശട്ടംകെട്ടി. വെള്ളം നിറച്ച പീപ്പയിൽ മുക്കി പുറത്തു പോകുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ അളവെടുത്താൽ അതായിരിക്കും ശരിയായ അളവു്. പക്ഷെ പുറത്തു പോകുന്ന വെള്ളം നഷ്ടപ്പെടുകയല്ലേ ഉള്ളു? അതിനു വിരോധമില്ല. പീപ്പ വീണ്ടും നിറക്കാൻ എത്ര വെള്ളം വേണമെന്നു നോക്കിയാൽ മതിയല്ലോ" എന്നയാൾ പറഞ്ഞു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചു സംസാരിച്ചു അയാളുടെ വീട്ടിലെത്തി. ഭാര്യയെ ഒരു നോക്കുകണ്ടു. ഒരു സുന്ദരി അവൾ, തീച്ചയായും ആയിരുന്നില്ല. "മതിമതി! മനസ്സുമടുത്തു് ഞാൻ തന്നത്താൻ പിറുപിറുത്തു. സാരമില്ല, അവളും ഒരു സ്ത്രീയല്ലെ? സുന്ദരിയോ വിരൂപിണിയോ ആകട്ടെ. സ്ത്രീ സ്ത്രീതന്നെ; നിവൃത്തിയൊന്നുമില്ല. അവൾ വളരെ മെലിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ ന്യൂലിറ്ററിൽ ക്രൂടകയില്ല. അതുതന്നെ സമാധാനം. ശേഷമുള്ളതെല്ലാം അവൾ തന്നെ അവിടത്തോടു് ഉണത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ. ഷിമ്മീസിന്റേയും കാല്യറയുടെയും അളവിനുള്ള നഷ്ടം കൂടി സഹിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നു ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു് അവൾ പെട്ടെന്നു് ഓടിപ്പോയി. ഞാൻ വിഡ്ഢിയായി "അവൾ പോയല്ലോ." ഞാൻ ആവലാതിപറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടു ബ്രൂമണ്ടു പറഞ്ഞു. "അതു സാരമില്ല. ഉറങ്ങാൻ ഇങ്ങോട്ടു വരാതെ തരമില്ല അപ്പോൾ പിടിച്ചേല്പിച്ചേക്കാം. രണ്ടായാലും ഇപ്പോൾ നമുക്കു് അളക്കാം!!"

"ഞങ്ങൾ അളന്നു. നാല്പതൊട്ടിവെള്ളം വേണ്ടിവന്നില്ല പക്ഷേ ബ്രൂമണ്ടു സമ്മതിക്കയില്ല, തർക്കമായി. വഴക്കുമൂത്തു

എൻ. വിശ്വംഭരൻ.

വസ്തുവും വിചാരവും

നേരം നട്ടുച്ചയാകാറായി; മൂട്ട സഹിക്കാൻ വയ്യാ. വേണുവും രവിയും ഒരു മണലാരണ്യത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണിപ്പോൾ. കാലിന്റെ കുഴയോളം പുതയുന്ന മണലിൽ കൂടി പ്രയാസപ്പെട്ട യാത്ര

നിൽക്കുമ്പോളാണ് പോലീസുകാർ വിലങ്ങുവെച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു് എന്റെ നഷ്ടം കിട്ടണം. അതാണു് കോടതിയിൽ എനിക്കു ബോധിപ്പിക്കുവാനുള്ള സങ്കടം"

കർണ്ണൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ശരിയാണെന്നു് ബ്രൂമണ്ടു് സമ്മതിച്ചു.

ജഡ്ജ് അത്ഭുതപരവശനായി കുറച്ചിരുന്നു. പിന്നീടെഴുന്നേറ്റുപോയി. ഒരു മണിക്കൂറിനുശേഷം വന്നു് വിധിവായിച്ചു. വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ പരിശുദ്ധതയെപ്പറ്റിയും വ്യവസായ വാണിജ്യങ്ങളുടെ പരിധിയെപ്പറ്റിയും വിശദമായ ഒരുവിവരണം കൊടുത്തതിനു ശേഷം അവരെ രണ്ടുപേരേയും വെറുതെ വിട്ടു.

ബ്രൂമണ്ടും ഭാര്യയും പഴയതുപോലെ കഴിഞ്ഞു. കർണ്ണൻ തന്റെ മദ്യക്കച്ചവടം വീണ്ടും തുടങ്ങി.

ചെയ്യുകയാണു്. അകലെ ഒരു വൃക്ഷം നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു് അവർ തെല്ലൊന്നു നിശ്വസിച്ചിട്ടു വീണ്ടും നടന്നു. അവർ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലെത്തി കഷ്ടിച്ചു് ഒരാളിനു മാത്രം തികയുന്ന ഒരുപൊതിച്ചോറു കയ്യിലുണ്ടു്. അതിനെ കഴിക്കാനായി അവർ വട്ടംകൂട്ടി. അതിനിടക്കു് ഒരു തർക്കം അവർക്കുദിച്ചു.

വേണു—"വിചാരമാണു 'വസ്തു'"

രവി—അല്ല; തെറ്റിപ്പോയി വസ്തുവാണു വിചാരം."

വേണു—"അല്ല സ്നേഹിതാ!"

വേണു ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു വാദിച്ചു. വളരെ സമയം നീണ്ടുനിന്ന ഈ പ്രസംഗം രവിയുടെ അഭിപ്രായത്തെ അക്ഷരംപ്രതി ഖണ്ഡിക്കാൻ തികച്ചും പര്യാപ്തമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇതിനിടക്കു രവി പൊതിച്ചോറു മുഴുവൻ ഉണ്ടുതീർത്ത വിവരം വേണു പിന്നീടാണറിഞ്ഞതു്. വിശന്നു വലഞ്ഞിരുന്ന വേണുവിനു വലിയസങ്കടം തോന്നി. കോപവും താപവും കൊണ്ടു രവിയെ ശകാരിക്കാനും തുടങ്ങി.

രവി—"അങ്ങയുടെ വിചാരങ്ങളെ വിഴുങ്ങുക. അപ്പോൾ വയറു നിറയും 'വിചാരമാണ'ല്ലോ വസ്തു."

വേണു വേറൊന്നും ചിന്തിച്ചില്ല. എഴുന്നേറ്റു രവിയുടെ കരണക്കുറ്റിനോക്കി രണ്ടു വച്ചുകൊട്ടിക്കൊടുത്തു. രവി ദയനീയമായി തന്റെ കരണക്കുറ്റി തടവി.

വേണു—"വാസ്തവത്തിൽ ഇതെല്ലാം വെറും വിചാരങ്ങൾ മാത്രമല്ലേ? വിചാരത്തിനു കന്നത്തു തടവുന്നതെന്തിനു്?"

* * * * *

ഗുരുവും ശിഷ്യനും

വാദ്ധ്യാർ താമസിച്ചു വന്ന കുട്ടിയോട് കോപഭാവത്തിൽ:—

"എടോ, താൻ എന്താണ് എന്നും താമസിച്ചു വരുന്നത്?"

വിദ്യാർത്ഥി—"ഞാൻ താമസിച്ചാണ് വരുന്നതെങ്കിലും പോകുന്നതു നേരത്തേയാണ് സാർ."

* * * * *

അനുസരണം.

അദ്ധ്യാപകൻ ഒരുകണക്ക് ബോർഡിൽ എഴുതിയിട്ടിട്ട് വിദ്യാർത്ഥികളോട് അതിന്റെ ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം കസേരയിൽ ചെന്നിരുന്ന് കാലുമാട്ടിക്കൊണ്ട് ഓരോരുത്തരേയും പ്രത്യേകം പരിശോധിച്ചു. ചിലർ തലചൊറിഞ്ഞും വാരിയെണ്ണിയും പെൻസിൽകൊണ്ട് നെറ്റിയിൽ താളം പിടിച്ചും തലകാഞ്ഞു് ആലോചിക്കുകയാണ്. ഒരുവൻ അടുത്തിരിക്കുന്നവന്റെ അടുത്തു് എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. അദ്ധ്യാപകനു കോപംവന്നു. "സ്റ്റാൻഡപ്പ്" അദ്ദേഹം അലറി. വിദ്യാർത്ഥി എഴുന്നേറ്റു. "നീ എന്താ അവിടെ ചോദിച്ചതു?" വിദ്യാർത്ഥി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. വീണ്ടുംചോദിച്ചു. ഉത്തരമില്ല. അദ്ധ്യാപകനുകോപം ദ്വിഗുണീഭവിച്ചു. ചൂരൽ വടിയെടുത്തുകൊണ്ട് വിദ്യാർത്ഥിയുടെ അടുക്കലേക്കു പാഞ്ഞു. വിദ്യാർത്ഥി ആവേശത്തോടെ:—

"ഗുരുനാഥനുമായി ചെയ്യാലെതിർവാക്കുപറകൊല്ലാ"

ചിരിഅടക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ധ്യാപകൻ വീണ്ടും:—

"നീ അടുത്തിരുന്ന ആളോട് ചോദിച്ചതെന്തിനു?"

വിദ്യാർത്ഥി:—"പലരോടും നിനയാതെ ഒരു കായ്യം തുടങ്ങൊല്ലാ."

യുക്തിവാദം.

കാശ്യപാശ്രമത്തിൽ വച്ചു വിശ്വാമിത്രൻ ശകുന്തളയെ കണ്ടുമുട്ടി. ദുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയെ അകാരണമായി ഉപേക്ഷിച്ച വിവരമറിഞ്ഞിട്ട് കോപാകുലനായി,

വിശ്വാമിത്രൻ—"ഞാൻ ആ ദുഷ്യന്തനെ ശപിക്കാൻ പോകുകയാണ്."

ശകുന്തള—"ഉപേക്ഷിച്ച കാരണം വച്ചാണ് ശപിക്കുന്നതെങ്കിൽ ദുഷ്യന്തമഹാരാജാവിനെ മൂന്നാമതാണ് ശപിക്കേണ്ടതു്. അച്ഛനാണ് ആദ്യം എന്നെ അകാരണമായി ഉപേക്ഷിച്ചതു്."

ചോദ്യം.

അദ്ധ്യാപകൻ ആദ്യമായി "ചോദിക്കുന്ന ആൾ മാത്രമേ ഉത്തരം പറയാവൂ." എന്ന നിർദ്ദേശം കർശനമായി കൊടുത്തിട്ട്:—"ഭ്രൂമധ്യരേഖ കടന്നു പോകുന്ന ഭൂഖണ്ഡങ്ങളുടെ പേരു പറയൂ. ഭാസ്കരൻ."

ഭാസ്കരൻ ഉത്തരം പറയുന്നില്ല.

അദ്ധ്യാ—"എന്താടോ? മിണ്ടാതെ നില്ക്കുന്നതു?"

ഭാസ്കരൻ—"ചോദിച്ചതു് സാറാണല്ലോ?"

* * * * *

ജോലി.

ഗ്രാൻഡ്സ്കൂൾ പരിശോധിക്കാൻ വന്ന സ്കൂൾ ഇൻസ്പക്ടർ മൂന്നാംക്ലാസ്സു് വിദ്യാർത്ഥികളോട് ചോദ്യം ചോദിക്കുകയാണ്

ഇൻസ്പക്ടർ — "ഒരു ഹെഡ് മാസ്റ്ററുടെ ജോലികളെന്തെല്ലാം?"

കുട്ടി—"ഹാജർ എടുക്കുക; ക്ലാസ്സുപഠിപ്പിക്കുക; മേശതുടക്കുക; മണിയടിക്കുക; ബീഡിവലിക്കുക; വയൽപൂട്ടുക; ചീനിക്കു കിളയ്ക്കുക; മുതലായവയാകുന്നു ഒരു ഹെഡ് മാസ്റ്ററുടെ ജോലികൾ."

സമുദായസേവിനി

വിശേഷാൽപ്രതി

പുത്തൂക്കാട്ട് —കൊച്ചി

ഒരു വയസ്സു തികഞ്ഞ ഈ മാസികാശിശു വള്ളത്തോളിന്റെ നാമാവാകത്തോടും ആശംസയോടും കൂടി രണ്ടാംവയസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠരായ കവിതിലകൻ, പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ, ആറന്മുർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി, ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ മുതലായ പലരുടേയും ലേഖനങ്ങൾ ഈ വിശേഷാൽപ്രതിയെ അലങ്കരിക്കുന്നു. വിവിധവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചുള്ള മറ്റു ലേഖനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'സമുദായസംഘടനകൾ എങ്ങനെ വളരണം?' എന്ന ലേഖനമാചാര്യ, ശ്രീ. പി കെ. കോരു, കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമെങ്കിലും സമുദായിക സംഘടനകളുടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു പക്ഷേ, മാരോ സമുദായവും സമസ്തലോകക്ഷേമത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിപ്രവർത്തിക്കണമത്രേ. അതു് എങ്ങനെയാണെന്നാണ് വ്യക്തമാകാത്തതു്. ഏ. പി. വാസുദേവൻനമ്പീശന്റെ 'സമുദായക്ഷേമ'ത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന മാതിരിയുള്ള ലോകസേവനമാണ് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിലനില്പിനു് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ശ്രീ. പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണനും കൂട്ടായ്മ സംഘടയാണ് നമുക്കിന്നാവശ്യമെന്നു ശക്തിപൂർവ്വം വാദിച്ചുകാണുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു.

കവിതകളും മിക്കവയും ഒന്നാംകിടയിലെത്തിയിട്ടില്ല. ചെറുകഥകളുടെ കഥയും ഏതാണ്ടു് അങ്ങനെതന്നെ. പെട്ടാഴിയത്തിന്റെ 'ആ രാത്രി' അതുടെയും ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. 'യമകങ്ങൾ' എന്നൊരു കവിത കാണുന്നുണ്ട്. ശിവനേ! ഈ യമകങ്ങളായ് ഇനിയും മലയാളനാടുവിട്ടു പോയിട്ടില്ല?

ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ഈ വിശേഷാൽ പ്രതി നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

കേരള ആയുർവേദ സേവാസംഘം

ഒന്നാംവാർഷികപ്പതിപ്പ്.

ആയുർവേദസേവാസംഘത്തിന്റെ ഈ വിലയേറിയ പ്രസിദ്ധീകരണത്തെ എല്ലാവരും പ്രത്യേകിച്ചു് വൈദ്യന്മാർ—വാങ്ങി വായിക്കേണ്ടതാണ്. പുരാതത്തിൽ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മഅവർകൾ വേദം അപൌരുഷേയവും തന്മൂലം കല്പകല്പാന്തങ്ങളിൽപോലും അചഞ്ചലവും, ആയുർവേദം—ആയുർവേദവും 'ബ്രഹ്മാസ്മൃതപായുഷോവേദം' എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ചു് ഈശ്വരപ്രണീതമായതിനാൽ ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ ചഞ്ചലമല്ലെന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ നോക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബ്രഹ്മാവിൻറേയോ വിഷ്ണുവിൻറേയോ ശിവൻറേയോ മുഖത്തുനിന്നല്ലാതെ ഉദിച്ച ഒരു വിദ്യയോ കലയോ ഉണ്ടോ? അതുകൊണ്ടു് ഈ കലകളും വിദ്യകളും ഒക്കെ നിന്നനിലയിൽ തന്നെ അചഞ്ചലമായി നില്ക്കണമെന്നോ, നില്ക്കുന്നുവെന്നോ ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ ബുദ്ധിയുള്ളവരാരും സമ്മതിക്കയില്ല. ആയുർവേദം ഋഷിപ്രോക്തം തന്നെ; ഭാരതീയർക്കു ഏറ്റവും പറ്റിയ ചികിത്സാവിധികളും അതിലുണ്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ അതു കാലോചിതമായ പരിഷ്കരണത്തിനുവിധേയമാക്കേണ്ടെന്നുപറയാമോ? ചോപ്രാക്കമ്മറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടു് ഈ പ്രശ്നത്തിനു സമുചിതമായ മറുപടി നല്കീട്ടുണ്ടു്. അടുത്ത ലേഖനത്തിൽ വയസ്സുശ്രീ ആയ്മനാരായണൻ മൂസ്സ് ആയുർവേദത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിരിക്കുന്ന ലേഖനത്തിൽ ''സൂര്യരശ്മികൾപശ്ചിമദിക്കിൽ ലയിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ കാണേണ്ടവയായ വസ്തുക്കൾ കാണാതെയായി ചെയ്യേണ്ട കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാതെയായി പൂർവ്വന്മാർനടത്തിവന്ന നല്ല വഴികൾ ഏതെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നു അറിയാൻ പാടില്ലാതെയായി. അന്ധകാരവും ആവൃതമായി'' എന്നു വിലപിക്കുന്നു. ആ അന്ധകാരത്തെ അകറ്റി ആയുർവേദത്തെ ഉദ്ധരിക്കാനാണ് ചോപ്രാക്കമ്മറ്റിക്കാരുടേയും മറ്റും ഉദ്യമം വിലപിച്ചതുകൊണ്ടോ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രം എല്ലാംതികഞ്ഞതാണെന്നു് അഭിമാ

നിച്ചതുകൊണ്ടോമാത്രം ആയില്ല ഡാക്ടർ ഏല കുഞ്ചീപതിയുടെ "സംവാഹനചികിത്സ" വളരെ വിജ്ഞാനപ്രദമായ ഒരു ലേഖനമാണ്. "ചികിത്സാമാർഗ്ഗവൈവിധ്യ"ത്തിൽ നല്ലലേഖനകർത്താവു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില സംഗതികൾ വായിച്ചാൽ ചിരിഅടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നുപോകുന്നു. ചരകാചാര്യർ വായുപിത്തകഫങ്ങളെ എത്ര യുക്തമായി നിഷ്കർഷിക്കയും വിവരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ അവയെ നിഷ്കർഷിച്ചു വൈഷമ്യമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നതിരിക്കയാണ് ഭേദം. Blastoderm എന്നതിന്റെ വിഭാഗങ്ങളായ coderm, indoderm mesoderm ഇവ ആയുർവേദക്കാരുടെ ത്രിദോഷങ്ങളായിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആർക്കാണ് ചിരിവരാത്തതു്. Blastoderm endoderm ഇത്യാദിപദങ്ങളെ ബഹിഷ്ഠധർമ്മം അന്തർധർമ്മം എന്നിങ്ങനെ തർജ്ജിമ ചെയ്യുന്നതും പന്തിയായില്ല. derm എന്നതു ചർമ്മമാണ്—ധർമ്മമല്ല. അതുപോലെതന്നെ പ്രോട്ടോപ്ലാസം ആയുർവേദക്കാരുടെ വലാസദൃശമായിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായവും അസമഞ്ജസമായിരിക്കുന്നു.

ആയുർവേദചികിത്സയുടെ മേന്മ കാണിപ്പാനായി പാശ്ചാത്യവൈദ്യശാസ്ത്രത്തേയും അതു വിധിക്കുന്ന ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങളേയും ദൂഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വാസന പലേ ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഇതു് ആയുർവേദപരിഷ്കരണത്തിനു പറ്റിയ മാർഗ്ഗമല്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആയുർവേദവും ഇഞ്ചക്ഷനും എന്ന ലേഖനം നോക്കുക. പാശ്ചാത്യർ കത്തിവയ്പിന്റെ മറവരത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലത്രേ. ഇതു അജ്ഞതയിൽനിന്നുദ്ഭവിച്ച ഒരു അഭിപ്രായം മാത്രമാണെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല ഇത്തരം ചില ന്യൂനതകൾ ഒഴിച്ചാൽ, ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം മലയാളികൾക്കു പൊതുവേ വിജ്ഞാനപ്രദമാണെന്നു പറയുവാൻ ഞങ്ങൾ അശേഷം മടിക്കുന്നില്ല.

സ്വരാട്.

ജ്ഞാനകി പ്രിൻറിംഗ് വർക്സ്, കൊച്ചി.

പ്രസിദ്ധ 'ജസ്റ്റലിസ്റ്റാ'യ ഡാക്ടർ കേ. പിതയ്യിലാണ് ഈ വാരികയുടെ ആധിപത്യം വഹിക്കുന്നതെന്നു് ഓർക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ ദേവിയെപ്പറ്റി മലയാളികൾക്കാർക്കും ആശങ്കകൾക്കവകാശമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

വൈദ്യമാസിക

ഉല്ലല, വൈക്കം.

ഇതിനുമുമ്പും രണ്ടുമൂന്നു വൈദ്യമാസികകൾ കേരളത്തിൽ പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ നടന്നുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ വൈദ്യലോകത്തിന്റെ അനാസ്ഥ നിമിത്തമോ എന്തോ, അവ കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്തുപോയി. സ്വാതന്ത്ര്യോദയത്തോടുകൂടി ആയുർവേദത്തിനും അഭൂതപൂർവമായ ഒരുണർവുണ്ടായിട്ടുണ്ട് ആ ഉണർവിനേ വേണ്ടവണ്ണം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഈ മാസിക ശ്രമിക്കുന്ന പക്ഷം അതു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വികാസത്തിനും, തദ്വാരാ മലയാളികൾക്കും, അത്യന്തം ഉപകരിക്കാതിരിക്കയില്ല. പ്രഥമലക്കം ഞങ്ങളെ അല്പം നിരാശപ്പെടുത്തിയെന്നുള്ളതു പറയാതെ തരമില്ല. ശാസ്ത്രീയമായ ചർച്ചകൾ, ഗവേഷണങ്ങൾ, ഭിഷഗ്വരന്മാരുടെ ചികിത്സാവിഷയകമായ അനുഭൂതികൾ, ഒറ്റമൂലികൾ, എന്നിങ്ങനെ വിവിധവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങൾ ഓരോ ലക്കത്തിലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനു മാസികാപ്രവർത്തകന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നു സ്നേഹപൂർവം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ

ധന്വന്തരി

ഒന്നാം രണ്ടാം ലക്കങ്ങൾ.

സമയോചിതമായ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണിതു്. ഭാരതത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തോടുകൂടി ആയുർവേദത്തിനും ഒരു നവ്യ ജീവൻ വീഴുന്ന ലക്ഷണം കാണുന്നു അതു നാട്ടിനു് ഒരു ശുഭലക്ഷണമാണ്. വൈദ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ അനുഭൂതികളെ ലേഖനങ്ങളും വഴിക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും, ആലസ്യംവിട്ട് ഒന്നുണരുന്നതും എല്ലാംകൊണ്ടും നല്ലതുതന്നെ. ആധുനിക ഗവേഷണത്തേയും തൽഫലങ്ങളേയും ദൂഷിക്കുന്ന ഒരു മനഃസ്ഥിതി ധന്വന്തരിയിലെ ചില ലേഖനങ്ങളിലുംകാണുന്നു. ആയുർവേദജ്ഞന്മാരും പൂർവാചാര്യന്മാരെപ്പോലെ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തി പല നൂതനതത്വങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കാൻ നോക്കുന്നതിനാണു ശ്രമിക്കേണ്ടതു്.

ജാതകചിന്താമണി.

തകഴി കെ. രാമവാര്യർ.

അധ്യായം ൪.

ഉച്ചം, ബന്ധു, സമശത്രുക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇവ വഴിയാണു ജാതകനിർമ്മാതാവു് ഗ്രഹങ്ങളുടെ ബലാബലം അളക്കേണ്ടതെങ്കിലും ഓരോരാശിയിലും ഇന്ന ഇന്ന ഗ്രഹം നിന്നാൽ ഏതേതു ഫലങ്ങൾ സംഭവിക്കുമെന്നു് ആചാര്യന്മാർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ ഫലഭാഗനിരൂപണത്തിൽ ബലാബലങ്ങൾകൂടി ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഫലങ്ങൾ പറയുന്നതും എഴുതുന്നതും ശരിയായിരിക്കണമെങ്കിൽ ബുദ്ധിയും, ശക്തിയും, മനസ്സും വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു് അനുഭവത്തോടു ഘടിപ്പിച്ചു് പറയേണ്ടതാകുന്നു.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ രാശി സ്ഥിതിഫലം.

ആദിത്യൻ.

മേടം രാശിയിൽനിന്നാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞനെന്ന പ്രസിദ്ധി, സമരവൈദഗ്ധ്യം, ശൗര്യം, ക്രൗര്യം, പ്രബലമായ അസ്ഥിബന്ധം, സഞ്ചാരപ്രിയതത്വം, മേടമാസം 10-ാംനു-യാണു് ജനനമെങ്കിൽ ആ രവിരാജതുല്യമായ പ്രതാപൈശ്വര്യങ്ങൾ, ഇവ പ്രദാനം ചെയ്യും.

ഇടവംരാശിയിൽ നിന്നാൽ മുഖത്തും കണ്ണിലും രോഗം, സഹനശക്തിയില്ലായ്മ, ശത്രുവർദ്ധന, ബുദ്ധിശക്തി, വ്യവഹാരപ്രിയം, സുരതാസക്തി, ഏന്നാൽ സ്ത്രീദ്വേഷം, ഭോജനസുഖം, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളിൽ പ്രിയം.

മിഥുനംരാശിയിൽ നിന്നാൽ, ബുദ്ധിശക്തി, മധുരവാക്ക്, ദയ, മനഃപ്രസാദം, കലകളിൽ നിപുണത, സൗഭാഗ്യം, ധനം, സാമർത്ഥ്യം.

കർക്കടകംരാശിയിൽ നിന്നാൽ കർമ്മങ്ങളിൽ അസ്ഥിരത, വലിയ ജനങ്ങളുടെ സ്വാധീനശക്തികൊണ്ടുള്ള പ്രസിദ്ധി, കൃതഘ്നത, സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ വിദ്വേഷം, സൗന്ദര്യം, പിത്തകഫങ്ങളുടെ ആധിക്യം, ലഘരിസാധനങ്ങളിൽ പ്രിയം, ഗുരുജനങ്ങളിൽ വൈരം, സാഹിത്യഭാഷയിലുള്ള സംഭാഷണം, അഭിമാനം ഇവയെല്ലാം ഫലം.

ചിങ്ങംരാശിയിൽ നിന്നാൽ പരസ്ത്രീരതൻ, നിർല്ലജ്ജൻ, സാഹസി, പ്രമാണി, സമചതുരൻ, ഉത്സാഹി, പ്രഭുതത്വം.

കന്നിരാശിയിൽ നിന്നാൽ മൃദുശരീരൻ, ലജ്ജാസ്വഭാവി, നല്ല ലേഖകൻ, ദുർബ്ബലൻ, സച്ചരിതൻ, ലഘുപരാക്രമി, വിദ്വാൻ, ഗുരുദേവന്മാരിൽ ഭക്തൻ, സംഗീതപ്രിയൻ, മന്ദഭാഷി.

തുലാംരാശിയിൽ നിന്നാൽ പരാജിതൻ, ദുർവ്യയശീലൻ, അന്യദേശങ്ങളിൽ അലയുന്നവൻ, അപ്രിയൻ, ലോഹവ്യാപാരി, ദാസ്യവൃത്തിക്കാരൻ, പരസ്ത്രീഗാമി, രാജദണ്ഡ്യൻ, മലിനൻ.

വൃശ്ചികംരാശിയിൽ നിന്നാൽ യുക്തനിപുണൻ, പൂർവ്വാചാര വിരോധി, അസത്യഭോഷി, ക്രൂരൻ, കളത്രപീഡിതൻ, ദുഷ്ടസ്ത്രീകളിൽ പ്രിയമുള്ളവൻ, ദുഃഖിതൻ, വ്രണാങ്കിതൻ, പിതൃജനവിരോധി.

ധനുരാശിയിൽ നിന്നാൽ സർവ്വിഭവത്തോടും കൂടിയവൻ, രാജപ്രിയൻ, പൃഥുല ശരീരൻ, സർവ്വജനവശീകരണൻ, വ്യവഹാര സാരജ്ഞൻ, ബന്ധുപ്രിയൻ, കർമ്മശീലൻ.

മകരംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ക്രൂരൻ, കൽസിത സ്ത്രീകളിൽ ആസക്തൻ, ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു സമ്പാദിക്കപ്പെട്ട ധനത്തോടുകൂടിയവൻ, ദുരാഗ്രഹി, ബഹുകായ്യനിരതൻ, ബന്ധുഹീനൻ.

കുംഭംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ഹൃദ്രോഗം, പരാക്രമം, സ്ഥാനത്തിൽ ധൈര്യമില്ലായ്മ, സജ്ജനങ്ങളിൽനിന്നു നിന്ദ്യൻ, അതികോപം, പരഭോഷ്യപ്രിയം, നിരർത്ഥസംസാരം, അല്പധനം.

മീനംരാശിയിൽ നിന്നാൽ സ്ത്രീജനങ്ങളിൽനിന്നു പ്രിയം, അതിൽനിന്നുമുള്ള ലാഭങ്ങൾ, വൈദഗ്ദ്ധ്യം, ധനം, യശസ്സ്, സൽപുത്രലാഭം, അസത്യസങ്കലിതമെങ്കിലും മധുരമായ വാക്ക്.

ചന്ദ്രൻ.

മേടംരാശിയിൽനിന്നാൽ സേവയ്ക്കു ചതുരൻ, അസ്ഥിരമായ ധന, സാഹസികത, കാമപീഡിതത്വം, സ്ത്രീകൾക്കു അധീനത, ഇങ്ങനെയുള്ള ഫലങ്ങൾ.

ഇടവംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ദാനം, കീർത്തിസൌന്ദര്യം, സ്ത്രീസന്താനാധിക്യം, ജീവിതത്തിൽ മധ്യകാലവും അവസാനവും സുഖം, ക്ഷമ.

മിഥുനംരാശിയിൽ നിന്നാൽ കലാകുശലത, കവനചാതുരി, സുഖാൻഭവം, വിഷയലോലുപത്വം, പ്രതിഭാവിലാസം, ഹാസ്യഭാഷണം, സ്ത്രീജിതത്വം.

കർക്കടകംരാശിയിൽ നിന്നാൽ സൌന്ദര്യം, ശൌര്യം, ബന്ധുഭോഗ്യം, സഞ്ചാരം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രബോധം, കാമം, കൃതജ്ഞത, ഭരണചാതുര്യം, ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം, വിദേശവാസം, സഹനശീലം, പ്രകൃതിരാമണീയങ്കളിൽ ഉള്ള സന്തോഷം.

ചിങ്ങംരാശിയിൽ നിന്നാൽ വലിയ അസ്ഥിക്രൂടം, കുറഞ്ഞരോമം, സ്ത്രീകളിൽ ദോഷം, വളരെ വിശപ്പ്, ഉന്തങ്ങൾക്കും ഉദരത്തിനും അസുഖങ്ങൾ, മാംസഭോജനതൽപരത, അല്പപുത്രത്വം, വനസഞ്ചാരിത്വം, മാതൃപ്രിയത്വം.

കന്നിയിൽനിന്നാൽ അതികാമം, സൌന്ദര്യം, വിദ്വത്ത്വം, ധർമ്മശീലം, ഹിതഭാഷണം, സത്യം, പരഗൃഹധനലാഭം, ആർദ്രമനസ്കത, മൈഥുനപ്രിയം, സ്ത്രീസന്താനാധിക്യം.

തുലാത്തിൽനിന്നാൽ അപുഷ്ടശരീരം, വലിപ്പമേറിയ ഗുഹ്യപ്രദേശം, ഭാര്യാബാഹുല്യം, ആചാര്യഭക്തി, ബന്ധുജനങ്ങൾക്കു ഉപകാരം, അമൂല്യസമ്പത്തു്, ക്രയവിക്രയസാമർത്ഥ്യം.

വൃശ്ചികം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ലോഭം, നാസ്തികത്വം, ക്രൂരത്വം, മോഷണശീലം, അഹങ്കാരം, പിതൃഗുണാനുഭവക്കുറവു, ബഹുകർമ്മസാമർത്ഥ്യം, മറ്റൊരു മാതൃസംരക്ഷണയിൽ വളരുക, രാജകോപം.

ധനരാശിയിൽ ജനിച്ചാൽ ജലസമീപത്തും ജലത്തിലും ക്രൂരതലായി പ്രിയം ജനിക്കുക, അവിടെ വിശ്രമിക്കുക, ശില്പശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പാടവം, അസ്ഥിബലം, കൃതജ്ഞത, പ്രതിഭോശക്തി.

മകരം രാശിയിൽ നിന്നാൽ സംഗീതപ്രിയത്വം ധാമ്മികത്വം, കോപഹീനത, സത്യവ്രതം, അഗമ്യസ്ത്രീകളിൽ മനമലിഞ്ഞവൻ, ഉൽസാഹി, കവി, ലുബ്ധൻ.

കുംഭം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ഉന്നത ശരീരൻ, മദ്യപാനോൽസുകൻ, സജ്ജനദ്വേഷി, പരഭാഗ്യാഗാമി, ശാഠ്യക്കാരൻ, ശില്പകലാചതുരൻ, ദുസ്വഭാവി, അലസൻ, ധനരഹിതൻ.

മീനം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ശില്പചതുരൻ, വിജയി, ശാസ്ത്രജ്ഞൻ, സുന്ദരൻ, ലളിത കലാപ്രിയൻ, ബഹുശാസ്ത്രവിലോലൻ, രാജസേവൻ, മധുരഭാഷി ലുബ്ധനിക്ഷേപദ്രവ്യൻ, അല്പകോപി, നൗകസഞ്ചാരി.

ചൊവ്വ.

മേടം രാശിയിൽ ചൊവ്വ നിന്നാൽ തേജസ്വി, സത്യശീലൻ. ശൂരൻ, സേനാനായൻ, യുദ്ധനിപുണൻ, സാഹസി, സംഘനാഥൻ, പുരാധിപതി, യുവതീജനപ്രിയൻ,

ഇടവം രാശിയിൽ നിന്നാൽ അധികം ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ, അല്പപുത്രവാൻ, അല്പധനവാൻ, നിന്ദ്യൻ, അവിശ്വസ്തൻ, ആഡംബരക്കാരൻ, ക്രീഡാപരൻ, അസഭ്യംപറയുന്നവൻ, കുലംനശിപ്പിക്കുന്നവൻ, ബന്ധുക്കൾക്കു വിരോധി.

മിഥുനം രാശിയിൽ നിന്നാൽ സുന്ദരൻ, സഫനശീലൻ, ശാസ്ത്രജ്ഞൻ, കാവ്യകുശലൻ, കലാനിപുണൻ, വിദേശസഞ്ചാരി, ധാമ്മികൻ, ബുദ്ധിമാൻ, കൂടെ ഭജനങ്ങൾക്കു നന്മചെയ്യുന്നവൻ, ബഹുകമ്മനിരതൻ.

കർക്കടകം രാശിയിൽ നിന്നാൽ അന്യന്മാരുടെ, ഗൃഹത്തിലും, ആഹാരത്തിലും, പ്രിയത്തോടുകൂടിയവൻ, രോഗാതുരൻ, ആന്ത്രദോഷമുള്ളവൻ, കഷ്ടകൻ.

ചിങ്ങം രാശിയിൽ നിന്നാൽ തേജസ്വി, ക്രൂരൻ, പരധനമടക്കുന്നവൻ, മാംസപ്രിയൻ, ആദ്യഭാര്യാവേർപാടോടുകൂടിയവൻ, പുത്രഹീനൻ, ഉൽസാഹശീലൻ.

കന്നി രാശിയിൽ നിന്നാൽ സജ്ജനപൂജ, ധനം, സ്ത്രീസുഖം, സംഗീതകൗശല്യം, വ്യയശീലൻ, അല്പം ശൂരതയുള്ളവൻ, വിദ്വാൻ, ശത്രുഭീതൻ, അലങ്കാരപ്രിയൻ, സുന്ദരൻ,

വൃശ്ചികംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ദുഷ്പ്രജ്ഞൻ, സത്യവാൻ, അക്രമികൾക്കു നായകൻ, കർമ്മകുശലൻ, യുദ്ധപ്രിയൻ, പരമരസികൻ, ഹിംസാശീലൻ, കഠിനഹൃദയൻ.

ധനുരാശിയിൽ നിന്നാൽ പരാധീനൻ, വ്രണിതശീരൻ; യുദ്ധത്തിൽ സമർത്ഥൻ, കോപി, ഗുരുദ്രോഷി.

മകരംരാശിയിൽ നിന്നാൽ പരാക്രമി, ധനവാൻ, സുഖഭോഗങ്ങൾ വേണ്ടതുപോലെ ലഭിക്കുന്നവൻ, അരോഗി, കീർത്തിമാൻ, സ്വതന്ത്രൻ, സേനാപതി, ബന്ധുക്കൾക്കു ഹിതകാരി, സൽകർമ്മത്തൽപരൻ

കുംഭംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ജരാനരകൾ പിടിച്ചവൻ, വൃത്തിഹീനൻ, രാഗദ്വേഷി, മൃതുകളിക്കാരൻ, ലഹരിപദാർത്ഥതൽപരൻ.

മീനംരാശിയിൽ നിന്നാൽ രോഗപീഡിതൻ, പുത്രന്യൂനത, അന്യദേശവാസി, ബന്ധുപീഡ, വഞ്ചന, വിഷാദം, ഗുരുജനങ്ങളിൽ ദ്വേഷബുദ്ധി, പരോപകാരിതജ്ഞതാപം, കീർത്തി, ശാസ്ത്രബോധം.

ബുധൻ.

മേടംരാശിയിൽ ബുധൻ നിന്നാൽ കലഹപ്രിയം, ഉപദേഷ്ടൃത്വം, നൃത്തഗീതാദികളിൽപ്രിയം, സ്ത്രീസുഖകാംക്ഷ, ചടച്ച ശരീരം, അസത്യഭാഷണം, ലേഖനസാമർത്ഥ്യം, ഭക്ഷണാസക്തി, മൃതുകളി, ഗുണബാധമുതലായ ഫലങ്ങളാണ്.

ഇടവംരാശിയിൽ നിന്നാൽ സമർത്ഥൻ, ദാനശീലൻ, കീർത്തിയുള്ളവൻ, ശാസ്ത്രസാരങ്ങളറിയുന്നവൻ, ആഡംബരപ്രിയൻ, ബഹുകളത്രവാൻ, ഹാസ്യരസപ്രധാനി, ധനവാൻ.

മിഥുനംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ആഡംബരം കൂടിയവൻ, ശാസ്ത്രനിപുണൻ, കലാകുശലൻ, സുന്ദരൻ, വാചാലൻ, പ്രസിദ്ധൻ, ലോകപ്രിയൻ, കവി, ഉദാരമതി, ധനികൻ, സുഖേച്ഛയില്ലാത്തവൻ.

കർക്കടകംരാശിയിൽ നിന്നാൽ വിദ്വാൻ, പരദേശവാസി, നൃത്തഗീതാദികലാപ്രവീണൻ, സ്ത്രീപരൻ, അസ്ഥിരബുദ്ധി, ബന്ധുജനവിരോധി, ശുഭാശുഭമിശ്രമായ സ്വഭാവങ്ങളോടുകൂടിയവൻ.

ചിങ്ങംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ഒരു വക ജ്ഞാനവുംനേടാതെ പ്രസിദ്ധനാകുന്നവൻ, സത്യം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവൻ, ഓമ്മശക്തി അറവവൻ, നിഷ്ഠൂരൻ, ധനവാൻ, സഹോദരവിരോധി, നിന്ദ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവൻ, സ്ത്രീകൾക്കു കണ്ടുകൂടാത്തവൻ എന്നിങ്ങനെ മിശ്രഫലം.

കന്നി രാശിയിൽ നിന്നാൽ സർവ്വധർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നവൻ, വാഗ്മി, സർവ്വനിപുണൻ, സകലകലാകുശലൻ, സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കു ഹൃദയപ്രിയൻ, വീര്യമില്ലാത്തവൻ, ഉൽകൃഷ്ടൻ, ബന്ധുജനപ്രിയൻ, അഭിമാനി, ഉദാരൻ, സൽക്കാരപ്രിയൻ, ഗുണങ്ങൾ വർദ്ധിക്കനിമിത്തം പ്രസിദ്ധൻ, മഹാൻ.

തുലാം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ശില്പശാസ്ത്രജ്ഞൻ, വാക്ചതുരൻ, വാണിജ്യകുശലൻ, വലിയ സൽക്കാരപ്രിയൻ, ദേവഗുരുഭക്തൻ, ക്ഷിപ്രകോപി, ധനസമ്പാദനത്തിൽ മിടുക്കൻ.

വൃശ്ചികം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞു വേലചെയ്യുന്നവൻ, അനർത്ഥങ്ങൾ വലിച്ചു വയ്ക്കുന്നവൻ, സജ്ജനങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമില്ലാത്തവൻ, ധാർമ്മികൻ, ലജ്ജക്കാരൻ, പിശുക്കൻ, ചീത്തസ്ത്രീകളുമായി ഇടപെടുന്നവൻ, അന്യരെദ്രോഹിക്കുന്നതിൽ കൗതുകമുള്ളവൻ, പരധനം കൈക്കലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവൻ, ദുഷ്ടജനങ്ങളുമായി കൂട്ടുകെട്ടുള്ളവൻ.

ധനു രാശിയിൽ നിന്നാൽ കീർത്തി, മഹത്വം, ശാസ്ത്രബോധം, ശൗര്യം, കലാകൗശല്യം, കലശ്രേഷ്ഠത, ഭരണപാടവം.

മകരം രാശിയിൽ നിന്നാൽ നീചപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നവൻ, മൂഢൻ, നപുംസകപ്രകൃതി, ദുഃഖപീഡിതൻ, ഉറക്കത്തിൽ സംഭോഗം ചെയ്യുന്നവൻ, നുണപറയുന്നവൻ, ബന്ധുപരിത്യക്തൻ, അന്ധിരൻ, ഭയചകിതൻ.

കുംഭം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ബുദ്ധിഹീനൻ, ധർമ്മാത്മാക്കളെ ഇല്ലാത്തവൻ, മൂർഖൻ, ദുഃഖി, മലിനൻ, അജ്ഞൻ, ഭാര്യയുടെ സർവ്വത്ര ശത്രു, ധൈര്യവും ഗുണവും കെട്ടവൻ.

മീനം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ശുചിത്വമില്ല, ആചാരമില്ല, വിദ്യയില്ല, സാമർത്ഥ്യമില്ല, ധനമില്ല, സന്താനഗുണമില്ല, എന്നാൽ നല്ല ഭാര്യയുണ്ട്. അന്യന്റെ മുതൽ സൂക്ഷിക്കാൻ മിടുക്കനാണ്. അന്യർക്കെല്ലാം ഇഷ്ടനാണ്. തനിക്ക് ഒരു കാര്യവും ഇല്ല തന്റെ കാര്യത്തിനു കൊള്ളുകയില്ല. ഇതത്രേ മീനത്തിൽ ബുധൻ നിന്നാൽ വരുന്നത്.

വ്യാഴം.

മേടം രാശിയിൽ വ്യാഴം നിന്നാൽ, വാദിഗുണം, പ്രയത്നശീലം, രതവിഭ്രഷ്ണാദികം, സഭാപ്രകാശം, പൗരുഷം, പുത്രഭാഗ്യം, ബുദ്ധിവികാസം, കീർത്തനീയമായ കർമ്മനൈപുണ്യം, ഓജസ്സ്, ശത്രുക്ഷയം, ബന്ധനകർമ്മം, ഇവഫലം.

ഇടവം രാശിയിൽ നിന്നാൽ വലിയ ശരീരം, ഭോഗാഭ്യുപേക്ഷി, സൗന്ദര്യം, സ്വഭാഗ്യാവൃതം, മനോജ്ഞവേഷാലങ്കാരം, കായികസാമർത്ഥ്യം. ഗോസമ്പന്നത, വശ്യവാക്ക്, നയജ്ഞത, വൈദ്യവിദ്യാനൈപുണ്യം ഇവഫലം.

മിഥുനംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ധനാർജ്ജനം, മേധാവി, ജ്ഞാനം, വാചാലത, ദാക്ഷിണ്യം, ധാർമ്മികത്വം, ബന്ധുപൂജ്യത, അജ്ഞാശക്തി, കവിതാഗുണം, ഉത്സാഹം മുതലായവ ഫലം.

കർക്കടകംരാശിയിൽ നിന്നാൽ പാണ്ഡിത്യം, സൗന്ദര്യം, ധർമ്മം, ശീലമാധുര്യം, സമ്പന്നത, കീർത്തി, ഏകാഗ്രത, സത്യവ്രതം, സ്ഥൈര്യം, പുത്രഗുണം, രാജകീയാൻഭവം, ബന്ധുപ്രിയം.

ചിങ്ങംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ബലം, വൈരം, സ്നേഹം, ഇവയിൽ സുസ്ഥിരത, പാണ്ഡിത്യം, കുലീനത, രാജപൗരുഷം, സഭായോഗ്യത, ശത്രുസംഹാരം, ഗിരിദുർഗ്ഗവാസം ഇവ ഫലം.

കന്നിരാശിയിൽ നിന്നാൽ ബുദ്ധിശക്തി, ധർമ്മം, കർമ്മസാമർത്ഥ്യം, മനോഹരാഡംബരങ്ങളിൽ പ്രിയം, ശാസ്ത്രപാടവത്താൽ ധനാർജ്ജനം, ദാനശീലം, ചിത്രനിർമ്മാണവൈഭവം മുതലായവ.

തുലാംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ധാരണാശക്തി, പുത്രസമ്പത്ത്, വിദേശധനലാഭം, ഭ്രഷ്ണപ്രിയം, നടനംകൊണ്ട് ധനാർജ്ജനം, വിക്രയപടുത, ദേവപൂജ, അതിഥിസൽക്കാരപ്രിയം ഇവ ഫലം.

വൃശ്ചികംരാശിയിൽ നിന്നാൽ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം, രാജസമാനത, ഭാഷ്യകാരത്വം, ദേവാലയ നിർമ്മാണം, പുരസ്ഥാപനം, സൽക്കളത്ര ബാഹുല്യത, അല്പപുത്രത്വം, ശ്രുശീലം, വ്യാധിപീഡ, ഗുരുദ്വേഷം, ഡംഭം, അഹങ്കാരം, നിന്ദ്യകർമ്മങ്ങളുടെ സംഭാവ്യത.

ധനരാശിയിൽ നിന്നാൽ ആചാര്യത്വം, പ്രതീക്ഷ, സ്ഥിരധനം, ഔദാര്യം, മന്ത്രിത്വം, തീർത്ഥാടനം, നാനാദേശവാസം ഇവഫലം

മകരം രാശിയിൽ നിന്നാൽ വീര്യമില്ലായ്മ, പരിശ്രമക്ലേശം, നീചാചാരം, ദാരിദ്ര്യം, ദാസ്യം, മാലിന്യം, ബന്ധുക്കളുടെ ദ്വേഷം, അധർമ്മം, ഭയം, ചാപല്യം, ദുർബ്ബലത്വം, വിദേശാടനം, ഇവ.

കുംഭം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ശരീരസ്ഥൗല്യം, വീര്യം, പരാക്രമം, പാണ്ഡിത്യം, സത്യാർത്ഥപ്രിയം, യശസ്സ്, പുത്രഗുണം, ഔദ്ധത്യം ഇവ.

മീനം രാശിയിൽ നിന്നാൽ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം, സുഹൃജ്ജനപ്രിയൻ, സജ്ജനമാന്യത, രാജബഹുമാനം, സേനാനായകത്വം, ധനസമ്പത്തി, പ്രതാപം, അഹങ്കാരം, രാജധർമ്മജ്ഞത, കീർത്തി, സ്ഥിരപ്രജ്ഞത, മുതലായവ ഫലം.

ശുക്രൻ.

മേടം രാശിയിൽ നിന്നാൽ മാലക്കണ്ണ, വെറുതേ വളരെ പറയുന്ന സ്വഭാവം, വിരോധശീലം, അന്യസ്ത്രീകളെ വശത്താക്കുന്ന സ്വഭാവം, കാട്ടിലും മറവും നടക്കുക, തേവിടിശ്ശിസ്ത്രീകളിൽ ഭ്രമിക്കുക, പെണ്ണു നിമിത്തം നാശം വരുത്തുകി മോഷണം, പിശുക്ക്, നാട്ടിനും പടയ്ക്കും തലവനാകുക, വിശ്വസിക്കാൻ വയ്യാത്ത സ്വഭാവം, ഇവഫലം.

ഇടവം രാശിയിൽ നിന്നാൽ നല്ല പെണ്ണുങ്ങൾ വളരെ ഉള്ളവൻ, കൃഷിക്കു മിടുക്കൻ, മണമുള്ള വസ്തുക്കളും, വിശേഷപ്പെട്ട ആഡംബരങ്ങളും ഉള്ളവൻ, നാൽക്കാലികൾ വളരെ ഉള്ളവൻ, പാവങ്ങൾക്കു വേണ്ടതു കൊടുക്കുന്നവൻ, പല വിദ്യകളും വശമുള്ളവൻ, ബന്ധുക്കൾക്കു ഗുണം ചെയ്യുന്നവൻ, പരോപകാരത്തിനു കാപ്പുകെട്ടിയവൻ, ഗുണം തികഞ്ഞവൻ.

മിഥുനം രാശിയിൽ നിന്നാൽ അറിവേറി പലശാസ്ത്രങ്ങളും പഠിച്ച് സത്യവാനായി, നല്ല വാഗ്മിയായി ജീവിക്കുന്നവൻ, ആട്ടവും പാട്ടും അറിഞ്ഞവൻ, ധനവാൻ

കർക്കടകം രാശിയിൽ നിന്നാൽ സംഭോഗത്തിൽ നിരന്തരപ്രിയം, ബലിഷ്ഠൻ, ഗുണാഭിരാമൻ, ആഗ്രഹിക്കുന്ന സുഖങ്ങളെല്ലാം കൈവരുത്തുന്നവൻ, പെണ്ണുംകൂടിയും നിമിത്തം രോഗം പിടിപെട്ടവൻ, വംശത്തിനു വരുന്ന ദോഷത്തെപ്പറ്റി വ്യസനിക്കേണ്ടവൻ.

ചിങ്ങം രാശിയിൽ നിന്നാൽ യുവതികളെ സേവിക്കു നിമിത്തം കിട്ടിയധന സുഖങ്ങളോടുകൂടിയവൻ, അസ്ഥിരബുദ്ധി, അല്പവീര്യൻ, ബന്ധുപ്രിയൻ, സുഖദുഃഖ സമ്മിശ്രമായ അനുഭവത്തോടുകൂടിയവൻ, പരോപകാരി, ഗുരുജനങ്ങളുടെ ഉപദേശാനുസരണം നടക്കുന്നവൻ, ചിന്താവ്യാകുലൻ ഇങ്ങനെ ഫലം.

കന്നിരാശിയിൽ നിന്നാൽ ഭാവനാശക്തി കുറഞ്ഞും, സാമർത്ഥ്യം ഇല്ലാതേയും, പരാശ്രയംകൊണ്ടു കഴിയുന്നവനായും ഇരിക്കും. എന്നാൽ കലാമർമ്മജ്ഞനായിരിക്കും. സ്ത്രീകളോടു മധുരമായിസംസാരിക്കും പ്രണയവിവശനാകും. ഗണിതത്തിൽ താല്പര്യവും ഉണ്ടാകും. ദുഷ്ടസ്ത്രീകളിൽ മനസ്സുപോകും. സഭയിൽ പണ്ഡിതൻ എന്നു ഗണിക്കപ്പെടും. ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കും. സുഖഭോഗം കുറയും.

തുലാം രാശിയിൽ നിന്നാൽ പരിശ്രമിച്ച് ഉണ്ടാക്കുന്ന ധനം, ശൗര്യം, വിചിത്രാഡംബരം, പരദേശവാസം, സാമർത്ഥ്യം, സാധ്യകാര്യങ്ങളിൽപോലും ചാപല്യം, കുലീനത, പുണ്യശക്തി, ദേവഗുരുഭക്തി, പാണ്ഡിത്യം, ശുഭഗുണം ഇവ ഫലം.

വൃശ്ചികം രാശിയിൽ നിന്നാൽ എല്ലാവരോടും വിരോധം, ക്രൂരത, അധർമ്മപ്രവൃത്തികൾ, അർത്ഥമില്ലാതെ അധികം പറയുന്ന സ്വഭാവം, ശഠത്വം, സഹോദരങ്ങളോട് അപ്രിയം, അസംതൃപ്തി, പാപം, പലരുടേയും ബഹുമാനം, കുലടാദോഷം, ഹിംസാശീലം, ജ്ഞണബാധ, ദാരിദ്ര്യം, ഗുഹ്യരോഗം ഇവ ഫലം.

ധനരാശിയിൽ നിന്നാൽ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ട് അർജ്ജിച്ചധനം, കീർത്തി, സൗന്ദര്യം, കുലത്തിനു കീർത്തി, വൈദുഷ്യം, വാചാലത, അലങ്കാരപ്രിയം, സൽക്കളത്രം, ആമന്ത്രണശക്തി, വലിയ ശരീരം, ബഹുജനപൂജ ഇവഫലം.

മകരം രാശിയിൽ നിന്നാൽ വലിയ ചിലവ്, ശത്രുപീഡ, ദുർബ്ബലദേഹം, വയസ്സുകൂടിയ സ്ത്രീകളെ പ്രാപിക്ക, ഏദ്രോഗം, ലോഭം, അസത്യം, വഞ്ചന, ഷണ്ഡപ്രകൃതി, തനിക്കു വേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്യായ്ക, അന്യനുവേണ്ടി പാടുപെടുക ഇവ എല്ലാം അനുഭവം.

കുംഭം രാശിയിൽ നിന്നാൽ രോഗം കൊണ്ടു വ്യസനിക്കേണ്ടിവരും, ഉപയോഗമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കും, പരസ്ത്രീകളിൽ അഭിനിവേശമുണ്ടാകും, ഗുരുജനങ്ങളും, പുത്രന്മാരും വെറുക്കും, ആഡംബരാദികൾക്കും, സ്നാനാദികൾക്കും തടവുവരും.

മീനം രാശിയിൽ നിന്നാൽ പാരിജാതം പോലെ വേണ്ടതെല്ലാം കൊടുക്കുന്നവനായിരിക്കും, വലിയ ധനവാനായിത്തീരും. ശത്രുക്കളെ എല്ലാം അമർച്ചചെയ്യുന്നവനായിരിക്കും, ലോകത്തിൽ എവിടെയും പ്രസിദ്ധനായിവരും, ശ്രേഷ്ഠമായ ഗുണങ്ങൾ നിറഞ്ഞവനാകും, സൽപ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നവനാകും, നാട്ടുവാഴിക്കു ഏറ്റവും പ്രിയനായിത്തീരും, വാചാലനാകും, സജ്ജനങ്ങളിൽ നിന്നു പല ഉപകാരങ്ങളും ഒണ്ടാകും, സുവ്യക്തമായ വാക്കു പറയും, വംശരക്ഷകനാകും ജ്ഞാനിയാകും ഇവ ഫലം.

കുറുപ്പംവീട്ടിൽ ശ്രീ. കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ളയുടെ

പോർക്കളത്തിന്റെ പിന്നിൽ

എന്ന പുസ്തകം നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ

റാണി മംഗളാഭായി

കൂടി വായിച്ചു പൂർത്തിയാക്കുക. വില ക 1. ണ 4.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ്—തിരുവനന്തപുരം.